SAECULUM I.O.

W. Scott-Elliot

Legendele ATLANTIDEI și ale LEMURIEI dispărute

ENIGMELE UNIVERSULUI

W. Scott–Elliot

LEGENDELE ATLANTIDEI
și ale
LEMURIEI DISPĂRUTE

Coperta de I. OPRIȘAN

- Coperta I: a. Străvechi incizii în piatră amintind de cultul solar (Oceania).
  b. Desene rupestre (Viteycke, Peninsula Scandinavă).

- Coperta IV: a. Incizii în piatră din Insula Sahel, pe Nil. (Motive arhaice).
  b. Vas fenician din sticlă (sec. V, î. Chr.).

Titlul original:
W. Scott-Eliot, ***Legends of Atlantis and Lost Lemuria***,
Quest Books, Theosophical Publishing House, Wheaton,
Illinois/Chennai, Madras, India, 2000.

© The Theosophical Publishing House, a departement of the Theosophical Society in America.

Editura SAECULUM I.O.
ISBN: 973-642-056-6

© Toate drepturile pentru ediția românească
sunt rezervate Editurii SAECULUM I.O.

W. Scott-Elliot

LEGENDELE ATLANTIDEI
și ale
LEMURIEI DISPĂRUTE

Traducere
de
MIHAI POPESCU

Editura SAECULUM I.O.
București, 2004

Date despre autori

W. Scott–Elliot este unul din autorii clasici ai tradiției teosofice. Unul dintre primii membri ai Lojei din Londra a Societății Teosofice; în 1899 i–a fost decernată medalia T. Subba Row pentru opera literară reprezentativă în știința și filosofia ezoterică.

Charles Webster Leadbeater, pe cercetările căruia se bazează parțial aceasta carte, a fost numit „Maestrul savant al ocultismului". Membru al Lojei din Londra în aceeași perioadă cu Scott–Elliot, el i–a împărtășit acestuia rezultatele cercetării sale de natură paranormală, care include accesul la hărți și documente referitoare la continentele dispărute Atlantida și Lemuria.

John Algeo, care a scris noua prefață, este profesor de engleză la Universitatea din Georgia. Specialist în lingvistică, el este consultant la diferite organizații, cum ar fi Fundația Națională pentru Științe Umaniste.

Prefața editorului

Cărțile *Povestea Atlantidei* și *Lemuria dispărută* ale lui Walter Scott–Elliot sunt republicate ca documente istorice ce contribuie la lărgirea cunoștințelor noastre privind mereu prezentele mituri ale ținuturilor scufundate socotite atât de importante în istoria rasei umane. Această nouă ediție include o prefață scrisă de John Algeo, profesor de engleză și lingvist, care așează elementele în contextul speculațiilor și cercetărilor aflate în curs în legătură cu aceste mituri.

Povestea Atlantidei a fost publicată pentru prima dată în 1896, iar *Lemuria dispărută* în 1904. Au fost mai multe ediții noi și retipărite ale fiecăreia separat și o ediție care cuprindea ambele lucrări, tipărită pentru prima dată în 1925, și care a fost ușor revăzută și retipărită de mai multe ori de atunci. Această nouă ediție reproduce ediția din 1914 a *Atlantidei* și ediția originală din 1904 a *Lemuriei,* titlurile marginale fiind introduse în text și paginile renumerotate.

Protocoalele Lojei Blavatsky, la care se referă textul, este un volum care cuprinde procesele verbale și comunicările Lojei din Londra, în care H. P. Blavatsky a activat pentru o vreme. Lucrarea fost publicată pentru prima dată în 1890 de Theosophical Press, Londra, și este încă disponibilă prin rețeaua de biblioteci și librării ale Societății Teosofice.

Lumea cu circa 1.000.000 de ani în urmă, de-a lungul multor epoci anterioare, până la catastrofa de acum aproximativ 800.000 de ani.

Prefață la ediția din 1990

Atlantida și Lemuria: mit și istorie, de John Algeo

Atlantida și Lemuria sunt două continente legendare dispărute, unul în Atlantic și celălalt in Oceanul Indian. Interesul față de ele are totuși o vechime diferită. Povestirile despre Atlantida pornesc de la Platon, care a trăit in secolele V–IV î. Hr. Existența Lemuriei pe de altă parte, nu a fost lansată ca o ipoteză până la mijlocul secolului al XIX–lea. Povestea Atlantidei a fost spusă mai întâi de filosofi și de poeți; Lemuria a început ca o ipoteză științifică.

Era inevitabil totuși ca cele două continente dispărute să fie puse în relație unul cu celălalt. W. Scott–Elliot (W. Williamson) nu a fost primul care a tratat cele două ținuturi într–un singur cadru, dar studiile sale – publicate la început ca lucrări separate (în 1896 și 1904) și combinate apoi pentru a forma două părți ale unui singur volum, ca și în această ediție – sunt cele mai accesibile și mai coerente descrieri ale celor două continente dispărute, din punctul de vedere al tradiției ezoterice.

Lemuria este un subiect relativ nou în literatura privind continentele dispărute, dar Atlantida este unul dintre cele mai durabile mituri ale lumii occidentale. Ca toate miturile de bună calitate, este parțial istorie și parțial metaforă, combinând în acest caz două motive universale majore – cel al potopului și cel al paradisului pierdut. Interesul pe care povestea Atlantidei l–a trezit în cursul ultimilor 2500 de ani este un indiciu al puterii pe care această povestire o are asupra imaginației umane.

Originile mitului

Legenda Atlantidei, care stă baza tuturor versiunilor anterioare, provine din două dialoguri ale lui Platon, *Timaeus* și *Critias*. *Timaeus* urmează și rezumă un alt dialog, *Republica*, în care Socrate vorbește despre statul ideal, utopia perfectă. Unul dintre participanții la dialog, Critias, se oferă să spună o povestire care a fost cunoscută în familia sa din vremea marelui legiuitor Solon care, la rândul său, o aflase de la preoții egipteni. Povestirea se referă la un război dus în vremurile de demult între atenieni – care în acele vremuri întruchipau, într-un anumit fel, statul ideal descris de Socrate – și o putere maritimă numită Atlantida. La început, totuși, Timaeus vorbește pe larg despre originile universului și prezentarea sa ocupă restul dialogului cu același nume.

În *Critias*, după ce Timaeus a terminat de vorbit, Critias spune în continuare povestirea promisă. Continentul insular al Atlantidei, situat dincolo de coloanele lui Hercule (Strâmtoarea Gibraltar), a fost întemeiat de zece fii ai zeului mării, Poseidon, cel mai în vârstă și căpetenia lor fiind Atlas, al cărui nume l-a primit și țara. Atlantida a fost un ținut bogat, productiv și pașnic, condus de o dinastie divină. Palatul său regal se afla pe o insulă circulară, înconjurată de două insule mai mari în formă de inel, care erau separate una de alta și de insula principală prin trei canale pline cu apă în formă de inel – astfel încât planul cetății semăna cu o țintă cu cinci cercuri, având în centru palatul și templul lui Poseidon.

În timp, totuși, poporul Atlantidei a degenerat dintr-o națiune pașnică și obișnuită se respecte regulile, într-una lacomă, ambițioasă și războinică. Atlanții au pornit să cucerească Europa și Asia, dar au fost combătuți și înfrânți de valoroșii atenieni străvechi. După înfrângerea militară a Atlantidei, cutremure și inundații catastrofale au „măturat" lumea și au dus la scufundarea insulei-continent în ocean în

cursul unei singure zile. Aceste evenimente au avut loc acum aproximativ 11.500 de ani.

Aceasta este, în linii mari, povestea consemnată de Platon și ea constituie originea mitului Atlantidei. Toate versiunile ulterioare sunt prelucrări sau adaptări ale acestei relatări. Așa cum observa un comentator, înainte de Platon a fost tăcerea; după Platon au venit ecourile.

Semnificația mitului

Cercetătorii operei lui Platon au păreri diferite despre felul în care ar trebui interpretată povestea Atlantidei și acest dezacord a continuat din vremea sa până astăzi. Pe scurt, ei au exprimat patru puncte de vedere principale privind această poveste: istoric, alegoric, parabolic șu mitic.

Istorie: Punctul de vedere cel mai literal este că Platon a consemnat istoria reală și că faptele sunt așa cum le-a relatat el. Descoperirea unei creste subacvatice în Oceanul Atlantic, care iese la suprafață în Insulele Azore și în alte câteva locuri, a fost considerată o vreme drept dovada existenței anterioare a unui continent. Dar această creastă, numită uneori și dorsală, credem noi astăzi că a apărut prin ridicarea treptată a fundului oceanului, pe măsură ce materia din interiorul planetei a fost presată în afară. Creasta nu este constituită din rămășițele unui fost continent, ci dovada fisurilor care există în crusta pământului și care provoacă extensia maselor continentale. Povestea Atlantidei, așa cum ne-a rămas de la Platon, nu se împacă, în mare, cu actuala cunoaștere științifică despre Oceanul Atlantic.

Un punct de vedere mai recent despre Atlantida ca realitate istorică este că Platon se referea de fapt la civilizația Cretei Minoice, care fusese distrusă cu circa 900 de ani înainte de momentul consemnat, de o erupție vulcanică din insula Thera (numită și Santorini) și de valurile provocate de acea erupție. Această teorie susține că amintirile marii culturi

maritime minoice și ale dispariției sale violente au supraviețuit prin intermediul legendelor orale până în vremea lui Platon, dar indicațiile privind locul și timpul erau confuze. Astfel, Platon ar fi localizat în mod greșit ținutul dincolo de coloanele lui Hercule, în Oceanul Atlantic și ar fi stabilit momentul distrugerii cu 9000 de ani înainte, în loc de 900. Atunci când a fost avansată pentru prima dată, teoria „minoică" a stârnit un interes cu totul deosebit. Dar sunt multe alte probleme datorită cărora această teorie nu mai este socotită ca probabilă de numeroși savanți, cel puțin ca explicare principală a relatării lui Platon.

Au fost făcute și alte interpretări istorice – legând Atlantida de Bimini, Scandinavia și diferite alte locuri existente astăzi în Europa, Africa, Asia și cele două Americi. Nici una din ele nu este convingătoare. Există probabil o bază istorică a relatării lui Platon, așa cum există pentru războiul Troiei, consemnat de epopeile homerice, dar o lectură literală a dialogului lui Platon ca fapt istoric este prea simplistă și nu poate fi susținută.

Alegorie: O interpretare alternativă a relatării lui Platon este că acesta doar pretindea că ar consemna istoria propriu-zisă – în realitate crea o alegorie despre realitățile și idealurile politice ale vremurilor sale. Conform acestei interpretări, descrierea făcută de Platon a temei străvechi era de fapt o imagine idealizată a felului în care el socotea că ar trebui să fie organizată și să funcționeze o societate mai bună. Descrierea Atlantidei, pe de alta parte, ar fi fost o reprezentare mascată, deghizată, a Atenei din vremea sa, cu pericolele pe care el le prevedea că vor amenința cetatea. În această interpretare, războiul dintre Atena și Atlantida ar fi pur și simplu acea luptă dintre ideal și real, iar distrugerea Atlantidei prin scufundare în ocean ar reprezenta distrugerea politică a Atenei, de care se temea Platon.

Era periculos, chiar în leagănul democrației, așa cum considerăm noi astăzi Atena, să critici statul. Socrate a fost condamnat la moarte ca tulburător al ordinii sociale. Astfel

încât, dacă Platon dorea să arate concetățenilor săi slăbiciunile societății lor, alegoria era mai sigură decât afirmația directă. Deci, susținând această teorie, Platon s-a protejat pe sine însuși, prezentând punctele sale de vedere despre o guvernare bună, dar imaginară, așa cum era Atena în vremurile de demult, și își exprima temerile cu privire la viitorul Atenei, descriind distrugerea unui străvechi ținut imaginar situat în Oceanul Atlantic.

O variantă a acestei interpretări sugerează că Atlantida lui Platon era o alegorie a ținutului Siciliei, al cărui conducător Platon spera că va deveni un rege filosof. Cu toate acestea, conducătorul a fost o mare dezamăgire și ținutul părea să degenereze, îndreptându-se spre distrugere. Platon a scris deci un avertisment exprimat prin alegoria Atlantidei.

Parabolă: O altă interpretare susține că, în loc să fie o alegorie a unei probleme particulare, povestea Atlantidei este mai degrabă un text cu o morală generală. Dialogurile lui Platon conțin un număr de povestiri în al căror adevăr literal el nu credea în mod sigur. Aceste povestiri erau ficțiuni, dar ficțiuni filosofice sau parabole. Adică, ele erau relatări imaginative pe care le inventase pentru a exprima adevăruri importante despre natura umană și despre lume. De exemplu, Platon descrie o rasă de oameni care trăia într-o peșteră și nu vedea altceva decât umbrele proiectate pe perete de lumina a cărei sursă oamenii nu o vedeau niciodată. El a spus, de asemenea, că oamenii au fost cândva rotunzi, cu patru mâini și patru picioare, dar mai târziu fiecare a fost împărțit în două, și de atunci încoace fiecare jumătate își caută cealaltă jumătate pentru a se uni cu ea.

Platon nu credea în adevărul literal al acestor povești, așa cum nici Iisus nu credea în adevărul literal al parabolelor sale despre fiul risipitor și despre fecioarele nebune. Astfel de povestiri sunt parabole care exprimă adevăruri psihologice importante mai degrabă decât evenimente istorice. Povestea despre oamenii din peșteră spune că noi nu privim realitatea

în mod direct, ci doar prin imagini asemenea umbrelor, transmise prin simțurile noastre. Povestea despre oamenii tăiați în două spune că noi nu existăm separat, ci ca parte a unei unități originare, la care trebuie să revenim. Platon numea astfel de povești „minciuni utile" sau „ficțiuni nobile". Adică, ele sunt false din punct de vedere literal, dar adevărate spiritual.

Ca „ficțiune nobilă", povestea Atlantidei ne vorbește despre beneficiile cooperării și ale respectării legilor și despre pedepsele lăcomiei și ale ambiției. Este o poveste care ne atrage atenția cât de ușor putem degenera de la starea de dreptate și fericire la cea de violență și distrugere.

Mit: Un mit este diferit de oricare din interpretările precedente, deși poate combina diferitele lor calități. Un mit se poate întemeia pe fapte istorice, dar importanța sa este mult mai mare decât cea a unui fapt istoric. Iisus a fost o realitate istorică – un înțelept (Rabbi) evreu de acum două mii de ani, care a predicat și a făcut minuni. Astăzi ni-l reamintim, totuși, nu pentru realitatea sa istorică de predicator popular al legii evreiești, ci datorită faptului că a fost transfigurat, în mințile și în inimile celor care l-au urmat și îl urmează, într-un Dumnezeu care moare și învie. El a devenit un mit – și miturile sunt mult mai importante și mai puternice decât realitățile istorice.

Dacă a existat sau nu într-adevăr o Atlantidă istorică așa cum a descris-o Platon, dacă Platon a intenționat ori nu să scrie o alegorie politică pentru a-și instrui concetățenii, dacă a creat sau nu o parabolă filozofică, povestea Atlantidei pe care el a spus-o a devenit un mit. Există fără îndoială unele baze istorice ale acestei povești, sunt desigur unele paralele alegorice ale Atlantidei în lumea lui Platon, la fel cum povestea este într-adevăr o „nobilă ficțiune" din care cititorii pot trage unele învățăminte. Însă povestea Atlantidei a fost mereu reamintită și este încă atât de populară din alt motiv. Povestea Atlantidei a vorbit la nivel subliminal și foarte puternic multor generații de ființe umane grație temelor mitice pe care le întruchipează.

Temele mitice ale Atlantidei

Două din temele mitice principale din povestea Atlantidei sunt cea a paradisului pierdut și cea a potopului. Ambele teme apar în povestirile biblice – despre Grădina Raiului și Arca lui Noe – dar și în miturile și legendele din întreaga lume. Dar în povestea Atlantidei ele sunt combinate și centrate pe fabulosul ținut dispărut din Oceanul Atlantic.

Geografia Atlantidei. Toate miturile se referă la condiția umană, astfel încât figura centrală a fiecărui mit este omenirea. Povestea Atlantidei pare a fi despre un loc, mai degrabă decât despre o persoană, dar ținutul poate fi considerat o întruchipare a omenirii. Există indicii în cadrul poveștii privind acest simbolism. De exemplu, amplasarea și structura palatului regal, așa cum am arătat mai sus, se referă la o insulă centrală rotundă, încercuită de inele alternative de apă și de uscat. Planul este cel al unei mandala, în centrul căreia se află templul închinat zeului, care este considerat sursa divină a ținutului. Este o diagramă a sufletului omenesc, cu scânteia divină în miezul înconjurat de straturile succesive ale structurilor.

Concepția lui Platon despre geografia Pământului este, de asemenea, o reprezentare simbolică, mitică, a constituirii omenirii și a omului. El descrie lumea ca fiind un vast continent „adevărat", în mijlocul căruia se află un ocean care cuprinde două continente insulare mai mici. Un continent insular este format din Europa, Africa și Asia, iar celălalt, situat spre apus, este constituit din Atlantida. Un ținut aflat la apus, în ocean, se regăsește în multe mitologii – de exemplu, în mitologia celtică – fiind în general socotit un ținut al morții.

„Adevăratul" continent, care cuprinde totul este asemenea adevăratului Sine, în interiorul căruia s-a creat iluzia eu-rilor separate, la fel cum continentele insulare aparent separate au fost create de apele oceanului. Unul din acele continente

insulare este lumea obișnuită sau eul nostru de zi cu zi, pe care îl identificăm cu lumea cunoscută nouă: Europa–Africa–Asia. Celălalt continent este eul subliminal, care supraviețuiește după moarte, dar despre care nu știm nimic, deoarece s–a scufundat sub nivelul conștiinței: misterioasa Atlantidă.

Paradisul pierdut. Dacă ne gândim la Atlantida și la capitala sa regală ca reprezentând constituirea omenirii și a omului, atunci povestea Atlantidei este povestea Grădinii Raiului. Uscatul a fost populat de zeul oceanului. Era un loc ideal, guvernat în mod perfect și foarte roditor. Dar Atlantida a decăzut din starea sa fericită prin lăcomie și ambiție, defecte care i–au făcut pe locuitorii ei să ignore legile divine și, drept urmare, ținutul a fost distrus de cutremurele și de potopul trimis de Zeus, tatăl zeilor.

Povestea mitică este uimitor de asemănătoare în elementele sale esențiale, cu povestea despre Adam și Eva, care au călcat poruncile divine date lor și au fost conduși de lăcomie și de ambiția de a fi la fel ca Dumnezeu, să mănânce fructul din Pomul Cunoașterii Binelui și Răului. Ca urmare, ei au fost alungați din Grădina Raiului, ale cărei porți au fost zăvorâte pentru totdeauna.

Tema Paradisului Pierdut a fost deosebit de atrăgătoare, deoarece mulți dintre noi avem sentimentul că suntem străini, pierduți într–un ținut straniu pe care am fost exilați, deoarece ținutul nostru originar ne–a fost interzis din cauza lăcomiei manifestate în experiența lumii. Viața este deci o încercare de a regăsi Paradisul, de a găsi drumul înapoi spre Grădina Raiului, de a descoperi calea spre regatul Shambhala, de a localiza Atlantida pierdută. Atlantida, ca și Grădina Raiului și Shambhala, reprezintă primul nostru ținut, izvorul nostru, solul ființei noastre, pe care l–am pierdut și pe care tânjim să–l redobândim.

Potopul. Povestirile despre un mare potop sunt uneori considerate consemnări istorice ale inundațiilor reale din timpurile preistorice. Și inundațiile reale intră fără îndoială în complexul mitic al Popotului arhetipal. Dar ființele umane

nu au rezonat cu acest mit atât de mult timp și în întreaga lume, doar pentru că unii din strămoșii lor au fost prinși de creșterea apelor pe malul unui râu sau pe țărmul mării. Tema Potopului se referă la realitatea psihologică, nu la cea meteorologică. Ca orice element mitic important, Potopul are multe semnificații; el vorbește la mai multe niveluri, în mai multe feluri, și nu poate fi redus doar la unul dintre ele.

O cale de a gândi despre Potop este, totuși, să spunem că fiecare dintre noi este o insulă de conștiință personală în oceanul vieții impersonale. Suntem permanent amenințați de cutremurele pasiunilor și apele crescânde ale inconștientului. Există un impuls natural înăuntrul nostru de a ne susține identitățile personale, scopul evoluției noastre fiind să ne dezvoltăm eu-rile separate în mod armonios cu toate celelalte eu-ri separate. Astfel încât spectacolul uscatului cuprins de ape ne reamintește pericolul ce amenință conștiința noastră de a se pierde în inconștient și scopul evoluției noastre de a fi dejucat sau întârziat.

Istoria mitului

Datorită puterii pe care a exercitat-o, povestea Atlantidei – doar câteva din acele valori mitice au fost atinse în scurta prezentare de mai sus – a supraviețuit din vremea în care Platon a spus-o pentru prima dată până în zilele noastre. În cursul acestei îndelungate existențe, a suferit numeroase transformări. S-au făcut numeroase referiri la ea în antichitatea clasică, deși ajunsese să fie aproape uitată în perioada medievală. După revigorarea culturii clasice în perioada renașterii, Atlantida și-a regăsit locul pe care îl avusese. Descoperirea Americii a reaprins în mod special interesul, deoarece Platon vorbise despre un continent situat dincolo de Atlantida, la vestul Oceanului. Începând din secolul al XIX-lea, interesul față de Altantida a înflorit din nou. Putem aminti aici doar câteva din numeroasele exemple ale acestui nou interes.

Lumea antediluviană a lui Donnelly. Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, interesul față de Atlantida s-a intensificat în mod deosebit și tezaurul ei de cunoștințe a fost dirijat într-o nouă direcție de către Ignatius Donnelly. Acesta era un avocat și om politic interesat de cercetări și de mistere. După ce a fost o vreme adjunct al guvernatorului statului Minnesota, el a ajuns la Washington în calitate de membru al Congresului Statelor Unite. Acolo el a descoperit izvoarele documentare păstrate de Biblioteca Congresului, petrecându-și mult timp citind și colectând fapte neobișnuite. După încheierea celor opt ani pe care i-a petrecut în Camera Reprezentanților, Donnelly s-a retras la locuința sa și a început să scrie cărți.

Prima carte a lui Donnelly, publicată în 1882, a fost *Atlantida: Lumea antediluviană*. Lucrarea a devenit extrem de populară și a modelat cursul celei mai mari părți a interesului manifestat ulterior față de povestea Atlantidei. Teza lui Donnelly și contribuția sa la mitul Atlantidei s-au bazat pe existența, odinioară, a unei legături fizice între continentele răsăritean și apusean. Această ipoteză explică cel mai bine, sau este singura cale de explicare a similarităților dintre flora, fauna și culturile umane existente între cele două Americi, pe de o parte, și Europa, Africa și Asia, pe de altă parte. Donnelly a presupus că legătura dintre est și vest ar fi fost Atlantida lui Platon – un continent insular, situat în Oceanul Atlantic, unde civilizația umană a început și de unde s-a răspândit spre est și spre vest, pe măsură ce Atlanții s-au extins ei înșiși într-un vast imperiu, până la distrugerea patriei lor.

Argumentele lui Donnelly au stârnit un mare interes și respect atunci când le-a formulat. Astăzi, totuși, ele ar fi respinse de aproape toți savanții și cercetătorii datorită suprageneralizării, exagerării, și imaginației fără dovezi. Donnelly presupunea că similaritățile trebuie explicate printr-o origine istorică comună, în timp ce multe alte explicații erau posibile. În plus, multe din acele similarități s-au dovedit a fi de suprafață și el a ignorat dovezile care

nu corespundeau teoriei sale. Însă contribuția lui Donnelly la mitul Atlantidei a fost importantă, deoarece considerând Atlantida drept un izvor principal al culturii umane, el a intensificat valoarea sa mitică. În versiunea lui Donnelly, Atlantida a fost locul de origine al omenirii moderne, astfel încât dispariția sa a fost cu atât mai cumplită, implicând pierderea patriei noastre.

Atlantida domnișoarei Blavatsky. H. P. Blavatsky, marea inițiată în științele ezoterice din secolul al XIX–lea, s–a referit de mai multe ori la Atlantida lui Platon în lucrarea sa *Isis dezvăluită* (1877), în principal pentru a pune în antiteză înțelepciunea anticilor cu scepticismul oamenilor moderni – o temă favorită a cărții. Într–una din referințe (1: 591), totuși, ea afirmă, despre consemnarea lui Platon, că ar conține „aluzii bine păzite... împletind adevărul și ficțiunea", indicând în mod clar că nu privea relatarea lui Platon ca pe o istorie literală, deși credea că ar cuprinde adevăruri profunde și importante.

Atunci când domnișoara Blavatsky a publicat lucrarea *Doctrina secretă* (1888), opera lui Donnelly era bine cunoscută, ea referindu–se la cartea acestuia cu expresia „acel minunat volum" (2:266) și citând–o favorabil de mai multe ori. Blavatsky îl găsea pe Donnelly simpatic datorită respectului manifestat de acesta față de antici și deoarece acesta venise cu o ipoteză în care vechimea și distribuția civilizațiilor trecea mult dincolo de punctele de vedere limitate, eurocentrice, susținute de majoritatea europenilor vremii sale – și chiar ai vremii noastre. Cu toate acestea, Atlantida domnișoarei Blavatsky era foarte diferită de cea a lui Donnelly.

În *Doctrina secretă*, Blavatsky a alcătuit o vastă istorie a omenirii, începând nu cu vremurile preistorice, ci chiar cu stările pre–fizice ale ființei. Istoria umană în cursul ciclului nostru de evoluție, conform afirmațiilor domnișoarei Blavatsky, a început într–o stare materială mai subtilă decât cele pe care le cunoaștem și cuprinde șapte mari etape de evoluție,

noi aflându-ne acum în cel de-al cincilea, care a început cu circa un milion de ani în urmă. Fiecare din etapele de evoluție (numite „rase primordiale") este asociată cu un „continent" sau configurație a unor mase de uscat existente pe suprafața pământului.

Teoria „continentelor", așa cum a fost prezentată de Blavatsky, poate fi comparată cu teoria din zilele noastre privind deriva continentelor. Geologii moderni cred că suprafețele de uscat au constituit cândva o singură masă (numită „Panghea"), care apoi s-a împărțit în două. Jumătatea sudică a Pangheei („Gondwanaland") cuprindea America de Sud, Africa, Arabia, India, Australia și Antarctica. Jumătatea nordică („Laurasia") s-a împărțit apoi în America de Nord și Eurasia, creând deci Oceanul Atlantic între ele. Mișcarea maselor de uscat la suprafața pământului, conform teoriei moderne, transformă înfățișarea continentelor de-a lungul timpului și produce astfel modificări ale distribuției uscatului nu foarte diferite de continentele domnișoarei Blavatsky.

Diferitelor „continente" și „Rase Primordiale" Blavatsky le-a dat nume pe care le-a împrumutat din tradițiile străvechi sau din speculațiile moderne pe care le-a socotit compatibile spiritului său. *Lemuria* este termenul pe care l-a folosit pentru „continentul" celei de-a treia „Rase Primordiale". Acest nume fusese utilizat în 1864 de zoologul Philip L. Sclater pentru a denumi un continent ipotetic ce s-ar fi întins din Africa până în India și peninsula Malaya. Numele derivă din *lemur*, animalul asemănător maimuței care se găsește astăzi mai ales în Insula Madagascar, dar era odinioară mult mai răspândit în zona Oceanului Indian. Existența continentului a fost propusă pentru a explica similaritățile geologice și zoologice observate în acea zonă, care corespunde parțial ținutului Gondwana, o ipoteză științifică mai recentă.

„Continentului" celei de-a patra „Rase Primordiale" – etapă a evoluției umane aflată imediat înaintea celei actuale – Blavatsky i-a dat numele de *Atlantida*. Folosind acest nume, în mod clar ea nu a identificat al patrulea „continent" cu insula despre care vorbea Platon, nici cu interpretarea dată

acesteia de către Donnelly. Ceea ce Blavatsky numea „Atlantida" este un ținut mult mai vechi și mai mare decât insula lui Platon. Este mult mai aproape de configurația maselor de uscat de la suprafața planetei cu cinci până la șase milioane de ani în urmă, mai degrabă decât o insulă de mari dimensiuni, în actualul Ocean Atlantic, cu 11.500 de ani în urmă. În linii mari, se poate compara cu mai modernul concept de Laurasia, deși nu are aceeași vârstă geologică.

Deși Blavatsky s-ar putea să fi gândit că Atlantida lui Platon păstra unele indicii foarte depărtate privind masele de uscat pe care ea le-a numit Atlantida, în mod sigur ea nu credea că e vorba de același lucru. A presupune că Blavatsky vorbea despre Atlantida lui Platon doar pentru că folosea același nume este o greșeală ce poate fi evitată citind ceea ce a spus ea despre masa continentală denumită cu același nume ca și cel folosit de Platon.

Atlantida lui Scott-Elliot. W. Scott-Elliot a scris două cărți, *Povestea Atlantidei* (1896) și *Lemuria dispărută* (1904), care constituie eforturi interesante de a combina și armoniza numeroasele tradiții ale mitului Atlantidei. El concepe cele două continente din perspectiva tradiției Blavatsky ca mase de uscat pe care s-au desfășurat primele etape de evoluție a omenirii. Dar el abordează descrierea lor mult mai aproape de tradiția reprezentată de Donnelly, argumentând că distribuția istorică a anumitor caracteristici, naturale și culturale, presupun existența anterioară a unor mase de uscat ce făceau legătura între acestea. El citează opinii științifice din vremea sa care susțin acest argument.

În plus, totuși, Scott-Elliot s-a bazat pe rezultatele unei investigații de clarvăzător în domeniul preistoriei pentru a furniza detalii despre existența acelor ținuturi și a vieții umane care a evoluat în cadrul lor. O asemenea clarviziune implică folosirea unor facultăți inerente tuturor ființelor umane, controlate însă activ doar de câțiva oameni. Persoana care controlează și care poate folosi asemenea facultăți în mod practic percepe, prin alte canale decât văzul și auzul, evenimente desfășurate la mare distanță în spațiu și în timp.

Atât experiența comună, cât și unele experimentări științifice sugerează că asemenea facultăți există într-adevăr. Doar că ele sunt greu de controlat și rezultatele lor sunt greu de interpretat.

Dacă observarea obișnuită cu ajutorul ochilor și urechilor, ca organe de simț fizice, este adesea greșită sau înșelătoare, observația clarvăzătoare prin facultăți mai subtile este și mai puțin de încredere. Clarvăzătorii trebuie să interpreteze ceea ce percep atât pentru ei înșiși cât și pentru ceilalți în termeni familiari și ușor de recunoscut. Dar metoda de percepție și adeseori lucrurile și fenomenele percepute sunt izbitor de diferite de lucrurile și fenomenele obișnuite. Clarviziunea, dacă este reală, este plină de capcane, așa cum a arătat Blavatsky, și ar trebui interpretată cu precauție și cu o doză sănătoasă de scepticism.

Deși sursa clarvăzătoare a informațiilor lui Scott-Elliot despre Atlantida și Lemuria nu este identificată în această carte, ea a fost aproape sigur Charles Webster Leadbeater. Leadbeater a fost un prelat al Bisericii Anglicane, care a devenit apoi un influent scriitor al Societății Teosofice. A fost un clarvăzător remarcabil, a cărei trăsătură caracteristică era o interpretare foarte detaliată și aproape reală a ceea ce percepea. Descrierile făcute de Leadbeater vremurilor primordiale, locurilor extraterestre, modelelor cosmice, detaliilor infra-microscopice și lumilor alcătuite din materie rarefiată păreau la fel de familiare și de normale ca lucrurile și fenomenelor din imediata vecinătate sau ca vechiturile de pe rafturile unui anticariat din Epoca Victoriană. Descrierile lui Leadbeater erau clare, ușor de înțeles, exacte și concrete, chiar atunci când se ocupa de fenomene exotice și abstracte. Prin urmare, el a devenit și rămâne și astăzi o autoritate în domeniul lumilor interioare foarte căutată de cititori. În cursul anului 1894, el s-a angajat într-o cercetare prin clarviziune, care a dus la realizarea hărților și stabilirea detaliilor pentru cartea lui Scott-Elliot.

Descrierile făcute de Scott-Elliot Lemuriei și Atlantidei combină utilizarea termenilor aleși de Blavatsky pentru

denumirea maselor de uscat primordiale, o argumentare din perspectiva științelor, care este astăzi în mare parte depășită, după exemplul lui Donnelly, și investigațiile de clarvăzător ale lui Leadbeater privind detaliile geografice și culturale. Deci Scott-Elliot a reunit și a împletit mai multe tradiții ale Atlantologiei din secolul al XIX-lea. Scrierea sa cu acest subiect este un document important în istoria studiilor despre Atlantida, care au început cu 2500 de ani în urmă.

În afara valorii sale istorice, ca o fază în dezvoltarea mitului Atlantidei, compilația lui Scott-Elliot despre comorile de înțelepciune ale Atlantidei are și o valoare intrinsecă, la fel ca și cercetarea despre Lemuria. Miturile sunt veșnice. Ele satisfac așteptările și nevoile umane și fac apel la năzuința noastră de a primi explicații și călăuzire într-o lume pe care o înțelegem doar imperfect. Scott-Elliot a tratat aceste mituri așa cum trebuie tratate miturile – nu ca pe niște piese de muzeu sau ca fărâme ale înțelepciunii străvechi, ci ca o realitate vie.

Pentru ca miturile să fie vii, trebuie să credem în ele. Și, în mod paradoxal, credința într-un mit îl face să fie real. Atlantida este reală pentru că oamenii au crezut în existența ei timp de două milenii și jumătate. Miturile Atlantidei și Lemuriei sunt vii deoarece obiectivează temeri, speranțe, năzuințe și așteptări adânc înrădăcinate în ființa noastră. Noi am fost cu toții locuitori ai Atlantidei dispărute. Noi toți suntem atlanți care au supraviețuit potopului. Cartea lui Scott-Elliot este un ghid de călătorie în patria noastră străveche, dispărută acum și scufundată sub valuri. Prin această carte putem vizita imaginar o țară din trecutul nostru mitic, putem păși din nou pe străzile Cetății cu Porțile de Aur și putem privi față în față pe paznicii acelui ținut – Maeștrii Înțelepciunii, care sunt atât trecutul, cât și viitorul nostru.

Prefață la prima ediție,
de A. P. Sinnett

Pentru cititorii care nu sunt la curent cu progresele făcute în ultimii ani de cercetători serioși ai științelor oculte promovate de Societatea Teosofică, semnificația afirmațiilor cuprinse în paginile următoare ar putea să fie greșit înțelese fără unele explicații preliminare. Cercetarea istorică a depins până acum, în civilizația occidentală, de documente scrise de un fel sau altul. Atunci când consemnările literare nu au mai fost suficiente, unele monumente din piatră au fost uneori disponibile și urmele fosile ne-au dat câteva dovezi fără echivoc, deși nearticulate, privind vechimea rasei umane; dar cultura modernă a pierdut din vedere sau a omis posibilitățile legate de investigarea evenimentelor trecutului, care sunt independente de dovezile supuse greșelii transmise nouă de scriitorii antici. Lumea, în ansamblul ei, este astăzi atât de puțin conștientă de resursele facultăților umane, încât pentru majoritatea oamenilor, însăși existența, chiar și ca potențialitate, a puterilor psihice, de care unii dintre noi sunt conștienți și le exercită în fiecare zi, este negată cu dispreț și luată în derâdere. Situația este tragicomică din punctul de vedere al celor care apreciază perspectivele evoluției, deoarece omenirea ține astfel la distanță cu îndărătnicie cunoașterea care este esențială pentru propriul său progres ulterior. Cultivarea maximă de care este capabil intelectul uman în timp ce își neagă toate resursele conștiinței sale spirituale mai înalte, nu poate fi mai mult decât un proces pregătitor în comparație cu ceea ce s-ar putea realiza atunci când facultățile ar fi suficient de extinse pentru a intra în relație conștientă cu planurile supra-fizice sau cu aspectele naturii.

Pentru oricine va avea răbdare să studieze rezultatele publicate ale investigațiilor psihice întreprinse în ultimii 50 de ani, realitatea clarviziunii ca fenomen ocazional al inteligenței umane, trebuie să se stabilească pe o temelie de nezdruncinat. Pentru cei care, fără să fie ocultiști – adică cercetători ai aspectelor mai înalte ale Naturii, aflați în situația să obțină informații mai valoroase decât cele obținute în formă scrisă – pentru cei care se bazează doar pe dovezile scrise, o declarație din partea altora privind neîncrederea în posibilitatea clarviziunii, este asemănătoare cu proverbiala neîncredere a africanilor în existența gheții. Dar experiențele clarviziunii care s-au acumulat în mâinile celor care au studiat-o în legătură cu mesmerismul, nu fac altceva decât să dovedească existența, în natura umană, a unei capacități de accesare a fenomenelor fizice petrecute la distanță fie în spațiu fie în timp, într-un mod care nu are nimic de a face cu simțurile fizice. Cei care au studiat misterele clarviziunii în legătură cu învățăturile teosofice au ajuns să își dea seama că resursele ultime ale acelei facultăți depășesc cu mult umilele sale manifestări de care se ocupă cercetătorii neîndrumați, așa cum resursele matematicilor superioare le depășesc pe cele ale abacului. Clarviziunea este într-adevăr de mai multe feluri, toate devenind ușor de înțeles atunci când apreciem modul în care conștiința umană funcționează pe diferite planuri ale naturii. Facultatea de a citi paginile unei cărți închise sau de a distinge obiecte legat la ochi ori când acestea sunt situate la distanță de observator, este o calitate oarecum diferită de cea folosită în cunoașterea evenimentelor trecute. Aceasta din urmă este dintre acelea despre care este necesar să amintesc ceva aici, pentru ca adevăratul caracter al prezentului tratat despre Atlantida să poată fi înțeles, dar mă refer la ceilalți pur și simplu pentru ca explicația pe care trebuie s-o dau aici să nu poată fi înțeleasă greșit ca o teorie completă a clarviziunii în toate varietățile sale.

Cel mai bine putem fi ajutați în înțelegerea clarviziunii legate de evenimentele trecute, analizând în primul rând

fenomenele memoriei. Teoria memoriei ca rearanjare imaginară a moleculelor fizice ale materiei creierului, desfășurându-se în fiecare clipă a vieții noastre, se prezintă pe sine ca nefiind plauzibilă pentru oricine depășește cu un singur grad nivelul de gândire al materialiștilor ateiști nedispuși la compromisuri. Pentru oricine acceptă, chiar și ca ipoteză rațională, ideea că un om este ceva mai mult decât un trup animat, trebuie considerată drept rezonabilă ipoteza că memoria are de-a face cu un principiu „supra-fizic" al existenței omului. Pe scurt, memoria este o funcție a unui plan mai înalt decât cel fizic. Imaginile memoriei este clar că sunt imprimate într-un mediu non-fizic și sunt accesibile gânditorului întrupat în cazurile obișnuite printr-un anumit efort pe care îl face la fel de inconștient, pentru un caracter scrupulos, pe cât este de inconștient creierul de impulsurile care acționează mușchii inimii. Evenimentele cu care avusese de-a face în trecut sunt fotografiate de Natură pe filele nepieritoare ale materiei supra-fizice și, făcând un efort interior adecvat, omul este capabil să le readucă, atunci când are nevoie de ele, la îndemâna unui simț intern care își reflectă percepția în creierul fizic. Noi nu suntem toți capabili să facem acest efort la fel de bine, astfel încât memoria este uneori neclară, însă chiar și în experiența cercetărilor mesmerice, supra-excitarea ocazională a memoriei prin mesmerism este ceva obișnuit, familiar. Circumstanțele dovedesc pe deplin că înregistrările Naturii sunt accesibile dacă știm să le accesăm sau chiar dacă propria noastră capacitate de a face un efort este îmbunătățită cumva fără a avea o cunoaștere mai bună a metodei folosite. Și de la acest gând putem trece cu ușurință la ideea că, într-adevăr, înregistrările Naturii nu sunt colecții separate de trăsături caracteristice individuale, ci constituie memoria atotcuprinzătoarea a Naturii înseși, din care diferiți oameni sunt capabili să aleagă aspecte ale realității în funcție de capacitățile lor.

Nu spun că un gând decurge ca o consecință logică din celălalt. Ocultiștii știu că ceea ce am afirmat eu este adevărat,

dar scopul meu actual este să arăt cititorului ce nu este un ocultist, cum ajunge un ocultist deplin la rezultatele sale, fără a încerca să trec în revistă toate etapele evoluției sale mentale în această scurtă explicație. Ar trebui consultată literatura teosofică în ansamblu de către cei care ar căuta o elucidare mai completă a perspectivelor măreție și a demonstrațiilor practice ale învățăturilor sale, care, în cursul dezvoltării gândirii teosofice, au fost aduse „la lumina lumii" în beneficiul tuturor celor capabili și competenți să se bucure de ele.

Memoria Naturii are în realitate o extraordinară unitate, la fel cum întreaga omenire descoperă că formează o unitate spirituală dacă ajunge la un plan suficient de elevat al Naturii, în căutarea minunatei convergențe în care unitatea este atinsă fără pierderea individualității. Pentru omenirea obișnuită, totuși, la acest stadiu de început al evoluției sale reprezentate în prezent de majoritatea oamenilor, capacitățile spirituale interne ce depășesc posibilitățile de exprimare ale creierului sunt deocamdată atât de imperfect dezvoltate, încât nu permit accesul la înregistrările din vastele arhive ale memoriei Naturii, cu excepția acelora cu care au fost în contact în mod individual la crearea lor. Efortul interior „orb" pe care sunt capabili să-l facă, de regulă, nu va atrage și alte eforturi în același sens. Dar în viața obișnuită avem experiența apariției „pâlpâitoare" a unor eforturi puțin mai eficiente. „Transferul gândurilor" este un umil exemplu. În acest caz, „impresiile asupra minții" unei persoane – imagini din memoria Naturii, cu care este în relații normale, sunt preluate de o altă persoană care este capabilă, fără a fi conștientă de metoda utilizată, să acceseze memoria Naturii în condiții favorabile, depășind puțin zona care se află în relații firești. O astfel de persoană a început, deși încă timid să exerseze facultatea clarviziunii astrale. Acest termen poate fi folosit pentru a desemna tipul de clarviziune pe care mă străduiesc acum să-l elucidez și care, în unele din realizările sale măreție, a fost folosit pentru a desfășura investigațiile pe baza cărora a fost compilat prezentul studiu despre Atlantida.

Nu există în mod real limită pentru resursele clarviziunii astrale în investigații privind istoria trecută a pământului, fie că este vorba de evenimente de care a avut parte rasa umană în epocile preistorice, fie de evoluția planetei înseși de-a lungul perioadelor geologice anterioare apariției omului, fie de evenimente mai recente, de narațiuni curente distorsionate de istorici nepăsători sau perverși. Memoria Naturii este extrem de precisă și de amănunțită. Va veni o vreme, la fel de sigur precum precesia echinocțiilor, când metoda literară de cercetare istorică va fi lăsată de o parte și considerată învechită, în cazul oricărei activități originale. Oamenii dintre noi care sunt capabili să practice clarviziunea astrală – dar care nu au fost chemați să exercite funcții mai înalte legate de promovarea progresului uman, despre care oamenii obișnuiți de astăzi știu mai puțin decât știe un țăran indian despre ședințele cabinetului britanic – sunt încă foarte puțini. Cei care știu ce pot face acești oameni puțini și prin ce procese de instruire și autodisciplină au trecut ei pentru atingerea acestor idealuri interioare, atingerea clarviziunii astrale fiind unul din acestea, sunt mulți, dar constituie încă o infimă minoritate în comparație cu lumea modernă cultivată. Dar, pe măsura trecerii timpului, într-un viitor măsurabil, unii dintre noi au motive să fie siguri că numărul celor care sunt competenți să practice clarviziunea astrală va crește suficient pentru a se extinde printre cei care astăzi sunt conștienți de capacitățile lor, până când va ajunge să cuprindă întreaga inteligență și cultură a lumii civilizate doar în câteva generații de acum încolo. Între timp, prezentul volum este primul realizat ca o încercare de pionierat a noii metode de cercetare istorică. Este amuzant pentru toți cei care sunt interesați de această cercetare să se gândească cât de greșit va fi interpretat – peste puțin timp, de către cititorii materialiști, incapabili să accepte explicația deschisă, prezentată aici, a principiului pe baza căruia a fost pregătită – drept o operă de imaginație.

Pentru beneficiul celor care pot fi mai intuitivi, ar fi bine să spunem câteva cuvinte pentru a-i feri să presupună că,

deoarece cercetarea istorică prin intermediul clarviziunii astrale nu este obligată să trateze perioade istorice deja stabilite, ci poate ajunge la intervale de sute de mii de ani, acesta ar fi un proces care nu implică nici un fel de problemă. Fiecare fapt prezentat în acest volum a fost cules cu extremă atenție, în cursul unei investigații în care au fost angajate mai multe persoane calificate timp de mai mulți ani, paralel cu alte activități. Pentru a asigura succesul activității lor, li s-a permis accesul la unele hărți și documente fizice păstrate din perioade străvechi – salvate din distrugerile provocate de neamurile migratoare care au ocupat Europa, în scurtele epoci de dezvoltare a civilizației, între numeroasele războaie și sub presiunea fanatismului care a socotit știința drept un sacrilegiu în cursul Evului Mediu european.

Oricât de dificilă ar fi fost această sarcină, vom recunoaște că a meritat efortul, oricine dându-și seama că era absolut necesară o înțelegere adecvată a fazei de evoluție umană din Atlantida, pentru o înțelegere mai bună a lumii în care trăim. Fără această înțelegere, toate speculațiile privind etnologia sunt inutile și înșelătoare. Evoluția rasei umane este dominată de haos și confuzie, fără a folosi cheia furnizată de caracterul civilizației atlante și de configurația pământului în perioada Atlantidei. Geologii știu că suprafețele uscatului și oceanului trebuie să se fi schimbat în mod repetat în cursul perioadei despre care știu – din starea rămășițelor păstrate în diferite straturi – că acele ținuturi au fost locuite. Și pentru o mai exactă cunoaștere a datelor la care au avut loc schimbările, ei au abandonat în gândirea lor practică vechile teorii și, cu excepția unor ipoteze inițiate de naturaliști cu privire la emisfera sudică, s-au străduit în general să armonizeze migrațiile raselor umane și configurația pământului de astăzi. În acest fel, întreaga viziune retrospectivă devine absurdă; și schema etnologică rămâne atât de vagă și de obscură, încât nu reușește să înlocuiască concepțiile imature despre începuturile omenirii, care domină încă modurile de gândire religioasă și împiedică progresul spiritual al epocii. Decă-

derea și dispariția, în cele din urmă, a civilizației Atlante sunt, la rândul lor, la fel de instructive ca și ascensiunea și gloria acesteia. Pentru că mi-am îndeplinit scopul propus de a face o scurtă introducere a acestei lucrări, o scurtă explicare sub formă de prefață, recomandările mele nu vor putea să-i convingă mai mult pe cititori de importanța lucrării decât conținutul acestei cărți.

1896

Lumea după catastrofa de acum aproximativ 800.000 de ani, până la catastrofa de acum 200.000 de ani.

Lumea după catastrofa de acum 200.000 de ani,
până la catastrofa de acum circa 80.000 de ani.

POVESTEA ATLANTIDEI

Schiță geografică, istorică și etnologică

Scopul general al subiectului pe care ni l–am propus va fi realizat cel mai bine prin luarea în considerație a tuturor informațiilor pe care le putem obține despre diferitele națiuni care compun rasa a Cincea sau Rasa Ariană.

Din vremea civilizațiilor greacă și romană până astăzi au fost scrise numeroase volume despre fiecare popor care a urcat, la rândul său pe scena istoriei. Instituțiile politice, credințele religioase, deprinderile și obiceiurile sociale și domestice au fost analizate și catalogate, și nenumărate lucrări, publicate în multe limbi, consemnează contribuția lor la progresul civilizației.

În plus, trebuie să reamintim faptul că, din istoria celei de–a Cincea Rase, noi nu deținem decât un fragment – documentele referitoare la ultimele neamuri din sub–rasa Celtică și primele neamuri din sub–rasa Teutonică.

Dar sutele de mii de ani din vremea când primii arieni și–au părăsit ținuturile de pe țărmurile mării din Asia Centrală până în vremea grecilor și romanilor, păstrează mărturii ale dezvoltării și prăbușirii a nenumărate civilizații. Despre prima sub–rasă a rasei noastre ariene, care a locuit în India și a colonizat Egiptul în vremurile preistorice, nu știm practic nimic și același lucru poate fi spus și despre neamurile Chaldean, Babilonian și Asirian, care au format a doua sub–rasă – deoarece frânturile de cunoaștere obținute din recent descifratele inscripții hieroglife sau cuneiforme de pe mormintele egiptene sau de pe tăblițele babiloniene cu greu ar putea să se spună că ar constitui istorie. Perșii, care aparțin sub–rasei a treia (Iraniană), este adevărat că au lăsat puțin mai multe urme, însă despre civilizațiile mai vechi ale

sub-rasei a patra (Celtică) nu avem deloc documente. Abia o dată cu afirmarea ultimelor mlădițe din neamul celtic, adică popoarele grec și roman, ajungem la timpurile istorice.

De asemenea, în plus față de perioada albă din trecut, există o perioadă albă și în viitor. Deoarece din cele șapte sub-rase care trebuie să împlinească istoria unei mari Rase Primordiale, doar cinci și-au manifestat existența până astăzi. Din propria noastră sub-rasă a cincea (Teutonică) s-au dezvoltat deja multe națiuni, dar încă nu și-a încheiat cursa, în timp ce sub-rasele a șasea și a șaptea, care se vor dezvolta pe continentele Americii de Nord și de Sud, vor avea să dea lumii mii de ani de istorie.

Încercând așadar să rezumăm în câteva pagini informațiile despre progresele omenirii în cursul perioadei care trebuie să se fi întins cel puțin pe tot atâția ani ca și perioada la care ne-am referit mai sus, ar trebui să ne dăm seama cât de superficială, în mod inevitabil, trebuie să fie această schiță.

O consemnare a progreselor omenirii în cursul celei de-a cincea rase (Ariană) ar trebui să cuprindă istoria multor națiuni și să înregistreze ascensiunea și prăbușirea multor civilizații.

De asemenea, au avut loc unele catastrofe la o scară neîntâlnită încă de-a lungul existenței celei de-a cincea rase, de mai multe ori în evoluția celei de-a patra rase. Distrugerea Atlantidei a fost încheiată printr-o serie de catastrofe cu diferite caracteristici, de la mari cataclisme în care teritoriul s-a scufundat și populația a pierit, până la comparativ lipsitele de importanță alunecări de teren, cum ar fi cele întâlnite astăzi pe țărmurile noastre. Atunci când prima mare catastrofă a început procesul de distrugere, micile alunecări de teren au continuat fără întrerupere, încet dar sigur, culminând cu scufundarea întregului continent. Patru mari catastrofe le depășesc pe toate celelalte în magnitudine. Prima a avut loc în Miocen, în urmă cu circa 800.000 de ani. A doua, mai slabă, a urmat acum vreo 200.000 de ani. A treia, foarte puternică, a fost cu 80.000 de ani în urmă și a distrus tot ce mai rămăsese din continentul Atlantida, cu excepția

insulei căreia Platon i-a dat numele de Poseidonis, care s-a scufundat la rândul ei în urma celei de-a patra și ultimei mari catastrofe, petrecute în anul 9564 î. Hr.

Acum, atât consemnările scriitorilor antici, cât și cercetările științifice moderne confirmă existența unui continent străvechi pe locul Atlantidei dispărute.

Înainte de a trece la considerațiile privind subiectul propriu-zis, vă propun să trecem rapid în revistă sursele în general cunoscute și care furnizează dovezi ce întăresc rezultatele noastre. Acestea pot fi grupate în următoarele cinci clase:

Prima, mărturii privind fundul oceanului.

A doua, distribuția faunei și florei.

A treia, similaritatea limbajului și a tipului etnologic.

A patra, similaritatea credinței religioase, a ritualului și a arhitecturii.

A cincea, consemnările scriitorilor antici despre tradițiile privind prima rasă umană și legendele despre potop.

Mărturii privind fundul oceanului.

În primul rând, dovezile privind fundul oceanului pot fi rezumate în câteva cuvinte. Îndeosebi datorită expedițiilor întreprinse de canonierele britanică „Challenger" și americană „Dolphin" (cu toate că și Germania a fost asociată în cercetarea științifică) fundul întregului Ocean Atlantic este acum cartografiat, dezvăluind existența, în mijlocul Atlanticului, a unei imense creste sau dorsale cu altitudine mai mare decât restul. Această creastă pornește de la circa 50 de grade latitudine nordică, în direcția sud-vest, către coastele Americii de Sud, apoi în direcția sud-est spre țărmul Africii, schimbându-și din nou direcția în apropierea Insulei Ascension, îndreptându-se direct spre sud către Insula Tristan da Cunha. Creasta se înalță aproape abrupt până la circa 9.000 de picioare (circa 2.750 de metri, n. trad.) față de fundul oceanului, în timp ce Insulele Azore, Sf. Paul, Ascension și

Tristan da Cunha sunt vârfurile acestui ținut aflate încă la suprafața apei. Este nevoie de un cablu de 3.500 de stânjeni marini sau de 21.000 de picioare (circa 6.400 m, n. trad.) pentru a sonda cele mai mari adâncimi ale Oceanului Atlantic, dar cele mai înalte porțiuni ale crestei sunt la doar o sută până la câteva sute de metri sub nivelul mării.

Sondările au arătat, de asemenea, că dorsala este acoperită cu urme ale unor erupții vulcanice, care pot fi observate traversând oceanul până la coastele Americii. Într-adevăr, faptul că fundul oceanului, în special în jurul Insulelor Azore, a fost scena unor erupții vulcanice gigantice, și aceasta într-o perioadă geologică măsurabilă, este dovedit fără dubii de investigațiile efectuate în cursul expedițiilor menționate mai sus.

Dl. Starkie Gardner este de părere că, în Eocen, Insulele Britanice făceau parte dintr-o insulă sau dintr-un continent mai mare, care se întindea în Oceanul Atlantic, și că „o mare parte din uscat exista anterior acolo unde acum e mare, iar Cornwall, Scilly, insulele din Marea Mânecii, Irlanda și Marea Britanie sunt ceea ce a mai rămas din zonele cele mai înalte" (*Popular Scientific Review*, Iulie 1878).

Distribuția faunei și a florei

Existența dovedită, pe continente separate de oceane, a unor specii similare de faună și de floră constituie o permanentă enigmă atât pentru zoologi, cât și pentru botaniști. Însă dacă a exista cândva o legătură între aceste continente, care să permită migrația naturală a unor animale și plante, enigma este rezolvată. Rămășițe fosile ale cămilei se găsesc acum în India, Africa, America de Sud și Kansas: dar una din ipotezele general acceptate de naturaliști susține că fiecare specie de animal sau de plantă este originară dintr-o anumită zonă a globului, de unde s-a extins treptat în alte locuri. Cum ar putea fi explicată existența unor astfel de rămășițe fosile fără a presupune existența unei comunicații

pe uscat în epoci străvechi? Descoperirile recente din straturile fosile din statul american Nebraska par, de asemenea, să dovedească faptul că originea calului ar putea fi în emisfera occidentală, deoarece aceasta este singura parte a lumii unde au fost descoperite asemenea rămășițe fosile, putându-se identifica diferite etape intermediare în evoluția către calul actual. Ar fi așadar greu să explicăm prezența calului în Europa în afara ipotezei unei căi de comunicare pe uscat între cele două continente, deoarece este sigur că au existat cai sălbatici în Europa și Asia înaintea domesticirii lor de către om, proces care ar fi putut avea loc în paleolitic. Bovinele și ovinele, așa cum le cunoaștem noi astăzi, au și ele o vechime la fel de mare. Darwin a descoperit bovine domesticite în Europa în paleoliticul timpuriu, acestea fiind obținute într-o perioadă îndelungată din specii sălbatice înrudite cu bizonul american. Rămășițe ale leului de peșteră din Europa se găsesc și în America de Nord. Trecând acum de la regnul animal la cel vegetal, se pare că cea mai mare parte a florei din miocen, în Europa – care se găsește în principal în straturile fosile din Elveția – există în prezent în America, iar o altă parte în Africa. Dar faptul cel mai remarcabil în legătură cu America este că majoritatea acestor plante se găsesc în statele de pe coasta de est, foarte multe lipsesc de pe coasta dinspre Oceanul Pacific, ceea ce pare să demonstreze că au ajuns pe continent dinspre Atlantic. Profesorul Asa Grey susține că, din 66 de genuri și 155 de specii care se găsesc în pădurea din partea de est a Munților Stâncoși, doar 31 de genuri și 78 de specii se găsesc la vest de acest lanț muntos.

Dar problema cea mai complicată din toate apare în cazul unei specii de bananier (Musa paradisiaca, n. trad.). Profesorul Kuntze, un eminent botanist german, se întreabă „pe ce cale a ajuns în America această plantă (originară din zonele tropicale ale Asiei și Africii), care nu poate rezista unei călătorii prin zona temperată?". Așa cum arată acesta, planta este fără semințe, nu poate fi înmulțită prin butași, dar

nici nu are bulbi care să poată fi ușor transportați. Rădăcina sa este asemănătoare unui copac. Ar fi necesară o îngrijire specială pentru a o transporta și nu ar rezista unei deplasări de lungă durată. Singura cale prin care s-ar putea explica apariția sa în America este să presupunem că trebuie să fi fost transportată de omul civilizat într-o vreme când regiunile polare aveau o climă tropicală ! El adaugă: „O plantă cultivată care nu are semințe trebuie să fi fost cultivată *o perioadă foarte îndelungată* ... este poate corect să tragem concluzia că aceste plante au fost cultivate încă de la începutul perioadei Potopului". De ce, am putea întreba, nu am putea să mergem la perioade și mai îndepărtate și unde exista civilizația necesară pentru cultivarea plantei, sau condițiile climatice și tehnice cerute pentru transportarea sa, dacă nu ar fi existat odinioară o legătură între lumea veche și cea nouă?

Profesorul Wallace, în încântătoarea sa lucrare *Island Life* (Viața pe insulă), ca și alți scriitori în numeroase opere importante, au lansat ipoteze ingenioase pentru a explica identitatea florei și faunei din ținuturi aflate la mari distanțe unul de altul, și deplasarea lor peste ocean, dar toate aceste teorii sunt neconvingătoare și fragile în diferite puncte.

Este bine cunoscut că grâul, așa cum îl cunoaștem noi astăzi, nu a existat vreodată într-o stare într-adevăr sălbatică, și nici nu există dovezi ale evoluției sale din specii fosile. Cinci soiuri de grâu erau *deja cultivate* în Europa în paleolitic - o varietate descoperită în „locuințele lacustre" fiind cunoscută sub numele de grâu egiptean. Pornind de la această descoperire, Darwin susținea că oamenii care trăiau în locuințele lacustre „fie au avut relații comerciale cu unele popoare din sud, fie au venit din sud în calitate de coloniști". El a tras concluzia că grâul, orzul, ovăzul, etc. provin din *specii astăzi dispărute* sau atât de diferite încât nu pot fi identificate, în acest caz: „Omul trebuie să fi cultivat cerealele încă dintr-o perioadă extrem de îndepărtată". Regiunile în care s-au dezvoltat aceste specii dispărute și civilizația în cadrul căreia au fost cultivate prin selecția inteligentă sunt

deopotrivă considerate ca aparținând continentului dispărut, ai cărui coloniști le-au purtat către est și vest.

De la faună și floră trecem acum la om.

Similaritatea limbajului

Limba bască apare ca singulară printre limbile europene, neavând afinități cu nici una din ele. După opinia lui Farrar, „nu a fost niciodată vreo îndoială că această limbă izolată, păstrându-și identitatea într-un colț occidental al Europei, între două regate puternice, seamănă prin structura sa cu limbile aborigene din vastul continent situat peste ocean (America) și doar cu acele limbi" (*Families of speech*, pagina 132).

Fenicienii par să fi fost primul popor din emisfera estică ce a folosit un alfabet fonetic, literele fiind privite ca simple semne ce corespundeau sunetelor. Este curios faptul că într-o epocă la fel de veche, găsim un alfabet fonetic în America Centrală, în cadrul civilizației Maya din Yukatan, tradițiile atribuind originea acestei civilizații unui ținut aflat dincolo de mare, spre est. Le Plongeon, mare autoritate în acest domeniu, scrie: „O treime din această limbă (Maya) este greacă pură. Cine a adus dialectul lui Homer în America? Sau cine a dus în Grecia dialectul Maya? Greaca se află la obârșia limbii sanscrite? Sau Maya? Ori au existat în aceeași perioadă?". Și mai surprinzător este să descoperim că 13 litere din alfabetul Maya sunt în relații foarte evidente cu semnele hieroglifice egiptene pentru aceleași litere. Este probabil că cea mai veche formă de alfabet a fost cea hieroglifică, „scrierea zeilor", așa cum o numeau egiptenii, iar aceasta a evoluat ulterior, în Atlantida, într-un alfabet fonetic. Ar fi natural să presupunem că egiptenii au constituit o colonie timpurie pornită din Atlantida (așa cum sunt de fapt) și că au adus cu ei tipul primitiv de scriere care a lăsat astfel urme în ambele emisfere, în timp ce fenicienii, care erau un popor al mărilor, au obținut și au asimilat această

ultimă formă de alfabet în cursul călătoriilor și relațiilor comerciale cu popoarele din occident.

Încă un element poate fi evidențiat, și anume extraordinara asemănare dintre numeroase cuvinte din limba ebraică și unele cuvinte care au exact același înțeles în limba populației Chiapenec – o ramură a rasei Maya, printre cele mai vechi din America Centrală (o listă a acestor cuvinte este dată în *North Americans of Antiquity*, pagina 475).

Similaritatea limbilor diferitelor rase sălbatice din insulele Pacificului a fost folosită ca argument de către cei care au scris în acest domeniu. Existența unor limbi similare folosite de rase separate de distanțe oceanice imense, între care în vremurile istorice se știe că nu au existat mijloace de transport, este desigur un argument în favoarea descendenței lor dintr-o singură rasă, ce ar fi trăit pe un singur continent, însă argumentul nu poate fi folosit aici, deoarece continentul în cauză nu era Atlantida, ci mult mai vechiul continent Lemuria.

Similaritatea tipurilor etnologice

Atlantida, așa cum vom vedea, se spune că era locuită de oameni cu pielea roșie, galbenă, albă și neagră. Este acum dovedit, prin cercetările efectuate de Le Plongeon, De Quatrefages, Bancroft și alții, că, până în vremuri relativ recente, în America, au existat populații negre de tip negroid. Multe din monumentele din America Centrală sunt decorate cu fețe de negri și unii din idolii descoperiți acolo reprezintă în mod evident negri, cu cranii mici, cu păr scurt și creț, și cu buze groase. Cartea Popul Vuh, referindu-se la patria originară a rasei guatemaleze, spune că „oameni negri și albi trăiau împreună" în acest ținut fericit, „în mare pace", vorbind „o singură limbă". (A se vedea lucrarea lui Bancroft *Native Races*, pagina 547). Popul Vuh merge mai departe arătând cum a migrat poporul din patria sa ancestrală, cum limba lor a ajuns să fie alterată, și cum unii s-au îndreptat spre est, în timp de alții au călătorit spre vest (către America Centrală).

Profesorul Retzius, în *Raportul* său către Smithsonian Institute, consideră că locuitorii primitivi dolicocefali din America sunt strâns înrudiți cu locuitorii Guanches din Insulele Canare și cu populația de pe țărmul atlantic al Africii, pe care Latham o desemnează cu numele de Atlantida Egipteană. Aceeași formă de craniu se găsește în Insulele Canare, în largul coastelor africane, și în Insulele Caraibe, în largul coastei americane, în timp ce culoarea pielii, la ambele populații, este roșcat–cafenie.

Egiptenii antici se portretizau pe ei înșiși ca fiind oameni cu pielea roșie, culoare foarte apropiată de cea existentă astăzi printre unele triburi de indieni americani.

„Peruanii străvechi, spune Short, par să fi fost o rasă cu părul șaten, după numeroasele mostre de păr găsite în mormintele lor".

Un fapt remarcabil în legătură cu indienii americani și încă unul care constituie o permanentă enigmă pentru etnologi, este gama largă de culori ale părului și ale pielii pe care le găsim în rândul lor, de la tenul alb al triburilor Menominee, Dakota, Mandan și Zuni, dintre care mulți au părul șaten și ochii albaștri, la pielea aproape neagră a tribului Karos din Kansas și a triburilor astăzi dispărute din California, rasele indiene trec prin toate nuanțele: roșu–cafeniu, arămiu, măsliniu, brun închis, și negru. (A se vedea: lucrările lui: Short *North Americans of Antiquity*, Winchell *Pre–Adamites* și Catlin *Indians of North America*; a se vedea, de asemenea, *Atlantida* lui Ignatius Donnelly, care a adunat o mare cantitate de documente în cartea aceasta și în altele.) Vom vedea mai târziu în ce fel diversitatea de culori ale pielii de pe continentul american este explicată de culoarea pielii raselor originare din continentul înrudit al Atlantidei.

Similaritatea credinței religioase, a ritualului și arhitecturii

Nimic nu pare să–i fi surprins mai mult pe primii aventurieri spanioli ajunși în Mexic și Peru decât extraordi-

nara asemănare dintre credințele, riturile și emblemele religioase cunoscute din lumea veche și pe care le-au găsit încetățenite în lumea nouă. Preoții spanioli au socotit această similaritate drept lucrul diavolului. Adorarea crucii de către băștinași și prezența ei constantă în toate clădirile și ceremoniile religioase a constituit principalul subiect al uimirii lor; și într-adevăr nicăieri – nici chiar în India și în Egipt – acest simbol nu era tratat cu o mai profundă venerație decât printre triburile primitive de pe cele două continente americane, în timp ce semnificația care stătea la baza acestei adorări era identică. În Occident, ca și în Orient, crucea era simbolul vieții – uneori al vieții fizice, mai des al vieții eterne.

În mod asemănător, în ambele emisfere, adorarea discului solar, sau a cercului și a șarpelui, era universală și mai surprinzătoare fiind încă similaritatea cuvintelor cu sensul de Dumnezeu în principalele limbi din est și din vest. Să comparăm cuvântul sanscrit «Dyaus» sau «Dyaus-pitar», cuvintele grecești «Theos» și «Zeus», cele latinești «Deus» și «Jupiter», cuvintele celtice «Dia» și «Ta», pronunțat «Thyah» (care pare să fie înrudit cu zeul egiptean «Tau»), cuvintele evreiești «Jah» sau «Yah», și în cele din urmă, cuvintele mexicane «Teo» sau «Zeo».

Riturile legate de botez erau practicate de toate aceste națiuni. În Babilon și în Egipt, candidații la inițierea în Mistere erau mai întâi botezați. Tertullian, în lucrarea sa *De Baptismo* (Despre Botez), spune că li se promitea în urma botezului „regenerarea și iertarea tuturor încălcărilor de jurăminte". Națiunile scandinave practicau botezul copiilor nou-născuți; și revenind în Mexic și Peru, găsim botezul copiilor foarte mici sub forma unor ceremonii solemne care constau în stropirea cu apă, semnul crucii și rugăciuni pentru spălarea de păcate. (A se vedea lucrările lui Humboldt *Mexican Researches* și a lui Prescott *Mexico*. Pentru o descriere mai completă a riturilor de botez, a se vedea lucrarea lui W. Williamson *The Great Law*, capitolul «Jurăminte și frății de sânge»).

În afară de botez, triburile din Mexic, America Centrală

și Peru semănau cu națiunile din lumea veche și prin riturile lor privind spovedania, iertarea păcatelor, postul, și căsătoria în fața preoților prin împreunarea mâinilor. Aceste triburi aveau chiar o ceremonie asemănătoare cu împărtășania, în care un fel de prescuri marcate cu Tau (o formă egipteană de cruce) erau mâncate, oamenii numindu-le trupul zeului lor. Acestea seamănă foarte mult cu prescurile sacre din Egipt și de la alte popoare orientale. Ca și aceste națiuni, popoarele din lumea nouă aveau ordine călugărești, pentru bărbați și femei, în care jurămintele încălcate erau pedepsite cu moartea, asemenea egiptenilor, ei își îmbălsămau morții, adorau soarele, luna și planetele, dar mai presus de orice, adorau o divinitate «omniprezentă», care cunoaște toate lucrurile ... nevăzută, fără trup, un Dumnezeu al desăvârșirii perfecte. (A se vedea lucrarea lui Sahagun *Historia de Nueva España*, cartea a șasea.)

Aceste popoare aveau propriile lor zeițe-mame fecioare, „Doamna Noastră", al cărei fiu, „Stăpânul Luminii" era numit „Salvatorul", sau „Mântuitorul", corespunzând destul de exact zeițelor Isis, Beltis și multe alte zeițe din orient cu fiii lor divini.

Riturile lor de venerare a soarelui și a focului semănau îndeaproape cu cele ale primilor celți din Marea Britania și Irlanda și, ca și aceștia din urmă, ei pretindeau că sunt «copiii soarelui». O arcă sau argha a fost unul dintre simbolurile sacre universale pe care le găsim în India, Chaldea, Asiria, Egipt, Grecia și printre popoarele celtice. Lordul Kingsborough, în lucrarea sa *Mexican Antiquities* (volumul VIII, pagina 250), spune: „Ca și la evrei, arca era un fel de templu portabil, în care zeitatea se presupunea că este continuu prezentă, astfel încât, printre mexicani și printre indienii Cherokee și locuitorii din Michoacan și Honduras, arca era foarte venerată și considerată un obiect prea sacru pentru a fi atins de altcineva în afară de preoți."

Cât despre arhitectura religioasă, găsim pe ambele țărmuri ale Atlanticului că una dintre cele mai vechi construcții sacre este piramida. Oricât de îndoielnice ar fi utilizările pentru care au fost ridicate aceste structuri, un lucru este clar, și

anume că ele sunt strâns legate de o anumită idee sau de un grup de idei religioase. Identitatea concepției la piramidele din Egipt și la cele din Mexic și America Centrală este prea izbitoare pentru a fi o simplă coincidență. Cea mai mare parte a piramidelor americane este formată din trunchiuri de piramidă sau cu platformă superioară, în timp ce, conform lui Bancroft și altora, multe din cele care se află în peninsula Yucatan și mai alese cele din apropiere de Palenque, au vârful ascuțit în stil egiptean autentic, pe când și în Egipt avem piramide în trepte sau cu platforme. Cholula a fost comparată cu grupul de piramide de la Dachour, Sakkara și cu piramida în trepte de la Medoum. Asemănătoare ca orientare, ca structură și chiar în privința galeriilor interne și a camerelor, aceste misterioase monumente din răsărit și din apus stau mărturie a unei surse comune din care s-au inspirat constructorii lor.

Vastele ruine ale cetăților și templelor din Mexico și Yucatan se aseamănă, de asemenea, în mod straniu cu ruinele din Egipt. Într-un mod asemănător, ruinele de la Teotihuacan au fost frecvent comparate cu cele de la Karnak. „Arcul fals" – structurile orizontale din piatră, fiecare depășind-o ușor pe cea anterioară – se găsește în forme identice în America centrală, la cele mai vechi construcții din Grecia, și în ruinele etrusce. Constructorii de morminte din continentele răsăritean și apusean au realizat tumuli (movile) pentru morții lor importanți, așezându-le trupurile în sarcofage din piatră asemănătoare. Pe ambele continente s-au descoperit movile în formă de șarpe. În acest sens, putem compara movila din Adams Co., Ohio cu cea din Argyleshire, deosebit de interesantă, ori cu cea mai puțin reușită din Avebury, Wilts. Chiar și sculpturile și ornamentele templelor din America și India au multe lucruri în comun, în vreme ce multe ornamente murale sunt absolut identice.

Mărturii ale scriitorilor antici

Ne mai rămâne acum doar să facem o trecere în revistă a dovezilor pe care le putem obține de la scriitorii antici, din

tradițiile referitoare la primele rase umane și din legendele străvechi privind Potopul.

Aelian, în lucrarea sa *Varia Historia* (Istorii sau Povești diferite, cartea a III-a, capitolul 18), afirmă că Theopompus (în jurul anului 400 î. Hr.) a consemnat o discuție între Regele Frigiei și Silenus, în care acesta din urmă se referea la existența unui mare continent dincolo de ocean, care era mai mare decât Europa, Asia și Libia (Africa), luate împreună.

Proclus citează un fragment dintr-un alt scriitor antic, ce se referea la insulele aflate în ocean, dincolo de Coloanele lui Hercule (Strâmtoarea Gibraltar), și spune că locuitorii uneia dintre aceste insule aveau o tradiție păstrată de la strămoșii lor despre o insulă extrem de mare numită Atlantida, care, timp îndelungat, stăpânise toate celelalte insule din Oceanul Atlantic.

Marcellus vorbește despre șapte insule din Oceanul Atlantic și afirmă că locuitorii lor păstrează amintirea unei insule mult mai mari, Atlantida, „care dominase timp îndelungat celelalte insule mai mici."

Diodor din Sicilia relatează că fenicienii au descoperit „o insulă mare în Oceanul Atlantic, dincolo de coloanele lui Hercule, la șapte zile de navigație, față de coasta Africii."

Dar cea mai mare autoritate în această privință este Platon. În dialogul *Timaeus*, el se referă la un continent insular, iar în dialogul *Critias* sau *Atlanticus* găsim nimic mai puțin decât o descriere detaliată a istoriei, artelor, moravurilor și obiceiurile locuitorilor. În *Timaeus*, el ne vorbește de „o mare putere războinică, care a pornit din Oceanul Atlantic și s-a aruncat cu o furie nestăvilită asupra întregii Europe și asupra Asiei. Pentru că, în acea vreme, Oceanul Atlantic era navigabil și avea o insulă situată în fața trecătorii numite Coloanele lui Hercule. Dar acea insulă era mai mare decât Libia (Africa) și Asia luate împreună și permitea o trecere ușoară către celelalte insule învecinate, la fel cum era ușor să treci de pe acele insule pe toate continentele care mărgineau Oceanul Atlantic."

Sunt atât de multe lucruri valoroase în *Critias*, încât nu

e ușor de ales un fragment anume, însă îl reproducem pe cel care urmează, deoarece se ocupă de resursele materiale ale țării: „de asemenea, atât în oraș, cât și în oricare alt loc, ei aveau totul asigurat din ceea ce era considerat de folos pentru satisfacerea scopurilor vieții. Și erau aprovizionați într-adevăr cu multe lucruri din țări străine, pe seama imperiului lor; dar insula le permitea să obțină cea mai mare parte din tot ce aveau nevoie. În primul rând, insula le asigura materii ce puteau fi scoase din mine în stare solidă, fiind apoi topite: de exemplu *oricalcul*, care astăzi este rareori menționat, dar atunci era extrem de apreciat, era scos din pământ în multe locuri din insulă și era considerat drept cel mai important dintre toate metalele, în afară de aur. De asemenea, pe insulă se producea lemn din belșug, ceea ce asigura materie primă pentru constructori. Erau și suficiente pășuni atât pentru animalele domestice, cât și pentru cele sălbatice. Tot pe insulă era un număr foarte mare de elefanți. În afara animalelor ce trăiau în păduri și pășuni, erau și altele care trăiau în lacuri și râuri, în munți și în câmpii. Și era suficientă hrană pentru animalele cele mai diverse și mai lacome. În afară de asta, oricare din legumele și fructele înmiresmate cu care pământul ne hrănește astăzi, rădăcini, frunze, lemn, sucuri, rășini, flori sau fructe, toate acestea erau produse pe insulă.

Galii aveau unele tradiții despre Atlantida culese și consemnate de istoricul roman Timagenes, care a trăit în secolul I î. Hr. Trei popoare diferite se pare că au locuit în Galia. Primul, populația indigenă (probabil rămășițe din rasa Lemuriană), în al doilea rând, invadatorii din îndepărtata insulă a Atlantidei și, în al treilea rând, galii arieni. (A se vedea *Pre-Adamites*, pagina 380.)

Toltecii din Mexic vorbesc despre unul din strămoșii lor de început, care se numea Atlan sau Aztlan; și aztecii susțineau că se trag din Aztlan. (A se vedea lucrarea lui Bancroft *Native Races*, vol. V, pagina 221 și 321.)

Cartea Popul Vuh vorbește de o vizită făcută de trei fii ai regelui din Quiches într-o țară „din răsărit, pe țărmurile mării, de unde venise tatăl lor", aducând cu ei din această

călătorie „un sistem de scriere". (A se vedea Bancroft *Native Races*, vol. V, pagina 294 și 553.)

Printre indienii din America de Nord, circulă o legendă foarte răspândită, conform căreia strămoșii lor au venit dintr-un ținut „situat spre răsărit." Indienii Iowa și Dakota, după cum consemna maiorul J. Lind, credeau că „toate triburile de indieni au format cu mult timp în urmă un singur trib și au locuit împreună *pe o insulă* ... aflată spre răsărit." Ei au traversat marea pornind de acolo „în ambarcațiuni uriașe în care indienii Dakota cei de demult au plutit timp de săptămâni, ajungând în cele din urmă pe uscat."

Cărțile din America Centrală afirmă că o parte din continentul american se întindea până departe în Oceanul Atlantic și că această regiune a fost distrusă de o serie de cataclisme cumplite la mari intervale de timp unul de altul. În mod frecvent, acestea se referă la trei dintre cataclisme. (Baldwin *Ancient America*, pagina 176.) Este o curioasă confirmare a legendei celților din Marea Britanie, care susțin că țara lor se întindea odinioară până departe în Oceanul Atlantic și a fost distrusă. Tradițiile galeze menționează tot trei catastrofe.

Quetzalcoatl, zeul mexican, se spune că venise „de foarte departe dinspre răsărit". El este descris ca un alb, cu o barbă foarte mare. (Nota bene, indienii din America de Nord și de Sud nu au barbă). El a creat literele și a stabilit calendarul mexican. După ce îi învățase multe meșteșuguri și științe pașnice, el a pornit din nou *spre răsărit* într-o canoe făcută din piei de șarpe. (Short *North Americans of Antiquity*, paginile 268 și 271.) Aceeași poveste era spusă despre Zamna, creatorul civilizației din Yucatan.

Mai rămâne să ne ocupăm acum doar de minunata uniformitate a legendelor privind Potopul, întâlnite în toate părțile globului. Dacă acestea sunt versiuni arhaice ale povestirii despre Atlantida și scufundarea sa, sau dacă sunt ecouri ale unei parabole cosmice predicate cândva și venerate într-un centru spiritual comun, de unde s-au răspândit în întreaga lume, nu este o problemă care ne preocupă în acest moment. Pentru că scopul nostru este să arătăm acceptarea

universală a acestor legende. Ar fi o pierdere inutilă de timp și de spațiu să analizăm toate aceste povestiri despre potop una câte una. Este suficient să spunem că în India, Chaldea, Babilon, Persia, Grecia, Scandinavia, China, în rândul evreilor și al triburilor celtice din Marea Britanie, legenda este absolut identică în toate elementele sale esențiale. Acum să ne îndreptăm spre apus și să vedem ce găsim. Aceeași poveste până în cel mai mic detaliu s-a păstrat printre mexicani (fiecare trib având propria sa versiune) și la popoarele din Guatemala, Honduras, Peru și la aproape fiecare trib al indienilor din America de Nord. Ar fi copilărește să sugerăm că simpla coincidență ar putea să explice această identitate fundamentală. Următorul citat din traducerea făcută de Le Plongeon celebrului manuscris Troano, care poate fi văzut la British Museum va încheia în mod adecvat această parte a subiectului. Manuscrisul Troano pare să fi fost scris cu circa 3500 de ani în urmă, în cadrul civilizației Maya din Yucatan, și am ales din acest manuscris descrierea catastrofei care a dus la scufundarea insulei Poseidonis: – „În anul 6 Kan, pe 11 Muluc, din luna Zac, au avut loc cutremure de pământ cumplite care au continuat fără întrerupere până pe 13 Chuen. Țara cu dealuri de lut, continentul Mu, a fost sacrificat: fiind înălțat de două ori, a dispărut brusc în timpul nopții, bazinul fiind continuu zguduit de forțe vulcanice. Acestea fiind limitate, au provocat scufundarea și ridicarea ținutului de mai multe ori și în mai multe locuri. În cele din urmă, suprafața a cedat și s-a desprins în zece porțiuni; neputând să reziste forței erupțiilor și cutremurelor, aceste părți s-au scufundat împreună cu cei 64 de milioane de locuitori ai lor, cu 8060 de ani înainte de scrierea acestei cărți".

Mărturii furnizate prin intermediu științelor oculte

A fost acordat destul spațiu probelor fragmentare – mai mult sau mai puțin convingătoare – pe care lumea le-a

deținut până acum. Cei interesați în continuarea unei anumite direcții de cercetări pot să cerceteze diferitele lucrări menționate sau citate mai sus.

Trebuie să ne ocupăm acum de subiectul pe care ni l-am propus. Fiind extrase din documente contemporane care au fost compilate și transmise de-a lungul epocilor pe care le avem de tratat, faptele culese aici nu se bazează pe presupuneri și interpretări discutabile. Scriitorul s-ar fi putut să nu înțeleagă pe deplin faptele ori să facă unele afirmații parțial greșite. Dar documentele originale sunt disponibile pentru cercetare celor calificați în mod adecvat, iar cei care sunt dispuși să urmeze instruirea necesară, pot obține puterea de a verifica și confirma.

Însă, chiar dacă toate documentele oculte ar fi disponibile cercetării noastre, ar trebui să ne dăm seama cât de fragmentară trebuie să fie încercarea de a rezuma în câteva pagini istoria raselor și națiunilor care se întind pe ce puțin câteva sute de mii de ani. Cu toate acestea, orice detalii privind un asemenea subiect – oricât de fără legătură ar fi între ele – trebuie să fie noi și ar trebui deci să intereseze întreaga lume. Printre documentele la care ne-am referit mai sus, sunt hărți ale lumii în diferite perioade ale istoriei sale și a fost marele privilegiu al autorului acestei cărți de a i se permite să obțină copii – mai mult sau mai puțin complete – a patru dintre aceste hărți. Toate patru reprezintă Atlantida și ținuturile înconjurătoare în diferite epoci ale istoriei lor. Aceste epoci corespund cu aproximație perioadelor dintre catastrofele despre care am amintit mai sus, și documentele vor fi grupate în mod firesc conform perioadelor reprezentate de cele patru hărți.

Perioada primei hărți

Înainte de a începe prezentarea istoriei acestei rase, voi face totuși câteva observații privind geografia celor patru epoci diferite. Prima hartă reprezintă suprafața uscatului

existent pe pământ cu aproximativ un milion de ani în urmă, atunci când rasa Atlantă era la apogeu și înainte ca prima mare scufundare să fi avut loc, cu circa 800.000 de ani în urmă. Continentul Atlantida, așa cum vom observa, se întindea dintr-un punct aflat la câteva grade spre est de Islanda până în zona în care se află astăzi orașul Rio de Janeiro, în America de Sud. Cuprinzând Texasul și Golful Mexic, statele din partea de sud și de est ale Statelor Unite ale Americii, până în peninsula Labrador, continentul se întindea până în Scoția și Irlanda, a mică porțiune din nordul Angliei formând unul din promontoriile sale - în timp ce ținuturile sale ecuatoriale cuprindeau Brazilia și întreaga întindere a oceanului până la Coasta de Aur a Africii. De asemenea, pe această hartă sunt reprezentate și fragmente risipite din ceea ce aveau să devină în cele din urmă continentele Europa, Africa și Asia, precum și ceea ce mai rămăsese din deja bătrânul continent Lemuria, care era cândva foarte întins. Fragmentele rămase din și mai vechiul continent Hiperboreea, care a fost locuit de a Doua Rasă Primordială, sunt redate, ca și fragmentele din Lemuria, în culoarea albastră.

Perioada celei de-a doua hărți

Așa cum vom vedea din a doua hartă, catastrofa petrecută cu 800.000 de ani în urmă a provocat mari schimbări în distribuția uscatului pe glob. Marele continent este acum despicat în părțile sale nordice, iar porțiunile rămase au fost în continuare fragmentate. Continentul american, aflat acum într-o fază de creștere, era separat printr-o ruptură adâncă de continentul Atlantida, din care se formase, și care nu mai cuprindea zonele de uscat existente astăzi, ci ocupa cea mai mare parte din bazinul Oceanului Atlantic, de la aproximativ 50° latitudine nordică până la câteva grade la sud de Ecuator. Scufundările și ridicările uscatului în alte părți ale lumii au fost, de asemenea, considerabile. Insulele Britanice, de

exemplu, făceau acum parte dintr-o insulă uriașă, care cuprindea Peninsula Scandinavică, nordul Franței și toate mările dintre ele și câteva din mările înconjurătoare. Dimensiunile fragmentelor rămase din Lemuria s-au redus și mai mult, în timp ce Europa, Africa și America au adăugat noi teritorii.

Perioada celei de-a treia hărți

A treia hartă reprezintă urmările catastrofei care a avut loc acum circa 200.000 de ani. Cu excepția unor fragmentări ale continentelor Atlantida și America și a scufundării Egiptului, vom vedea că scufundările și ridicările de uscat ale acestei epoci au fost relativ neînsemnate. Într-adevăr, această catastrofă nu a fost niciodată considerată printre cele mai mari, așa cum reiese din citatul deja prezentat din cartea sacră a vechilor locuitori din Guatemala, unde sunt amintite doar trei mari catastrofe. Peninsula Scandinavică, totuși, apare acum unită cu zona principală de uscat. Cele două insule în care s-a divizat acum Atlantida erau cunoscute sub numele de Ruta și Daitya.

Perioada celei de-a patra hărți

Caracterul surprinzător al convulsiei naturale care a avut loc acum aproximativ 80.000 de ani se va vedea din cea de-a patra hartă. Daitya, cea mai mică și mai sudică din cele două mari insule ale Atlantidei, a dispărut aproape în întregime, în timp ce din cealaltă, Ruta, a rămas doar insula relativ mică numită Poseidonis. Harta a fost alcătuită cu circa 75.000 de ani în urmă și reprezintă fără îndoială corect suprafața uscatului din acea perioadă până la scufundarea finală a insulei Poseidonis, în anul 9564 î. Hr., deși au mai avut loc unele modificări minore în acest interval de timp.

Vom observa că, deja, conturul uscatului începuse să aibă în mare aspectul de astăzi, cu toate că Insulele Britanice erau încă unite cu restul continentului, Marea Baltică nu exista, iar deșertul Sahara era atunci o parte din fundul oceanului.

Entitățile Manu

Sunt necesare câteva referiri la subiectul socotit mistic al entităților Manu, ca etapă preliminară a cercetării originilor unei Rase Primordiale. În Protocolul cu numărul 26 al Lojei Teosofice din Londra se fac referiri la activitatea desfășurată de aceste ființe elevate, care cuprinde nu numai planificarea tipurilor umane ale întregului proces numit Manvantara, ci și supravegherea formării și educării, pe rând, a fiecărei Rase Primordiale. Următorul citat se referă la aceste atribuții: „De asemenea, există entități Manu a căror datorie este să acționeze în mod similar pentru fiecare rasă primordială de pe fiecare planetă din univers, Manu-Sămânță planificând optimizarea tipului uman pe care îl inaugurează succesiv fiecare Rasă Primordială și Manu-Rădăcină întrupându-se în noua rasă, în calitate de conducător și de învățător, pentru a călăuzi dezvoltarea și a asigura optimizarea supușilor."

Felul în care selecția necesară a specimenelor alese era efectuată de Manu aflat la conducere și grija sa ulterioară pentru dezvoltarea comunității s-ar putea să fie tratată într-un proces verbal viitor. Acum este necesară doar referirea la acest mod de a proceda. Selectarea celor destinați să producă cea de-a Patra Rasă Primordială a fost făcută desigur dintr-una din sub-rasele celei de-a Treia Rase Primordiale, de pe continentul numit Lemuria.

Urmând, acolo unde este necesar, istoria acestei rase prin cele patru perioade reprezentate de cele patru hărți, propunem împărțirea subiectului în următoarele titluri:

1. Originea și localizarea teritorială a diferitelor sub-rase.
2. Instituțiile politice pe care ele le-au creat și, respectiv, dezvoltat.

3. Emigrările lor către alte părți ale lumii.
4. Artele și științele pe care le-au dezvoltat.
5. Moravurile și obiceiurile pe care le-au adoptat.
6. Ascensiunea și declinul ideilor religioase în rândul lor.

Sub-rasele

Să dăm mai întâi numele diferitelor sub-rase:
1. Rmoahal.
2. Tlavatli.
3. Toltecă.
4. Prima sub-rasă Turanică.
5. Semită Originală.
6. Akkadiană.
7. Mongolă.

Este necesar să dăm unele explicații în legătură cu principiul după care am ales acest nume. Oriunde etnologii moderni au descoperit urme ale uneia din aceste sub-rase, sau chiar au identificat o mică parte din ea, numele pe care ei i l-au dat este folosit de dragul simplității dar, în cazul primelor două sub-rase, au rămas extrem de puține urme pentru ca oamenii de știință să le descopere, astfel încât au fost adoptate numele pe care ei înșiși îl dădeau.

Sub-rasa Rmoahal

Perioada reprezentată de harta numărul 1 arată suprafața uscatului existentă pe pământ cu aproximativ un milion de ani în urmă, însă rasa Rmoahal a apărut acum patru-cinci milioane de ani, perioadă în care existau încă mari porțiuni din uriașul continent sudic Lemuria, în vreme ce Atlantida nu ajunsese la dimensiunile sale cele mai mari. Rasa Rmoahal a apărut pe un promontoriu al continentului Lemuria. În mare, acest promontoriu poate fi localizat prin

coordonatele de 7° latitudine nordică și 5° longitudine vestică. Uitându-ne pe oricare atlas modern, vom vedea că este vorba de coasta Ashanti de astăzi (în Nigeria pe coasta vestică a Africii). Era un ținut fierbinte și umed, unde trăiau animale antediluviene în mlaștini pline cu trestii și păduri cu umiditate mare. Rmoahal erau o rasă neagră – pielea lor fiind de culoarea mahonului. Înălțimea lor în perioada de început era de zece sau douăsprezece picioare, adică 3-3,6 metri – într-adevăr o rasă de giganți – însă de-a lungul secolelor statura lor s-a micșorat treptat, așa cum s-a întâmplat pe rând cu toate celelalte rase, și mai târziu vom vedea că au ajuns până la statura „omului Furfooz". În cele din urmă ei au migrat spre coastele sudice ale Atlantidei, unde au fost într-o permanentă stare de război cu sub-rasele a șasea și a șaptea de Lemurieni care locuiau atunci în acel ținut. O mare parte din acest trib s-a deplasat spre nord, iar cei rămași s-au stabilit acolo și au făcut căsătorii inter-etnice cu Lemurienii negri localnici. Rezultatul a fost că, în perioada de care ne ocupăm – perioada primei hărți – nu mai exista o rasă pură în sud și, așa cum vom vedea, cuceritorii Tolteci își vor asigura sclavii din rândul acestor locuitori negri care trăiau în provinciile ecuatoriale și în sudul extrem al continentului. Restul sub-rasei a ajuns totuși pe promontoriile din nord-estul extrem, învecinate cu Islanda, și stabilindu-se acolo timp de mai multe generații, treptat au devenit mai deschiși la culoare, până când, în perioada primei hărți, îi găsim aproape ca oameni blonzi. Descendenții lor au ajuns în cele din urmă, cel puțin nominal, supuși ai regilor semiți.

Faptul că ei s-au stabilit acolo nu înseamnă că ocupația lor a fost neîntreruptă, deoarece forțați de împrejurări, au fost uneori deplasați spre sud. Frigul epocilor glaciare i-a influențat într-un mod asemănător altor rase. În această privință trebuie să spunem aici câteva cuvinte.

Fără a intra acum în problema controversată legată de diferitele rotații ale pământului de-a lungul timpului sau de gradele diferite de excentricitate ale orbitei sale, despre care se consideră uneori că ar fi cauzele epocilor glaciare, se știe

– și unii astronomi au recunoscut deja – că o epocă glaciară minoră a avut loc cu aproximativ 30.000 de ani în urmă. Dar, în afara acestor epoci glaciare, au mai fost două ocazii în istoria Atlantidei când centura de gheață a cuprins nu numai regiunile nordice, ci, invadând cea mai mare parte a continentului, a forțat toate formele de viață să migreze către ținuturile ecuatoriale. Prima dintre acestea s-a desfășurat în vremea rasei Rmoahal, cu circa 3.000.000 de ani în urmă, iar a doua a avut loc în perioada ascensiunii sub-rasei Toltece, acum aproximativ 850.000 ani.

Referitor la toate epocile glaciare, trebuie remarcat că, deși locuitorii ținuturilor nordice erau obligați să se deplaseze în timpul iernii mai la sud de centura de gheață, existau zone întinse pe care se întorceau în cursul verii și unde puteau organiza tabere de vânătoare până când iarna îi obliga să se întoarcă în sud.

Sub-rasa Tlavatli

Locul de origine al sub-rasei a doua – Tlavatli – a fost o insulă situată în largul coastei de vest a Atlantidei. Punctul este marcat pe prima hartă cu cifra doi. Apoi, s-au răspândit în Atlantida propriu-zisă, în principal în zona de mijloc a continentului, deplasându-se totuși treptat spre nord până la coasta care se învecina cu promontoriul Groenlandei. Din punct de vedere fizic, era o sub-rasă puternică și rezistentă, cu pielea de culoare roșie-cafenie, dar nu erau atât de înalți ca cei din sub-rasa Rmoahal, pe care i-au împins și mai spre nord. Au fost întotdeauna oameni iubitori ai muntelui, și așezările lor principale erau în zonele muntoase din interior care, prin compararea hărților 1 și 4, vom vedea că vor corespunde cu ceea ce va deveni, în cele din urmă, Insula Poseidonis. În perioada primei hărți, așa cum am spus, ei au locuit și pe coastele nordice, în vreme ce un amestec al sub-raselor Tlavatli și Toltecă locuia pe insulele vestice, care ulterior au format o parte din continentul american.

Sub-rasa Toltecă

Sub-rasa a treia, sau Toltecă, a avut o evoluție măreață și a dominat întregul continent al Atlantidei timp de mai multe mii de ani, având o mare putere materială și multă glorie. Atât de dominantă și de înzestrată cu vitalitate a fost această sub-rasă, încât căsătoriile interetnice cu următoarele sub-rase nu au reușit să modifice tipul uman specific, care a rămas Toltec în esență. Și după sute de mii de ani găsim una din aceste sub-rase conducând cu măreție în Mexic și Peru, cu mult înainte ca urmașii lor degenerați să fie înfrânți de triburilor mai sălbatice ale Aztecilor, veniți din nord. Culoarea acestei sub-rase era tot roșie-maronie, dar puțin mai roșie sau mai arămie decât cea a sub-rasei Tlavatli. De asemenea, era o sub-rasă înaltă, având o înălțime medie de opt picioare (2,4 metri), în perioada ascensiunii lor, dar scăzând desigur, așa cum se întâmplă cu toate sub-rasele, până la dimensiunile obișnuite astăzi. Acest tip de om constituia o îmbunătățire față de cele două sub-rase anterioare, trăsăturile fiind distincte și bine marcate, nu foarte deosebite de cele ale grecilor antici. Locul de apariție aproximativ al acestei sub-rase poate fi văzut pe prima hartă marcat cu cifra trei, fiind situat pe coasta vestică a Atlantidei, la circa 30° latitudine nordică, și întregul ținut înconjurător, cuprinzând cea mai mare parte a coastei vestice a continentului era locuit de o sub-rasă Toltecă pură. Dar, așa cum vom vedea, când ne vom ocupa de organizarea politică, teritoriul lor s-a extins de-a latul continentului și, pornind din marea lor capitală de pe coasta estică, împărații tolteci conduceau imperiul care se întindea în aproape întreaga lume.

Prima sub-rasă Turanică

Sub-rasa a patra, sau Turanică, își are originea în partea estică a continentului, la sud de regiunile muntoase locuite

de sub-rasa Tlavatli. Acest punct este marcat pe harta nr. 1 cu cifra 4. Turanicii erau coloniști din perioadele de început și au migrat în număr mare către ținuturile din partea de est a Atlantidei. Ei nu au ajuns niciodată să domine în întregime pe continentul-mamă. Deși unele din triburile lor și familiile lor au ajuns destul de puternice. Întinsele regiuni centrale ale continentului, situate la vest și la sud de zonele muntoase locuite de Tlavatli, au fost ținutul din care au pornit, deși nu exclusiv, deoarece împărțeau aceste ținuturi cu Toltecii. Vom trata mai târziu curioasele experimente politice și sociale făcute de această sub-rasă.

Rasa Semită Originară

În privința sub-rasei a cincea, sau Semite, etnologii au avut într-un fel nedumeriri, cu toate că în mod firesc ar trebui să considere că au suficiente date de la care să pornească. Această sub-rasă își are originea în ținuturile muntoase care formau partea cea mai sudică a celor două peninsule nord-estice care, așa cum am văzut, sunt acum reprezentate de Scoția, Irlanda și o parte din mările înconjurătoare. Locul este marcat pe harta nr. 1 cu cifra 5. În cea mai puțin dorită porțiune a marelui continent, sub-rasa aceasta s-a format și a înflorit, menținându-și timp de secole independența față de regii agresivi din sud, până când le-a venit rândul de a se răspândi și de a coloniza alte teritorii. Trebuie să amintim că au trecut sute de mii de ani până când sub-rasa semită originară a ajuns la putere, ajungându-se la perioada reprezentată în cea de-a doua hartă. Erau o sub-rasă turbulentă, nemulțumită, aflată mereu în război cu vecinii lor, în special cu sub-rasa Akkadiană, care era în ascensiune.

Sub-rasa Akkadiană

Locul în care a apărut sub-rasa a Șasea, sau Akkadiană, este marcat cu cifra 6 pe harta nr. 2, deoarece a fost după

marea catastrofă de acum 800.000 de ani. A pornit din partea estică a Atlantidei, cam de la mijlocul marii peninsule a cărei extremitate sud-estică se întindea spre vechiul continent. Punctul poate fi localizat cu aproximație la 42° latitudine nordică și 10° longitudine estică. Akkadienii nu au stat totuși mult timp în ținutul lor de origine, ci au depășit dimensiunile acum reduse ale Atlantidei. Au luptat cu Semiții în numeroase bătălii atât pe uscat, cât și pe mare, ambele părți având flote considerabile. În cele din urmă, cu circa 100.000 de ani în urmă, i-au învins definitiv pe Semiți și de atunci a dinastie Akkadiană s-a instalat în vechea capitală a Semiților și a condus țara cu înțelepciune mai multe sute de ani. Erau oameni cu vocație pentru comerț, călătorii pe mare și colonizarea altor ținuturi și au stabilit multe centre de comunicații cu ținuturi îndepărtate.

Sub-rasa Mongolă

Sub-rasa a șaptea, sau Mongolă, pare să fie singura care nu a avut absolut nici o legătură cu continentul-mamă. Avându-și originile în câmpiile Tartariei (zonă marcată cu nr. 7 pe a doua hartă), la 63° latitudine nordică și 140° longitudine estică, s-a dezvoltat direct din descendenți ai sub-rasei Turanice, care au ocupat treptat cea mai mare parte a Asiei. Această sub-rasă s-a înmulțit în mod excesiv, încât chiar în zilele noastre constituie majoritatea locuitorilor pământului, deși multe din ramificațiile sale sunt atât de profund colorate cu sângele altor sub-rase anterioare, încât abia o putem distinge de ele.

Instituțiile politice

Într-o prezentare atât de sumară ar fi imposibil să descriem cum fiecare sub-rasă s-a sub-divizat apoi în națiuni, fiecare având un tip uman și caracteristici distincte.

Tot ce putem încerca aici este să schițăm în linii mari diferitele instituții politice de-a lungul marilor epoci ale evoluției acestei sub-rase.

Admițând că fiecare sub-rasă, precum și fiecare rasă primordială este destinată să se situeze la un nivel mai înalt decât cea anterioară, trebuie să recunoaștem că natura ciclică a dezvoltării conduce rasele, ca și oamenii, prin diferite faze ale copilăriei, tinereții și maturității, și omenirea înapoi la copilăria vremurilor străvechi. Evoluție înseamnă în mod necesar ultimul progres realizat, chiar dacă întoarcerea pe spirala ascendentă poate părea că istoria politicii sau a religiei este nu o consemnarea a dezvoltării și progresului, ci mai degrabă a degradării și prăbușirii.

Făcând deci afirmația că prima sub-rasă a pornit sub cea mai perfectă guvernare pe care o putem concepe, trebuie să înțelegem că această situație se datora necesităților copilăriei în care se afla și nu meritelor maturității lor ca oameni. Pentru că cei din sub-rasa Rmoahal erau incapabili să conceapă vreun plan de guvernare stabilă și nici au reușit vreodată să ajungă la un nivel de civilizație la fel de înalt cu cel atins de sub-rasele a Șasea și a Șaptea din rasa Lemuriană. Dar entitatea Manu care a efectuat selectarea s-a întrupat în această sub-rasă și a condus-o ca rege.

Chiar și atunci când el nu a mai contribuit în mod vizibil la guvernarea acestei rase, comunitatea aflată încă în faza copilăriei a primit, când vremurile o cereau, conducători inițiați sau divini. Așa cum știu cei care au studiat *Doctrina Secretă* (de H. P. Blavatsy, n. trad.), omenirea nu atinsese nivelul de evoluție necesar pentru a avea oameni pe deplin inițiați. Conducătorii la care ne-am referit mai sus, inclusiv Manu însuși, erau în mod necesar rezultatul evoluției din alte sisteme planetare ale lumii.

Oamenii din sub-rasa Tlavatli au demonstrat că făcuseră pași înainte în arta guvernării.

Diferitele lor triburi sau națiuni erau conduse de căpetenii ori de regi cărora li se recunoștea în general autoritatea prin aclamațiile poporului. În mod firesc, oamenii cei mai

puternici și cei mai mari războinici erau aleși astfel. În cele din urmă, ei au constituit un imperiu considerabil, în care un rege a devenit conducător nominal, dar suzeranitatea sa era mai degrabă un titlu onorific decât o autoritate reală.

Sub-rasa Toltecă a fost cea care a atins cel mai înalt nivel de civilizație și a organizat cel mai puternic imperiu dintre toate popoarele din Atlantida și atunci a fost instituit pentru prima dată principiul succesiunii ereditare. Sub-rasa a fost la început împărțită într-un număr de regate independente mai mici, aflate permanent în război unele cu altele și toate în război cu reprezentanții sub-rasei Lemurio-Rmoahal din partea de sud a Atlantidei. Aceștia au fost treptat înfrânți și transformați în supuși, multe din triburile lor fiind reduse la starea de sclavie. Cu aproximativ un milion de ani în urmă, totuși, aceste regate separate s-au unit într-o mare federație cu un împărat recunoscut în fruntea sa. Acest proces a început prin mari războaie, dar rezultatul a fost pacea și prosperitatea acestei sub-rase.

Trebuie să amintim că cea mai mare parte a oamenilor se bucura de înzestrări psihice și, în acea vreme, cei mai avansați urmaseră pregătirea necesară în școli oculte și atinseseră diferite stadii de inițiere – unii chiar nivelul de «Adept». Al doilea din acești împărați a fost absolventul inițiat al unor astfel de școli și, timp de mii de ani, Dinastia Divină a condus nu numai toate regatele în care era împărțită Atlantida, ci și insulele din partea vestică și porțiunea sudică a ținutului adiacent care se întindea la est. Atunci când era necesar, unii din reprezentanții acestei dinastii erau recrutați din Loja Inițiaților, dar, ca regulă, puterea era transmisă din tată în fiu, cu toții fiind mai mult sau mai puțin calificați, în unele cazuri fiul primind un grad mai înalt decât cel la care ajunsese tatăl său. De-a lungul întregii perioade, acești conducători inițiați au ținut legătura cu Ierarhia Ocultă care guvernează lumea, supunându-se legilor ei și acționând în armonie cu planurile sale. Aceasta a fost epoca de aur a sub-rasei Toltece. Guvernarea era dreaptă și benefică; erau cultivate artele și științele – într-adevăr, cei care lucrau în

aceste domenii, călăuziți de cunoașterea ocultă, au obținut rezultate extraordinare; credința și ritualul religios erau încă pure comparativ cu etapele ulterioare – de fapt, civilizația Atlantidei atinsese apogeul dezvoltării sale.

Vrăjitoria împotriva *Legii Bune*

După cei circa 100.000 de ani ai acestei epoci de aur, s-au instalat degenerarea și decăderea. Mulți din regii subordonați și o mare parte dintre preoți și oamenii obișnuiți au încetat să își mai folosească facultățile și puterile în concordanță cu legile stabilite de conducătorii lor divini, ale căror precepte și sfaturi erau acum disprețuite. Legătura lor cu Ierarhia Ocultă a fost întreruptă. Mărirea personală, obținerea bogăției și autorității, umilirea și distrugerea dușmanilor au devenit din ce în ce mai mult obiectivele către care își îndreptau puterile lor oculte: și astfel s-au îndepărtat de la respectarea legilor și au ajuns să manifeste toate felurile de egoism și de scopuri răuvoitoare, ceea ce a dus către starea de vrăjitorie.

Acest cuvânt este tratat cu dispreț, pe de o parte, din credulitate și, pe de altă parte, din impostură, în cursul multelor secole de superstiție și ignoranță, ajungând să fie asociat treptat cu acestea, astfel încât credem că este momentul potrivit să-i înțelegem semnificația reală și efectele cumplite pe care practicarea sa este destinată să le aducă lumii.

În parte, prin facultățile lor psihice, care nu fuseseră încă înăbușite în fașă în materialitatea profundă în care s-a cufundat mai târziu această rasă, și în parte prin cunoștințele științifice obținute în perioada de apogeu a civilizației Atlante, majoritatea membrilor acestei sub-rase dotați cu intelect și energie au pătruns din ce în ce mai mult secretele legilor naturii și controlul asupra unora din forțele ascunse. Profanarea acestor cunoștințe și folosirea lor în scopuri egoiste au dus la apariția vrăjitoriei. De asemenea, efectele

groaznice ale acestei pângăriri sunt destul de bine exemplificate în cumplitele catastrofe pe care le-a suferit această sub-rasă. Deoarece o dată ce a fost inaugurată această practică a magiei negre, ea era destinată să se extindă în cercuri din ce în ce mai largi. Călăuzirea spirituală superioară fiind retrasă, principiul Kamic, al patrulea care și-a atins în mod firesc apogeul în cursul existenței celei de-a Patra Rase Primare, s-a afirmat din ce în ce mai mult în rândul oamenilor, patima, brutalitatea, și ferocitatea s-au amplificat și natura animalică a atins cea mai degradată expresie omenească. Era o problemă morală care din cele mai vechi timpuri a împărțit Rasa Atlantă în două tabere ostile, iar ceea ce începuse în perioada sub-rasei Rmoahal a fost accentuat în epoca sub-rasei Toltece. Bătălia Armagheddon a fost susținută și reluată în fiecare epocă a istoriei lumii.

Nemaisupunându-se conducerii înțelepte a Împăraților Inițiați, adepții „artelor negre" s-au revoltat și au numit un împărat rival care, după multe lupte, l-a alungat pe împăratul alb din capitala sa, „Cetatea Porților de Aur", și s-a instalat el însuși pe tron. Împăratul alb, s-a retras spre nord și s-a instalat într-o cetate fondată inițial de membrii sub-rasei Tlavatli pe marginea sudică a ținutului muntos, dar care era acum reședința unuia dintre regii Tolteci supuși. Acest rege l-a primit fericit pe împăratul alb și i-a pus cetatea la dispoziție. Încă vreo câțiva regi supuși i-au rămas loiali, dar majoritatea și-au transferat jurământul de credință către noul împărat, care domnea în vechea capitală. Totuși, aceștia nu au rămas mult timp credincioși. Regii tributari și-au exprimat permanent pretenții de independență, și s-au dat numeroase bătălii în diferite părți ale imperiului, făcându-se apel pe scară largă la practicarea vrăjitoriei pentru a suplimenta capacitățile de distrugere ale armatelor.

Aceste evenimente au avut loc cu aproximativ 50.000 de ani înainte de prima mare catastrofă.

Din acel moment lucrurile au mers din rău în mai rău. Vrăjitorii și-au folosit puterile în mod din ce în ce mai

necugetat și un număr din ce în ce mai mare de oameni au învățat și au practicat aceste cumplite „acte negre".

Apoi a venit cumplita răsplată, când milioane și milioane de oameni au pierit. Marea „Cetate a Porților de Aur" ajunsese în acea vreme un sălaș al fărădelegilor. Valuri uriașe au izbit-o și i-au nimicit pe locuitorii săi, iar împăratul „negru" și dinastia lui s-au prăbușit pentru totdeauna. Împăratul alb, retras în nord, precum și preoții inițiați de pe întregul continent fuseseră timp îndelungat conștienți de zilele rele care urmau să vină și paginile următoare vor vorbi de multele emigrații conduse de preoți care au precedat această catastrofă, ca și pe următoarele.

Continentul era acum groaznic de rupt în bucăți. Dar imensitatea teritoriului scufundat nu reprezintă totalitatea pierderilor suferite, pentru că valuri uriașe au măturat uscatul și au lăsat mlaștini pustii. Provincii întregi au fost pustiite și au rămas necultivate timp de mai multe generații, arătând ca niște deșerturi.

Populația rămasă primise un avertisment cumplit; fiind afectată de asemenea practici, vrăjitoria a fost pentru o vreme mai puțin răspândită în rândul lor. A trecut o perioadă îndelungată înaintea stabilirii unei noi conduceri puternice. Vom vedea în cele din urmă o dinastie Semită de vrăjitori ajunsă pe tronul „Cetății Porților de Aur", dar nu s-a mai ridicat o putere de origine Toltecă în perioada celei de-a doua hărți. Era încă o populație Toltecă numeroasă, dar puțini oameni cu sânge pur Toltec rămăseseră pe continentul-mamă.

Totuși, în perioada celei de-a treia hărți, pe insula Ruta a ajuns din nou la putere o dinastie Toltecă, care a ajuns să conducă, prin regii săi tributari, o mare parte din teritoriul insulei. Această dinastie era subjugată de magia neagră, despre care trebuie să înțelegem că a devenit din ce în ce mai puternică și mai răspândită în cursul celor patru perioade, până când a culminat cu inevitabila catastrofă ce a curățat în mare parte pământul de manifestările monstruoase ale răului.

Trebuie de asemenea să reținem că, până în ultima clipă, atunci când Insula Poseidonis a dispărut, un împărat sau rege Inițiat – sau cel puțin unul ce respecta „legea cea bună" – și-a păstrat autoritatea într-o anumită parte a continentului insular, acționând sub călăuzirea Ierarhiei Ocultе pentru a ține sub control, acolo unde era posibil, activitatea vrăjitorilor răului, ghidând și instruind minoritatea redusă care dorea încă să ducă o viață pură și integră. Ulterior, regele „alb" era de obicei ales de preoți – adică mâna de oameni care continua să urmeze „legea cea bună".

Mai sunt câteva lucruri de spus despre Tolteci. Pe Insula Poseidonis, populația era mai mult sau mai puțin amestecată, fiind împărțită în două regate și o mică republică, situată în partea de vest. Partea de nord era condusă de un Rege Inițiat. În sud, principiul ereditar cedase locul alegerii de către popor. Dinastiile bazate exclusiv pe criterii rasiale au încetat să existe, însă regi de sânge Toltec au mai ajuns în mod ocazional la putere atât în nord, cât și în sud, regatul din nord fiind agresat în mod constant de rivalul său sudic, iar teritoriul său anexat treptat.

Obișnuindu-se vreme îndelungată cu starea de lucruri de sub dominația Toltecă, nu ne vom mai ocupa de principalele caracteristici politice ale celor patru sub-rase următoare, deoarece nici una din ele nu a atins culmile civilizației Toltece – de fapt începuse procesul de degenerare rasială.

Se pare că a fost instituit un fel de sistem feudal pe care tendința firească a sub-rasei Turanice a căutat să-l dezvolte. Fiecare conducător era stăpân deplin pe teritoriul său, și regele era doar *primus inter pares*. Conducătorii ce formau sfatul regelui ajungeau uneori să-l ucidă pe acesta și să-l înlocuiască cu unul dintre ei. Erau o sub-rasă turbulentă și nelegiuită, brutală și crudă. Faptul că în anumite perioade ale istoriei lor au luat parte la războaie regimente de femei este semnificativ pentru aceste din urmă trăsături caracteristice.

Dar, cel mai ciudat experiment pe care l-au făcut în viața socială și care, datorită originii sale politice, ar fi mai firesc

să fie tratat la capitolul „Moravuri și obiceiuri", este cel mai interesant fapt din consemnările lor istorice. Fiind continuu înfrânți în războaiele cu vecinii lor Tolteci, știind că ar putea fi copleșiți de aceștia, și dorind mai presus de toate creșterea populației, ei au promulgat legi prin care fiecare om era eliberat de obligația directă de a întreține familia. Statul și-a luat sarcina de a avea grijă de copii și asigura tot ce le era necesar, aceștia fiind considerați proprietatea sa. Aceste legi au determinat creșterea natalității printre membrii sub-rasei Turanice și ceremonia căsătoriei a ajuns să fie disprețuită. Legăturile familiale și sentimentul dragostei părintești fiind desigur afectate, experimentul a fost considerat un eșec și s-a renunțat în cele din urmă la continuarea lui. Alte încercări de a găsi soluții socialiste la problemele economice care ne tulbură și astăzi au fost încercate și apoi abandonate de această sub-rasă. Sub-rasa Semită originară care era energică și înclinată spre jafuri și conflicte, a înclinat întotdeauna spre o formă patriarhală de guvernământ. Coloniștii lor, care duceau în general o viață nomadă, au adoptat aproape în exclusivitate această formă, dar, așa cum am văzut, ei au format un imperiu de mare amploare în perioada celei de-a treia hărți și au stăpânit marea „Cetate a Porților de Aur". În cele din urmă, totuși, au fost nevoiți să cedeze în fața puterii crescânde a sub-rasei Akkadiene.

În cursul perioadei reprezentate în cea de-a treia hartă, cu circa 100.000 de ani în urmă, Akkaadienii au răsturnat în sfârșit puterea sub-rasei Semite. Cea de-a șasea sub-rasă – cea Akkadiană – era mult mai înclinată să respecte legile decât sub-rasele precedente. Fiind negustori și marinari, ei trăiau în comunități sedentare bine stabilite și aveau în mod firesc o formă oligarhică de guvernare. O particularitate a acestei sub-rase, al cărei singur exemplu modern este Sparta, a fost sistemul dual în care doi regi domneau în aceeași cetate. Probabil ca rezultat al atracției lor de a călători pe mare, studiul stelelor a devenit un domeniu specific și această rasă a obținut mari realizări atât în astronomie, cât și în

astrologie. Poporul mongol era constituit prin îmbunătățiri succesive ale acestei populații brutale de viță Turanică. Prin faptul că au apărut în întinsele stepe din partea de răsărit a Siberiei, ei nu au avut niciodată legături cu continentul-mamă. Și, fără îndoială, datorită mediului în care trăiau, au devenit un popor nomad. Mai înclinați către viața spirituală și religioasă decât reprezentanții sub-rasei Turanice, din care se trăgeau, mongolii au gravitat în jurul unei forme de guvernământ, având la bază un suzeran care trebuia să fie autoritatea supremă atât în calitate de conducător teritorial, cât și ca mare preot.

Emigrații

Trei cauze au dus la emigrații. Sub-rasa Turanică, așa cum am văzut, era pătrunsă încă de la începuturile sale de spiritul colonizării, pe care a practicat-o la scară mare. Semiții și Akkadienii erau, de asemenea, într-o anumită măsură sub-rase colonizatoare.

Apoi, o dată cu trecerea timpului și cu depășirea treptată a limitelor de subzistență a populației, cei mai săraci din fiecare sub-rasă au fost forțați de nevoi să-și caute mijloace de trai în ținuturi mai puțin populate. Pentru că trebuie să ne dăm seama că, atunci când Atlanții au atins apogeul, în epoca Toltecă, numărul de locuitori pe kilometrul pătrat (sau pe mila pătrată) din Atlantida era probabil egal cu, dacă nu depășea chiar, pe cel întâlnit în vremurile moderne în Anglia și Belgia. Oricum este sigur că spațiile disponibile pentru colonizare erau mult mai mari atunci decât în vremea noastră, în timp ce populația totală a lumii, care probabil că astăzi (la 1896, n. tr.) nu este mai mare de 1,5-2 miliarde de locuitori, ajungea atunci la impresionanta cifră de două sute de milioane.

În cele din urmă, au avut loc emigrații conduse de preoți, înaintea fiecărei catastrofe - și au fost mult mai multe decât

cele patru mari catastrofe la care ne-am referit mai sus. Regii și preoții inițiați, ce respectau „legea cea bună" erau conștienți cu mult timp înainte de inevitabilele calamități. Prin urmare, fiecare din ei, lansa o avertizare profetică și ajungea să conducă un grup masiv de coloniști. Trebuie să remarcăm aici că, în ultimele perioade, conducătorii țării au resimțit în mod profund efectul acestor emigrații conduse de preoți, care tindeau să le depopuleze și să le sărăcească regatele, emigranții fiind nevoiți să părăsească Atlantida, în timpul nopții, pe ambarcațiuni improvizate.

Trasând în mare direcțiile de emigrare urmate pe rând de fiecare sub-rasă, va trebui să ajungem la ținuturile pe care urmașii lor le ocupă astăzi.

Primele emigrări au avut loc în epoca dominată de sub-rasa Rmoahal. Trebuie să amintim că membrii acestei rase, ce locuiau pe coastele nord-estice, erau singurii care își păstraseră puritatea sângelui. Izgoniți de pe țărmurile sudice și împinși mai spre nord de către războinicii din sub-rasa Tlavatli, ei au început să emigreze către ținuturile învecinate din est și către promontoriul mai apropiat al Groenlandei. În perioada celei de-a doua hărți nu mai rămăseseră reprezentanți puri ai sub-rasei Rmoahal pe continentul-mamă, însă promontoriul nordic al continentului, îndreptat către vest, era ocupat de aceștia, precum și promontoriul deja menționat din Groenlanda și țărmurile vestice ale marii insule Scandinave. De asemenea, era o colonie pe porțiunea de uscat situată la nord de Marea „Asiei Centrale".

Bretania și Picardia făceau atunci parte din Insula Scandinavă, în timp ce insula propriu-zisă a devenit parte a continentului European în perioada celei de-a treia hărți. Acum au fost găsite urme fosile ale acestei sub-rase în straturile cuaternare din Franța, specimenele brahicefale sau cu capul rotund, cunoscute sub numele de „omul Furfooz" putând fi socotite un exemplul tipic al omului mediu din această sub-rasă în perioada decăderii sale.

Forțați de mai multe ori să se deplaseze spre sud de

rigorile epocilor glaciare, împinși de mai multe ori spre nord de lăcomia vecinilor mai puternici, urmele risipite și degradate ale acestei sub-rase pot fi găsite astăzi în regiunea Lapps, cu toate că și aici se observă pătrunderea oamenilor de alt sânge. Așa se face că acești reprezentanți ofiliți și degenerați ai omenirii sunt urmașii în linie directă ai rasei negre de uriași care au apărut în ținuturile ecuatoriale ale Lemuriei cu aproximativ cinci milioane de ani în urmă.

Coloniștii Tlavatli par să se fi îndreptat către toate punctele cardinale. În perioada celei de-a doua hărți, urmașii lor se stabiliseră pe țărmurile vestice ale continentului american în formare (California), ca și pe coastele din sudul extrem (Rio de Janeiro). Îi găsim de asemenea ocupând țărmurile estice ale Insulei Scandinave, iar o parte dintre ei au navigat peste ocean, au ocolit țărmurile Africii și au ajuns in India. Acolo, amestecându-se cu populațiile Lemuriene indigene, au format rasa Dravidiană. În ultima perioadă aceasta din urmă a primit la rândul ei o infuzie de sânge Arian, din a cincea rasă primordială, din care rezultă complexitatea tipurilor umane întâlnite astăzi în India. De fapt, avem aici un exemplu foarte concludent privind dificultatea extremă de a decide orice chestiune rasială bazându-ne doar pe dovezile fizice, deoarece ar fi posibil să avem ființe aparținând celei de-a cincea rase primordiale întrupate printre Brahmani, din a patra rasă primordială în rândul castelor inferioare și unele urme din a treia rasă primordială printre triburile care trăiesc în zonele deluroase.

În perioada celei de-a patra hărți găsim un popor Tlavatli ce ocupa părțile sudice ale Americii de Sud, de unde putem trage concluzia că patagonezii au probabil ca strămoși depărtați oameni din sub-rasa Tlavatli.

Urme fosile ale acestei sub-rase, ca și ale sub-rasei Rmoahal, au fost descoperite în straturile cuaternare din Europa Centrală și omul dolicocefal „Cro-Magnon" (studenții în geologie și paleontologie știu că aceste științe socotesc „omul de Cro-Magnon" ca fiind anterior „omului

Furfooz" și, văzând că cele două sub–rase au conviețuit vaste perioade de timp, este posibil ca scheletul „omului de Cro–Magnon", deși reprezintă a doua Rasă Primordială, să se fi aflat în straturile cuaternare cu mii de ani înainte ca „omul Furfooz" să fi apărut pe pământ) poate fi socotit drept specimen mediu al acestei sub–rase aflate în decadență, iar oamenii care trăiau în „locuințele lacustre" din Elveția au format o sub–rasă și mai veche și nu erau de viță pură. Singurii oameni care pot fi considerați reprezentanți cu sânge curat ai acestei sub–rase, în zilele noastre, sunt cei din câteva triburi cu pielea cafenie ale indienilor din America de Sud. Birmanezii și Siamezii au și ei sânge Tlavatli în vene dar, în cazul lor, amestecat, și prin urmare dominat, de vița mai nobilă a uneia din sub–rasele Ariene.

Toltecii au tins să emigreze mai ales către vest și coastele învecinate ale continentului american erau locuite în perioada celei de–a doua hărți de reprezentanții unei rase Toltece pure, cea mai mare parte a celor rămași pe continentul–mamă având în acea vreme sângele foarte amestecat. Această sub–rasă a ajuns să se răspândească și să prospere în America de Nord și de Sud, unde au întemeiat după mii de ani imperiile din Mexic și Peru. Măreția acestor imperii este o problemă de istorie sau cel puțin de tradiție, fiind întărită de dovezile furnizate de magnificele urme arhitectonice. Trebuie să remarcăm faptul că, în vreme ce Imperiul Mexican a fost timp de secole mare și puternic în toate aspectele de măreție și putere ale civilizației noastre de astăzi, el nu a atins niciodată nivelul înalt de dezvoltare al peruanilor, sub conducerea suveranilor Inca, acum circa 14.000 de ani. În ceea ce privește bunăstarea generală a poporului, dreptatea și beneficitatea guvernării, natura echitabilă a proprietății asupra pământului, și viața religioasă a locuitorilor, Imperiul Peruan din acea vreme ar putea fi considerat un ecou tradițional, deși palid, al epocii de aur al Toltecilor, pe continentul–mamă Atlantida.

Indianul mediu din America de Nord și de Sud este astăzi cel mai bun reprezentant al poporului Toltec dar nu se poate

compara, desigur, cu oamenii de înaltă civilizație din perioada de apogeu a acestei sub-rase.

Prima așezare din Egipt

Trebuie să ne referim acum la Egipt și prezentarea acestui subiect ar trebui să aducă o lumină nouă în istoria sa timpurie. Cu toate că prima așezare din această țară nu a fost în sens strict o colonie, primele grupuri de imigranți care s-au amestecat și au dominat apoi locuitorii aborigeni făceau parte din sub-rasa Toltecă.

Prima dată a fost vorba de transferul unei Mari Loji de Inițiați. Acest eveniment avea loc acum circa patru sute de mii de ani. Epoca de aur a Toltecilor trecuse de mult. Avusese loc prima mare catastrofă. Degradarea morală a oamenilor și practicarea consecventă a „magiei negre" a devenit mai accentuată și larg răspândită. Era nevoie de locuri mai curate pentru Loja Albă. Egiptul era izolat și slab populat, acesta fiind motivul pentru care a fost ales. Așezarea astfel întemeiată a corespuns scopului inițial și Loja Inițiaților și-a continuat munca timp de 200.000 de ani fără a fi tulburată de condiții adverse.

Acum circa 210.000 mii ani, când a sosit timpul, Loja Ocultă a întemeiat un imperiu - prima „Dinastie Divină" a Egiptului - și a început să învețe poporul. Atunci a fost adus din Atlantida primul mare grup de coloniști și, în cursul celor 10.000 de ani, până la a doua catastrofă, au fost construite cele două mari piramide de la Giseh, parțial pentru a asigura săli permanente de inițiere, dar și pentru a fi folosite ca tezaure și altare pentru un mare talisman al puterii în timpul scufundării despre care Inițiații știau că este iminentă. Harta nr. 3 arată Egiptul din acea vreme sub apă. El a rămas astfel o perioadă îndelungată, dar atunci când a reapărut la suprafață a fost din nou populat de către urmașii multora din vechii săi locuitori, care se retrăseseră în munții Abisiniei (arătați

pe Harta nr. 3 ca o insulă), dar și de grupuri proaspete de coloniști Atlanți din diferite părți ale lumii. Un amplu val de imigranți Akkadieni a contribuit atunci la modificarea tipului uman egiptean. Această epocă este cunoscută sub numele de a doua „Dinastie Divină" a Egiptului – conducătorii țării fiind din nou Adepți Inițiați.

Catastrofa de acum 80.000 de ani a dus din nou la scufundarea ținutului, însă de această dată a fost doar un val temporar. Atunci când acesta s-a retras, a început să conducă cea de-a treia „Dinastie Divină" – cea menționată de Manethon. În timpul primilor regi din această dinastie, au fost construite marele Templu din Karnak și multe alte construcții antice care mai rezistă încă. De fapt, cu excepția celor două piramide, nici o construcție din Egipt nu este anterioară catastrofei de acum 80.000 de ani.

Scufundarea finală a Insulei Poseidonis a trimis un alt val asupra Egiptului. Și aceasta a fost o calamitate temporară, dar a provocat sfârșitul „Dinastiilor Divine", deoarece Loja Inițiaților își transferase reședința către alte ținuturi.

Diferite puncte neatinse aici au fost deja tratate în *Protocolul Lojei din Londra* a Societății Teosofice intitulat „Piramidele și Stonehenge".

Reprezentanții sub-rasei Turanice, care în perioada primei hărți colonizaseră părțile nordice ale uscatului situat imediat la est de Atlantida, ocupau în perioada celei de-a doua hărți țărmurile sudice (care includ teritoriul actual al statelor Maroc și Algeria). Îi găsim de asemenea rătăcind spre est și atât țărmurile estice cât și cele vestice ale mării din Asia Centrală erau populate tot de ei. Grupuri mari de coloniști s-au deplasat în cele din urmă și mai spre est și tipul uman cel mai apropiat de această sub-rasă poate fi găsit astăzi în China Continentală. Un capriciu curios al destinului trebuie amintit în legătură cu una din ramurile occidentale ale acestei sub-rase. Dominați timp de secole de către vecinii lor Tolteci mai puternici, unei mici ramuri de viță Turanică i-a fost rezervat să cucerească și să înlocuiască ultimul mare

imperiu pe care l-au edificat Toltecii, fiindcă brutalii și puțin civilizații Azteci erau de sânge pur Turanic.

Emigrațiile sub-rasei Semite au fost de două feluri: în primul rând, cele care erau controlate de impulsul natural al rasei; în al doilea rând, acea emigrație specială efectuată sub directa călăuzire a entității Manu. Deoarece, oricât ar părea de ciudat, nu din rândul Toltecilor, ci din sub-rasa nesupusă legilor și turbulentă, deși viguroasă și energică, a Semiților a fost ales nucleul destinat trecerii la cea de-a cincea Rasă Primară, cea Ariană. Motivul poate fi găsit fără îndoială în caracteristicile Mânasice cu care este asociată întotdeauna această sub-rasă. Sub-rasa cu acest număr își dezvoltase în mod inevitabil puterea și intelectul creierului fizic, chiar dacă în detrimentul percepțiilor psihice, în timp ce aceeași dezvoltare a intelectului până la niveluri infinit mai înalte constituie gloria și obiectivul celei de-a cincea Rase Primordiale, a noastră.

Ocupându-ne mai întâi de emigrațiile naturale, găsim că, în perioada celei de-a doua hărți, în timp ce lăsaseră state puternice pe continentul-mamă, Semiții se răspândiseră atât spre vest cât și spre est - spre vest către ținuturile care formează astăzi Statele Unite, explicând astfel tipul uman Semitic întâlnit la unele triburi indiene, și spre est, pe țărmurile nordice ale continentului învecinat care combina teritoriile de atunci ale Europei, Africii și Asiei. Tipul uman al vechilor egipteni, ca și al altor națiuni vecine, a fost într-o oarecare măsură modificat de amestecul cu acest sânge semit. Dar, cu excepția evreilor, singurii reprezentanți de astăzi ai acestei sub-rase comparativ amestecate, sunt Kabylii, cu pielea mai deschisă la culoare, din munții Algeriei.

Triburile care au rezultat din selecția rasială efectuată de Manu pentru formarea noii Rase Primare și-au găsit în ultimă instanță drumul către coastele sudice ale Mării Asiei Centrale și acolo a fost constituit primul Regat Arian. Atunci când Procesul-verbal care se ocupă de originea unei Rase Primordiale va fi scris, se va vedea că multe din popoarele pe care ne-am obișnuit să le numim Semite, au în realitate sânge

Arian. Lumea va fi de asemenea lămurită în privința pretențiilor evreilor de a fi considerați „un popor ales". Mai pe scurt, se poate afirma că ei constituie o legătură anormală și nenaturală între a Patra și a Cincea Rasă Primordială. (A se vedea lucrarea lui W. Williamson *The Great Law*, p. 243–245. Această afirmație constituie părerea autorului. Nu înseamnă că este peiorativă sau jignitoare. Nota editorului britanic.)

Akkadienii, cu toate că au ajuns în cele din urmă conducători supremi pe continentul–mamă Atlantida, își au locul de origine, așa cum am văzut în perioada primei hărți, pe continentul vecin – în acea parte ocupată de bazinul Mării Mediterane, patria lor fiind cam în locul ocupat astăzi de Insula Sardinia. Din acest punct central ei s–au răspândit spre est, ocupând teritoriile ce vor deveni țărmurile Levantului și ajungând până în Persia și Arabia. Așa cum am văzut, ei au contribuit și la popularea Egiptului. Vechii Etrusci, Fenicienii, inclusiv Cartaginezii și Sumero–Akkadienii erau ramuri ale acestei sub–rase, în timp ce bascii de astăzi au probabil mai mult sânge akkadian decât oricare alt popor.

Stonehenge

Trebuie să ne referim și la străvechii locuitori ai Insulei Britanice, deoarece în vremea primilor Akkadieni, acum circa 100.000 de ani, colonia Inițiaților care a întemeiat ansamblul de la Stonehenge a debarcat pe aceste țărmuri – „aceste țărmuri" fiind, desigur, țărmurile părții scandinave a continentului Europa, așa cum vedem în Harta nr. 3. Preoții inițiați și discipolii lor par să fi aparținut unui neam străvechi din sub–rasa Akkadiană – erau mai înalți, mai blonzi și cu capul mai lunguieț decât băștinașii, care erau foarte amestecați, dar în mare parte rămășițe degenerate din sub–rasa Rmoahal. Așa cum vor afla cititorii, din *Protocolul Lojei din Londra* a Societății Teosofice despre „Piramide și Stonehenge", simplitatea rudimentară a monumentului de la Stonehenge a fost

concepută ca un protest împotriva ornamentelor și supra-decorațiilor extravagante ale templelor existente în Atlantida, unde locuitorii ajunseseră să practice adorarea înjositoare a propriilor lor imagini.

Mongolii, așa cum am văzut, nu au avut niciodată vreo legătură cu continentul-mamă. Apăruți în câmpiile întinse ale Tartariei, emigrațiile lor au găsit un spațiu amplu de mișcare în acele regiuni. Dar, de mai multe ori, triburi cu descendență mongolă au trecut din nordul Asiei în America, prin strâmtoarea Behring, și urmele unor astfel de migrații – cea a Kitanilor a avut loc acum circa 1300 de ani – au putut să fie urmărite de savanții occidentali. Prezența sângelui mongol la unele triburi de indieni din America de Nord a fost recunoscută și de diferiți etnologi. Ungurii și malaysienii sunt și ei cunoscuți ca fiind vlăstare ale acestei sub-rase, înnobilată într-unul din cazuri de amestecul cu sângele arian, și degradată în celălalt prin amestecul cu lemurienii aflați în decadență. Dar, faptul cel mai interesant în legătură cu mongolii este că ultima spiță a acestei sub-ramuri este încă în deplină forță – de fapt, nu și-a atins încă apogeul – este vorba de națiunea japoneză, care mai are un rol important de jucat în istoria lumii (de când au fost scrise aceste rânduri, a avut loc războiul ruso-japonez).

Arte și științe

Trebuie de la început să recunoaștem că rasa noastră Ariană a obținut în mod firesc rezultate mult mai importante în aproape orice direcție față de atlanți, însă chiar în domeniile în care nu au reușit să ajungă la nivelul nostru, dovezile a ceea ce au realizat sunt interesante deoarece reprezintă nivelul cel mai înalt de civilizație atins vreodată. Pe de altă parte, caracterul realizărilor științifice în care ne-au depășit este atât de strălucitor, încât rămânem cu sentimentul că a avut loc o dezvoltare inegală.

Artele și științele, așa cum erau practicate ele de primele

două rase, erau desigur nedezvoltate la capacitatea lor maximă, dar noi nu ne propunem să urmărim progresele atinse de fiecare sub-rasă separat. Istoria rasei Atlante, ca și a rasei Ariene, a avut perioade de progres și de decădere. Epocile în care cultura a înflorit erau urmate de epoci în care domnea fărădelegea, în cursul cărora se pierdeau aproape toate realizările artistice și științifice, urmând apoi alte perioade de dezvoltare a civilizațiilor. Următoarele observații se referă mai ales la aceste perioade ale dezvoltării culturale, între care se distinge în mod deosebit marea epocă Toltecă.

Arhitectura și sculptura, pictura și muzica erau arte bine dezvoltate în Atlantida. Chiar în cele mai înfloritoare momente, muzica nu era foarte avansată, iar instrumentele muzicale erau de tipul cel mai primitiv. Toate sub-rasele Atlante îndrăgeau culorile și tonalități strălucitoare decorau atât interioarele cât și exterioarele caselor, dar pictura ca artă plastică nu era bine conturată, deși în ultimele perioade se predau în școli anumite forme de desen și pictură. Pe de altă parte, sculptura, care era și ea predată în școli, era practicată pe scară largă și ajungea la realizări deosebite. Așa cum vom vedea mai târziu, la capitolul despre „Religie", devenise un obicei ca fiecare om cu oarecare stare să pună într-unul din temple propria sa imagine. Aceste imagini erau uneori sculptate în lemn sau într-o piatră tare și neagră, asemănătoare bazaltului, însă printre cei bogați apăruse moda de a turna statui într-unul din metalele prețioase folosite în acea vreme, *oricalc*, aur sau argint. Lucrările ajungeau de obicei să semene destul de bine la înfățișare cu persoana reprezentată, în unele cazuri gradul de asemănare era izbitor.

Arhitectură

Arhitectura era totuși, în mod firesc, cea mai larg utilizată dintre toate artele. Construcțiile erau structuri masive de proporții gigantice. Casele de locuit din cetăți nu erau, așa cum sunt ale noastre, strâns înghesuite de-a lungul străzilor.

Asemenea caselor de la țară, unele din casele situate în cetăți aveau propriile lor grădini, altele erau separate de terenuri libere, dar toate formau structuri izolate. În cazul construcțiilor de mai mare importanță, patru corpuri de clădire înconjurau o curte centrală, în mijlocul căreia se afla în general una din acele fântâni datorită cărora „Cetatea Porților de Aur" dobândise și numele de „Cetatea Apelor". Bunurile nu erau expuse spre vânzare așa cum vedem pe străzile din orașele moderne. Toate negocierile legate de vânzări și cumpărări aveau loc în particular, cu excepția anumitor date stabilite, când se organizau mari târguri publice în spațiile deschise ale cetăților. Dar trăsătura caracteristică a casei Toltece era turnul, care se înălța într-unul din colțurile sale sau în centrul unuia dintre corpurile de clădiri. O scară exterioară, construită în spirală, ducea către etajele superioare și un dom ascuțit acoperea partea de sus a turnului, care era folosită în mod obișnuit drept observator astronomic. Așa cum am spus deja, casele erau zugrăvite în culori strălucitoare. Unele erau ornamentate cu sculpturi, altele cu fresce sau cu motive pictate. Ferestrele aveau un fel de sticlă, produsă într-un mod asemănător, dar mai puțin transparentă. Interioarele nu erau mobilate cu aceeași grijă precum casele moderne, dar viața era foarte civilizată în felul ei.

Templele erau săli uriașe ce aminteau mai mult decât orice de coloanele gigantice din Egipt, dar construite la o scară și mai grandioasă. Coloanele care susțineau acoperișul era în general pătrate, rareori cilindrice. În perioada decăderii, navele centrale ale templelor erau înconjurate cu nenumărate capele în altarele cărora erau așezate statuile celor mai importanți locuitori. Aceste altare laterale erau în unele ocazii de mari dimensiuni, astfel încât să permită desfășurarea unui întreg cortegiu de preoți pe care vreun om deosebit de important îi putea angaja pentru slujirea ceremonială a imaginii sale. Asemenea caselor particulare, templele nu erau desăvârșite fără turnurile acoperite cu domuri, care aveau dimensiuni și măreție corespunzătoare. Acestea erau folosite pentru observații astronomice și pentru adorarea soarelui.

Metalele prețioase erau mult folosite la împodobirea templelor, interioarele fiind adesea nu doar încrustate, ci chiar placate cu aur. Aurul și argintul erau foarte apreciate, dar, așa cum vom vedea mai târziu, atunci când ne vom ocupa de circulația monetară, erau folosite numai în plan artistic și nu aveau nimic de-a face cu baterea monezilor, în timp ce, fiind produse din belșug de chimiști – sau alchimiști, cum ar trebui să-i numim astăzi – am putea spune că ieșiseră din categoria metalelor prețioase. Această putere a transmutării metalelor nu era universală, însă era atât de larg răspândită, încât au fost produse cantități enorme. De fapt, producerea mult-doritelor metale putea fi considerată drept una din întreprinderile industriale ale acelor vremuri prin care alchimiștii își câștigau existența. Aurul era mai admirat decât argintul, fiind așadar produs în cantitate mult mai mare.

Educație

Câteva cuvinte privind limba sunt potrivite înainte de a prezenta modul de instruire și de educație în școlile și colegiile din Atlantida. În perioada primei hărți, Tolteca era limba universală, nu doar pe întregul continent, ci și în insulele din partea occidentală și în acea parte din continentul răsăritean ce recunoștea dominația împăratului. Rămășițe ale limbilor Rmoahal și Tlavatli supraviețuiau într-adevăr în unele zone mai greu accesibile, exact așa cum limbile Celtă și Cymrică au supraviețuit până astăzi în Irlanda și țara Galilor. Limba Tlavatli a constituit baza folosită de sub-rasa Turanică, care a introdus importante modificări, astfel încât, cu timpul, a luat naștere o limbă complet diferită; în timp ce sub-rasele Semită și Akkadiană, adoptând limba Toltecă, au modificat-o în moduri specifice, producând două căi divergente de exprimare. În ultima perioadă de existență a Insulei Poseidonis, existau mai multe limbi complet diferite – toate aparținând tipului de limbi aglutinante (în care discursul se

realiza prin alăturarea cuvintelor, n. tr.) – deoarece abia în perioada celei de-a Cincea Rase descendenții sub-raselor Semită și Akkadiană au dezvoltat vorbirea de tip flexionar (în care cuvintele au flexiune, substantivele având declinare și verbele conjugare, n. tr.). Cu toate acestea, de-a lungul epocilor, limba Toltecă și-a păstrat în foarte mare măsură puritatea, și aceeași limbă care era vorbită în Atlantida în perioada de apogeu a civilizației sale era folosită, cu foarte mici modificări, cu mii de ani mai târziu în Mexic și Peru.

Școlile și colegiile din Atlantida în epoca înfloririi sub-rasei Toltece, precum și în epocile culturale următoare, erau toate înzestrate de către stat. Deși fiecare copil trebuia să absolve școala primară, instrucția ulterioară era foarte diferită. Școlile primare erau un fel de rețea de baza. Elevii care dovedeau o reală aptitudine pentru studiu, împreună cu cei proveniți din clasele dominante, ce aveau în mod firesc deprinderi superioare, erau îndreptați către școli mai înalte în jurul vârstei de 12 ani. Scrierea și citirea, care erau considerate drept noțiuni preliminare, fuseseră deja predate în școlile primare.

Dar scrierea și citirea nu erau considerate necesare pentru marea masă a locuitorilor, care își duceau viețile lucrând pământul sau practicând diferite meșteșuguri de care comunitatea avea nevoie. Marea majoritate a copiilor erau deci îndrumați către școlile tehnice care îi pregăteau cel mai bine pentru deprinderile cerute de diferitele lor meserii. Școlile agricole erau printre cele mai apreciate. Unele ramuri ale mecanicii făceau parte din programul de instruire, așa cum vânătoarea și pescuitul erau incluse în mod firesc în instruirea copiilor din zonele mai retrase și în cele de pe țărmul mării. Astfel, copiii primeau cea mai potrivită educație sau instrucție în funcție de nevoile concrete ale lor și ale comunității.

Copiii cu abilități superioare, care, așa cum am văzut, învățaseră să scrie și să citească, aveau o educație mult mai completă. Proprietățile plantelor și calitățile lor vindecătoare constituiau un important domeniu de studiu. În acele vremuri nu existau medici recunoscuți – fiecare om educat avea

cunoștințe mai mult sau mai puțin ample despre medicină, dar și despre vindecarea cu ajutorul magneților. Chimia, matematicile și astronomia erau și ele predate. Instruirea în aceste domenii era asemănătoare instruirii din vremurile noastre, însă obiectivul către care se îndreptau în principal eforturile profesorilor era dezvoltarea facultăților psihice ale elevului și instruirea sa în cele mai ascunse forțe ale naturii. Proprietățile oculte ale plantelor, metalelor și pietrelor prețioase, precum și procesul alchimic al transmutării erau cuprinse în această categorie. Dar, o dată cu trecerea timpului, acest proces a ajuns să constituie din ce în ce mai mult o putere personală, operație pe care Bulwer–Lytton a descris–o cu destulă precizie în lucrarea sa *Rasa în curs de apariție*, constituind o preocupare specială în colegiile de învățământ superior pentru tinerii din Atlantida. Schimbarea esențială care a avut loc în momentul în care decadența rasei a devenit dominantă a fost aceea că, în locul meritului și aptitudinii, până atunci socotite garanții către nivele superioare de instruire și educație, clasele dominante au ajuns să fie din ce în ce mai exclusive, nepermițând decât propriilor copii să ajungă la treptele cunoașterii superioare, ceea ce le dădea mai multă putere.

Agricultură

Într–un imperiu cum era cel Toltec, agricultura primea în mod firesc mai multă atenție decât până atunci. Nu numai că agricultorii învățau în școli tehnice, dar au fost înființate și colegii în care se desfășurau cercetări experimentale privind încrucișarea și ameliorarea animalelor și plantelor, acestea fiind predate studenților care aveau vocație în acest sens.

S–a spus că grâul nu ar fi apărut deloc pe această planetă. Era darul pe care Manu l–a adus de pe o altă planetă din afara lumii noastre. Dar ovăzul și alte câteva cereale erau

rezultatele încrucișărilor dintre grâu și unele plante sălbatice existente pe pământ. Experimentele care dăduseră astfel de rezultate erau acum continuate în școlile agricole din Atlantida. Firește că astfel de experimente erau călăuzite de cunoașterea superioară. Dar cea mai remarcabilă realizare a agricultorilor Atlanți a fost obținerea bananierului. În starea sălbatică originară, fructul semăna cu un pepene alungit, aproape fără pulpă, dar plin de semințe. Desigur că au trecut mai multe sute de ani (dacă nu chiar mii de ani) de selectare și eliminare continuă până când a fost obținută actuala plantă care aproape că nu mai are semințe.

Printre animalele domesticite din vremea Toltecilor, se găseau unele foarte asemănătoare cu niște tapiri, dar mult mai mici. Aceștia se hrăneau cu rădăcini și cu plante, asemenea porcilor din vremea noastră, cu care se aseamănă în mai multe privințe, nefiind deosebit de curați și mâncând tot ce întâlneau. Animale mari asemănătoare pisicilor și niște strămoși ai câinilor, asemănători lupilor, puteau fi, de asemenea, întâlniți în apropierea locuințelor umane. Căruțele folosite de Tolteci par să fi fost trase de animale asemănătoare cămilelor, dar mai mici. Lamele de astăzi din Peru sunt probabil descendenții acestor animale. Strămoșii elanului irlandez rătăceau, de asemenea, în turme prin zonele deluroase, așa cum se întâmplă cu animalele mari în ținuturile deluroase din Scoția – fiind animale prea sălbatice pentru a te apropia ușor de ele, dar aflate sub controlul omului.

S-au făcut numeroase experimente pentru încrucișarea diferitelor tipuri de animale și, oricât ar părea de curios, se folosea pe larg încălzirea artificială pentru a grăbi dezvoltarea lor și pentru a se vedea mai repede rezultatele încrucișării diferitelor specii. Se mai foloseau și încăperi cu diferite lumini colorate pentru a experimenta obținerea unor rezultate mai bune. Această controlare și modelare, prin voința omului, a formelor diferitelor specii de animale, ne dezvăluie o activitate uimitoare și foarte misterioasă. Ne-am referit mai sus la realizările obținute de entitățile Manu. În mintea unei entități Manu au fost concepute toate îmbunătățirile privind

tipul și potențialitățile latente aflate în orice formă de viață. Pentru realizarea în detaliu a tuturor îmbunătățirilor la diferite specii de animale a fost nevoie de ajutorul și de cooperarea omului. Formele amfibienilor și reptilelor care erau extrem de numeroase în acea vreme au fost modificate astfel mai rapid ajungând să evolueze către stadii mai avansate de pasăre sau mamifer. Aceste forme constituiau materialul nedezvoltat pus la dispoziția omului și lutul era pregătit să ia orice formă ar fi dorit să-i dea mâinile olarului. Multe din experimentele la care ne-am referit mai sus au fost încercate mai ales cu animale aflate în etape intermediare de dezvoltare și este fără îndoială faptul că animalele domesticite, cum ar fi calul, aflate astăzi în serviciul omului, sunt rezultatul experimentelor efectuate de oamenii din acea vreme, în cooperare cu entitățile Manu și cu sfetnicii acestora. Dar această cooperare a încetat destul de curând. Egoismul și-a spus cuvântul, discordia și războiul provocând sfârșitul Epocii de Aur a sub-rasei Toltece. Atunci când, în loc să lucreze cu loialitate pentru un scop comun, sub călăuzirea Regilor Inițiați, oamenii au început să facă incursiuni de pradă unii altora, animalele care luaseră, sub îngrijirea omului, forme din ce în ce mai utile și mai domesticite, fiind lăsate neîngrijite cu propriile lor instincte, au urmat în mod firesc exemplul stăpânilor și au început din ce în ce mai mult să facă incursiuni de pradă unele împotriva altora. Unele fuseseră deja antrenate și folosite de oameni în expedițiile lor de vânătoare și astfel animalele semi-domesticite asemănătoare pisicii, la care ne-am referit mai sus, au devenit în mod firesc strămoșii leoparzilor și jaguarilor de astăzi.

Cetatea Porților de Aur

„Cetatea Porților de Aur" și împrejurimile sale ar trebui să fie descrise înainte de a prezenta sistemul remarcabil prin care se făcea aprovizionarea cu apă a locuitorilor. Se afla, așa cum am văzut, pe coasta de est a continentului, nu departe

de mare, la circa 15° longitudine nordică. O frumoasă zonă împădurită, asemănătoare unui parc, înconjura cetatea. Răspândite pe o suprafață mare, se aflau vilele rezidențiale ale claselor înstărite. În partea de vest a cetății se afla un lanț muntos, de unde se obținea apa necesară cetății. Cetatea însăși era construită pe pantele unui deal care se înalța la circa 500 de picioare (165 de metri) deasupra unei câmpii întinse. Pe vârful acestui deal, se aflau palatul și grădinile împăratului, din centrul cărora țâșnea din pământ un izvor puternic care asigura mai întâi apa necesară palatului și fântânilor din grădini, curgând apoi în patru direcții și coborând în cascade până în șanțul care înconjura zidurile palatului și îl separa de cetatea aflată de jur-împrejur. Din acest canal porneau alte patru canale mai mici, care duceau apa prin patru cartiere ale cetății, până la cascadele care alimentau, la rândul lor, un alt canal circular situat mai jos. Erau trei astfel de canale care formau cercuri concentrice, cel mai depărtat și mai jos dintre ele fiind încă deasupra nivelului câmpiei. Un al patrulea canal, situat la cel mai jos nivel, dar având un plan dreptunghiular, primea apele care curgeau neîncetat și le vărsa, la rândul său, în mare. Cetatea s-a extins peste o parte din câmpie, până la limita unui val exterior de pământ, care o înconjura și o apăra printr-un șir de canale pline cu apă, ce se întindeau pe o suprafață de douăsprezece mile lungime și zece mile lățime.

Vom vedea deci că cetatea era împărțită în trei mari centuri, fiecare fiind mărginită de canale. Trăsăturile caracteristice ale centurii celei mai de sus, situată imediat sub nivelul palatului imperial, erau o pistă circulară de curse și mari grădini publice. Multe din casele curtenilor se aflau, de asemenea, în această zonă și tot aici se găsea o instituție fără corespondent în vremurile moderne. Termenul de „Cămin pentru străini" ne sugerează că ar fi arătat modest și împrejurimile ar fi fost sordide, dar era un palat unde toți străinii care treceau prin oraș erau găzduiți atâta timp cât doreau să rămână – fiind tratați în toată această perioadă ca oaspeți ai Guvernului. Casele separate ale locuitorilor și

diferitele temple răspândite în toată cetatea ocupau celelalte două centuri. În perioada de apogeu a sub-rasei Toltece se pare că nu exista sărăcie – chiar și numărul mare de sclavi aparținând majorității caselor erau bine hrăniți și îmbrăcați – însă erau unele case comparativ mai sărace în partea de nord a centurii inferioare, precum și dincolo de canalul exterior, spre mare. Locuitorii din această parte a cetății era legați de activitățile navale și casele lor, deși separate, erau mai înghesuite decât în alte zone.

Din cele prezentate mai sus reiese că locuitorii aveau asigurată aprovizionarea cu apă curată și limpede, care curgea neîncetat prin cetate. Centura superioară și palatul împăratului erau protejate de valuri exterioare, cu atât mai înalte, cu cât erau mai aproape de centru. Apa era adusă dintr-un lac situat în munții din partea de vest a cetății, la o altitudine de circa 2.600 de picioare (900 de metri).

Nu trebuie să avem cunoștințe mecanice foarte bogate pentru a ne da seama cât de dificile trebuie să fi fost lucrările, pentru această aducțiune de apă, deoarece în perioada de apogeu a „Cetății Porților de Aur", între cele patru valuri de apărare, trăiau peste 2 milioane de locuitori. Un astfel de sistem nu a putut fi realizat vreodată în epocile greacă, romană sau modernă – este foarte îndoielnic dacă cei mai înzestrați ingineri, cu oricât de mari cheltuieli, ar putea săvârși o astfel de operă.

Nave aeriene

Dacă sistemul de aprovizionare cu apă al „Cetății Porților de Aur" era minunat, trebuie să recunoaștem că metodele de deplasare ale Atlanților erau și mai miraculoase, deoarece navele aeriene sau mașinile de zburat pe care încearcă acum (în 1895, n. trad.) să le realizeze Keely în America și Maxim în Marea Britanie, erau deja realizate. Acestea nu au ajuns vreodată să fie un mijloc obișnuit de transport. Sclavii,

slujitorii și mulțimile de lucrători cu brațele trebuiau să străbată pe jos lungile drumuri de țară ori să călătorească în care primitive, cu roți solide, trase de animale greoaie. Navele aeriene pot fi considerate un fel de mașini sau de yacht-uri particulare ale acelor vremi, dacă ținem seama de numărul relativ mic al celor care le dețineau, deoarece trebuie să fi fost oricând greu și costisitor să produci asemenea vehicule. De regulă nu erau concepute să transporte multe persoane. Unele erau construite pentru două persoane, altele puteau avea șase ori opt pasageri. În ultima perioadă, atunci când războiul și disputele aduseseră sfârșitul Epocii de Aur, navele militare care puteau naviga prin aer înlocuiseră în mare parte navele militare maritime – dovedindu-se în mod firesc mult mai puternice ca arme de distrugere. Acestea erau construite să transporte cincizeci și, în unele cazuri, chiar o sută de luptători.

Navele aeriene erau construite fie din lemn, fie din metal. Cele mai vechi erau făcute din lemn – scândurile folosite erau deosebit de subțiri și, impregnate cu unele substanțe, aveau rezistența asemănătoare pielii, fiind ușoare și rezistente. În general, metalul folosit era un aliaj în compoziția căreia intrau două metale albe și unul roșu, rezultanta având culoarea albă, asemănătoare aluminiului, însă chiar mai ușor decât acesta. Peste structura de rezistență a navei aeriene era întinsă o foaie din acest metal, modelată prin batere sau prin sudură electrică, atunci când era necesar. Dar indiferent dacă erau făcute din metal sau din lemn, suprafața lor exterioară era perfect netedă și strălucea în întuneric, ca și cum ar fi fost acoperite cu o vopsea luminoasă.

Ca formă semănau cu navele maritime, dar erau complet acoperite, deoarece atunci când se deplasau cu viteză maximă, nu era prea plăcut și nimeni din cei aflați la bord nu ar fi fost în siguranță pe puntea superioară. Sistemele lor de propulsie și de comandă puteau fi acționate de la ambele capete ale ambarcațiunii. Dar problema cea mai interesantă este cea privind puterea cu care aceste nave aeriene erau propulsate. La început, se pare că forța umană asigura

propulsia – nu contează prea mult dacă era sau nu folosit un dispozitiv mecanic deosebit – însă mai târziu, aceasta a fost înlocuită de o altă forță care, deși generată într-un mod necunoscut nouă, era preluată și transmisă prin dispozitive mecanice de mare eficiență. Această forță, deși nu a fost încă redescoperită de către știință, era mai aproape de cea folosită de Keely în America, decât de puterea electrică folosită de Maxim. De fapt, era o forță de natură eterică, dar cu toate că nu suntem mai aproape de soluția problemei, metoda sa de funcționare poate fi descrisă. Dispozitivele mecanice puteau fără îndoială să aibă unele diferențe în funcție de specificul navei. Următoarea descriere va prezenta o navă aeriană în care au călătorit trei ambasadori ai regelui care conducea partea de nord a Insulei Poseidonis până la reședința regelui din partea sudică a insulei. Generatorul era format dintr-o cutie metalică grea, situată în centrul navei. De acolo forța trecea prin două tuburi mari, flexibile, care mergeau către cele două capete ale navei, precum și prin alte opt tuburi secundare fixate de la prova la pupa până la parapetul spargeval. Acestea aveau deschideri duble la capete, direcționate vertical, atât în sus, cât și în jos. La începutul călătoriei, valvele direcționate în jos ale celor opt tuburi erau deschise, toate celelalte valve fiind închise. Jetul care ieșea prin valve izbea cu putere pământul și producea ridicarea navei, apoi aerul însuși continua să asigure punctul de sprijin necesar. Atunci când se atingea o înălțime suficientă, era pus în funcțiune tubul flexibil de la capătul opus direcției de deplasare, în timp ce deschiderea valvelor celor opt tuburi se reducea la nivelul minim necesar pentru menținerea altitudinii atinse. Volumul mare al jetului fiind acum direcționat prin tubul cel mare, într-un unghi de patruzeci și cinci de grade în jos față de pupa, ajuta în același timp la menținerea altitudinii, dar mai ales asigura forța de propulsie necesară pentru deplasarea navei prin aer. Stabilirea sau schimbarea direcției de navigație era realizată prin poziționarea tubului principal, cea mai mică modificare de

poziție a acestuia provocând o schimbare a direcției de deplasare. Dar nu era nevoie de o supraveghere constantă. Când trebuia întreprinsă o călătorie lungă, tubul putea fi fixat astfel încât să nu mai fie necesară manevrarea sa până aproape de destinație. Viteza maximă atinsă era de circa o sută de mile (185 de kilometri) pe oră, zborul nefiind niciodată în linie dreaptă, ci întotdeauna în valuri, nava apropiindu-se și depărtându-se succesiv de pământ. Altitudinea la care zburau aceste nave era de numai o sută de picioare (circa treizeci de metri) – într-adevăr, atunci când munți înalți se aflau pe direcția de zbor, aceasta era schimbată și munții erau ocoliți – deoarece aerul mai rarefiat nu mai asigura punctul de sprijin necesar propulsiei. Dealurile de circa o mie de picioare (300 de metri) erau cele mai mari înălțimi peste care puteau trece. Pentru oprirea navei ajunse la destinație – dar operația se putea executa și în aer – se deschidea capătul tubului îndreptat în direcția de mers, iar jetul eliberat acționa ca o frână, în timp ce forța de propulsie era treptat redusă prin închiderea valvei din direcția opusă. Trebuie să explicăm rostul celor opt tuburi de la pupa cu valvele îndreptate în sus. Acestea aveau o utilizare specială în războiul aerian. Având o asemenea forță la dispoziție, navele de război puteau firește să îndrepte jetul una împotriva alteia. O navă izbită brusc își putea pierde echilibrul și se putea răsturna – în timp ce nava inamică putea să exploateze acest avantaj pentru a iniția un atac prin abordare. Mai exista și pericolul ca nava să fie doborâtă la pământ, dacă nu se acționa rapid pentru închiderea sau deschiderea valvelor necesare în funcție de situație. În orice poziție s-ar fi aflat nava, tuburile îndreptate spre pământ trebuia să fie deschise, în timp ce tuburile îndreptate în sus era necesar să fie închise. O navă răsturnată putea fi adusă din nou la „linia de plutire" prin folosirea celor patru tuburi îndreptate în jos doar la un capăt la navei, iar celelalte patru tuburi de la capătul opus rămâneau închise.

Atlanții aveau, de asemenea, nave maritime, care erau propulsate prin mijloace asemănătoare celor menționate mai

sus, însă jetul socotit în cele din urmă cel mai eficient în acest caz era mai dens decât cel folosit la navele aeriene.

Datini și obiceiuri

A existat fără îndoială o mare varietate de datini și de obiceiuri ale Atlanților în diferite epoci ale istoriei lor, la fel cum s-a întâmplat și printre diferitele națiuni care compun rasa noastră Ariană. Nu ne vom ocupa de obiceiurile schimbătoare în cursul secolelor. Următoarele observații vor încerca să trateze doar principalele trăsături caracteristice care deosebesc obiceiurile lor de propriile noastre obiceiuri, iar aceste vor fi alese în cea mai mare parte din perioada de apogeu a sub-rasei Toltece.

Ne-am referit deja la experimentele privind căsătoria și relațiile între sexe făcute de cei din sub-rasa Turanică. Poligamia a fost predominantă în diferite epoci la toate sub-rasele, dar în perioada sub-rasei Toltece, când fiecare bărbat avea voie, prin lege, să aibă două neveste, foarte mulți bărbați aveau doar o nevastă. Femeile nu erau considerate inferioare - așa cum se întâmplă astăzi în țările unde predomină poligamia - și nu erau deloc oprimate. Poziția femeilor era egală cu cea a bărbaților, iar atitudinea multor femei care dobândeau forță fizică le făcea să se simtă pe deplin egale cu bărbații, dacă nu chiar superioare acestora. Această egalitate era într-adevăr recunoscută încă din copilărie și nu exista separare a sexelor în școli și colegii. Băieții și fetele mergeau la școală împreună. În casele în care bărbatul avea două neveste, era de asemenea o regulă, și nu o excepție, ca cele două mame să-și educe copiii astfel încât aceștia să caute dragoste și protecție atât din partea tatălui, cât și din partea mamelor. Femeilor nu le era interzis să participe la guvernare. Uneori era alese ca membre ale unor consilii și, în unele ocazii, erau desemnate de împăratul inițiat să-l reprezinte în diferite provincii, în calitate de reprezentanți locali ai suveranului.

Atlanții cunoșteau și foloseau scrisul, folosind pentru asta plăci subțiri de metal, cu suprafețe albe asemănătoare porțelanului. Ei puteau să și reproducă textul scris, așezând peste placa scrisă o altă placă pe care era întins un lichid special. Textul astfel gravat putea fi reprodus pe alte plăci. Mai multe plăci prinse împreună formau o carte.

Hrana

Trebuie să ne ocupăm în continuare de un obicei foarte diferit de al nostru, în privința alegerii hranei. Este un subiect neplăcut, dar nu-l putem trece cu vederea. De obicei, aruncau carnea animalelor, în timp ce mâncau măruntaiele pe care noi le evităm. De asemenea, ei beau sângele animalelor – adeseori cald – și preparau din el diferite feluri de mâncare.

Nu trebuie să credem totuși că nu aveau preparate mai ușoare, mai apetisante. Mările, fluviile și râurile erau pline de pești, a căror carne o mâncau, deși într-un stadiu avansat de descompunere care i-ar revolta pe oamenii din vremea noastră. Erau cultivate diferite cereale, din care preparau pâine și mai multe feluri de prăjituri. De asemenea, mâncau lapte, fructe și legume.

Este adevărat că o mică minoritate nu a adoptat niciodată revoltătoarele obiceiuri la care ne-am referit mai sus. Este vorba de împărații, regii și preoții inițiați din întregul imperiu. Aceștia erau complet vegetarieni, dar, cu toate că sfetnicii și curtenii pretindeau că preferă această dietă mai curată, își satisfăceau în secret gusturile mai lumești.

Băuturile tari nu erau nici ele necunoscute în acele vremuri. O licoare fermentată, foarte puternică, era mult căutată într-o anumită perioadă. Dar, pentru că îi tulbura în mod periculos pe cei care o beau, a fost promulgată o lege care interzicea complet consumarea acesteia.

Arme

Armele de război și de vânătoare au fost foarte diferite în epoci diferite. Săbiile și lăncile, arcurile și săgețile satisfăceau, de regulă, necesitățile sub-raselor Rmoahal și Tlavatli. Animalele sălbatice pe care le vânau în vremurile străvechi era mamuții cu părul lung și lânos, elefanții și hipopotamii. La fel de multe erau marsupialele, precum și exemplarele supraviețuitoare din speciile intermediare – unele fiind jumătate reptile și jumătate mamifere, altele jumătate reptile și jumătate păsări.

Folosirea explozivilor a fost adoptată în primele epoci și a ajuns la un înalt nivel de perfecțiune în epocile ulterioare. Unii explozivi par să fi fost concepuți pentru a exploda în urma impactului, alții puteau să explodeze cu întârziere, însă, în ambele cazuri, efectul ucigător pare să fi fost provocat de emisia unor substanțe otrăvitoare și nu de rana produsă de „gloanțe". Atât de puternici trebuie să fi ajuns explozivii în epoca târzie de evoluție a Atlantidei, încât companii întregi puteau fi nimicite în bătălie de gazele toxice produse de explozia uneia din aceste bombe deasupra capetelor lor. Bombele erau aruncate cu ajutorul unui dispozitiv cu pârghii, un fel de catapultă.

Bani

Vom prezenta acum sistemul monetar. În cursul primelor trei sub-rase, în orice caz, era încă necunoscută baterea monezilor de către stat. Este adevărat că se foloseau ca mijloace de schimb mici bucăți de metal sau de piele pe care era imprimată o anumită valoare. Având un orificiu în centru, acestea erau trase pe un fir și purtate, de obicei, la brâu. Dar fiecare om își bătea propria monedă, iar bucata de metal sau de piele imprimată, făcută de el și dată în schimbul unei

valori primite, era doar o recunoaștere personală a datoriei, așa cum ar fi astăzi o obligație contractuală. Nici un om nu avea dreptul de a face mai multe astfel de „monede" decât era capabil să răscumpere prin transferul bunurilor pe care le deținea. Aceste obligații nu circulau asemenea monezilor, deoarece primitorul lor avea mijloacele de a aprecia cu mare exactitate resursele datornicului prin facultatea clarviziunii pe care o aveau, mai mult sau mai puțin, toți cetățenii și, în caz de îndoială, o puteau folosi pentru a cunoaște cu precizie cum stăteau lucrurile.

Trebuie totuși să spunem că, în ultima perioadă de evoluție a Insulei Poseidonis, a fost adoptat un sistem monetar asemănător cu cel al nostru, imaginea favorită reprodusă pe monezile bătute de stat fiind cei trei munți care se vedeau din marea capitală sudică.

Proprietatea asupra pământului

Sistemul de proprietate asupra pământului este cel mai important subiect din acest capitol. Printre membrii sub-raselor Rmoahal și Tlavatli, care trăiau în principal din vânătoare și pescuit, firește că nu se punea încă problema aceasta, deși în perioada Tlavatli începuse cultivarea pământului în cadrul satelor.

O dată cu creșterea populației și cu dezvoltarea civilizației, la începutul perioadei Toltece, pământul a ajuns pentru prima dată obiect de dispute și confruntări. Nu ne-am propus să urmărim existența sau inexistența sistemului practicat în perioada agitată anterioară Epocii de Aur. Însă documentele acelei epoci prezintă, nu doar pentru cercetătorii din domeniul economiei politice, ci și pentru toți cei care studiază bunăstarea acelei sub-rase, un interes și o importanță deosebite.

Trebuie amintit faptul că populația nu a încetat să crească, iar sub guvernarea împăraților inițiați ajunsese la cifra imensă deja citată; cu toate acestea, sărăcia și lipsurile erau lucruri de neconceput în acele vremuri, iar această bunăstare socială

se datora fără îndoială sistemului de proprietate asupra pământului.

Nu doar tot pământul cultivabil și produsele sale erau considerate ca aparținând împăratului, ci și toate turmele de animale mari și mici. Țara era împărțită în diferite provincii și districte, fiecare având în fruntea sa un rege sau vice-rege numit de împărat. Fiecare dintre acești vice-regi răspundea de guvernarea și de asigurarea bunăstării tuturor locuitorilor provinciei sau districtului. Cultivarea pământului, strângerea recoltelor și pășunatul turmelor intrau în sfera sa de supraveghere, alături de coordonarea experimentelor agricole la care ne-am referit deja.

Fiecare vice-rege era ajutat de un sfat format din consilieri agricoli, care avea printre alte obligații și pe aceea de a fi inițiați în astronomie, care nu era în acele vremuri o știință neproductivă. Influențele oculte asupra vieții plantelor și animalelor erau studiate și folosite în acea vreme. De asemenea, puterea de a produce ploaia nu era chiar atât de neobișnuită pe atunci, în timp ce efectele epocii glaciare au fost parțial neutralizate în mai multe ocazii, cu ajutorul științei oculte. Ziua cea mai potrivită pentru începerea fiecărei operații agricole era firește calculată așa cum se cuvenea și munca era dusă la bun sfârșit până la cel mai mic detaliu sub supravegherea unor funcționari anume însărcinați. Producția agricolă strânsă în fiecare provincie sau regat era de obicei consumată de către localnici, dar conducătorii aranjau uneori și schimburi de produse între provincii.

După ce o mică parte era asigurată pentru împărat și pentru guvernul central din „Cetatea Porților de Aur", producția întregului district sau regat era împărțită între locuitori - vice-regele și funcționarii săi firește că primeau cele mai mari părți, dar cel mai slab muncitor agricol primea suficient pentru stimularea competenței și garantarea confortului. Orice creștere a capacității productive a pământului sau a bogățiilor sale era împărțită proporțional între toți locuitorii - toți fiind așadar interesați ca rezultatul muncii lor să fie cât mai bun.

Acest sistem a funcționat admirabil o foarte lungă perioadă. Însă, cu timpul, au apărut neglijența și urmărirea interesului personal. Cei care aveau datoria să supravegheze munca aruncau din ce în ce mai mult răspunderea pe umerii subalternilor lor și erau rare cazurile în care conducătorii interveneau și căutau să-i intereseze pe aceștia în buna desfășurare a activităților. Acesta a fost începutul vremurilor grele. Membrii claselor dominante, care până atunci își folosiseră timpul pentru împlinirea datoriilor față de stat, au început să se preocupe de felul în care puteau să-și facă propria viață mai plăcută. Așa a început realizarea obiectelor de lux și a podoabelor.

O cauză producea în mod deosebit nemulțumire în rândul claselor de jos. Ne-am referit deja la sistemul prin care tineretul era pregătit în școlile tehnice. Întotdeauna, cineva din clasele superioare, ale cărei facultăți psihice erau cultivate în mod adecvat, era însărcinat cu selectarea copiilor, astfel încât fiecare să primească instruirea pentru care era cel mai bine înzestrat din fire și, în cele din urmă, să aleagă ocupația potrivită. Dar atunci când cei care avea calități de clarvăzător, singurele prin care se putea face o asemenea selecție, își delegau atribuțiile unor funcționari inferiori cărora le lipseau acele calități psihice, rezultatul era că mulți copii erau îndreptați pe un făgaș greșit și cei care aveau capacități și gusturi într-o anumită direcție se trezeau legați pe viață de o ocupație care le displăcea și în care rareori aveau succes.

Sistemele de proprietate asupra pământului care au rezultat în diferite părți ale imperiului în momentul prăbușirii marii dinastii Toltece erau multe și variate. Dar nu trebuie să le urmărim. În ultimele zile ale Insulei Poseidonis, de regulă, acestea cedaseră locul sistemului de proprietate individuală asupra pământului, pe care îl știm foarte bine.

Ne-am referit deja, în capitolul despre „Emigrații", la sistemul de proprietate asupra pământului care predomina în cursul glorioasei perioade a istoriei peruane când conduceau Incașii, acum circa 14.000 de ani. O scurtă prezentare ar putea fi interesantă totuși, pentru că ar demonstra sursa de

la care s-a pornit, precum și variantele adoptate în acest sistem ceva mai complicat.

Dreptul de proprietate asupra pământului revenea în primul rând Împăratului (Inca), însă jumătate din terenul agricol era acordat celor care îl cultivau și care constituiau desigur marea masă a populației. Cealaltă jumătate era împărțită între Inca și preoții care celebrau cultul soarelui.

Din veniturile obținute de pe terenurile special alocate, Inca trebuia să întrețină armata, drumurile de pe tot cuprinsul imperiului și întregul mecanism de guvernare. Acesta din urmă era condus de o clasă specializată în problemele guvernării, ai cărei membri erau mai mult sau mai puțin înrudiți cu Inca însuși, și care reprezentau o civilizație și o cultură mult mai avansate decât marea masă a populației.

Cealaltă pătrime – „pământurile soarelui" – asigurau nu numai existența preoților care celebrau serviciile religioase publice în tot imperiul, ci și buna desfășurare a educației în școli și colegii, întreținerea tuturor bolnavilor și infirmilor, și, în final, a oricărui locuitor (cu excepția, desigur, a celor din clasa conducătoare, care nu încetau să lucreze) care trecea de vârsta de patruzeci și cinci de ani, acesta fiind momentul la care munca grea trebuia să înceteze, restul vieții fiind rezervat timpului liber și bucuriei.

Religie

Singurul subiect ce mai rămâne să fie tratat este evoluția ideilor religioase. Între aspirația spirituală a unei rase primitive, dar simple, și ritualul degradat al unui popor cultivat intelectual, dar mort în plan spiritual, se întinde o prăpastie pe care nu o poate cuprinde decât termenul de religie, folosit în sensul său cel mai larg. Cu toate acestea, trebuie să urmărim acest proces succesiv de creație/generare și degenerare în istoria poporului din Atlantida.

Vom reaminti faptul că ocârmuirea sub care și-a făcut apariția sub-rasa Rmoahal a fost descrisă ca fiind cea mai

desăvârșită din câte se puteau imagina, deoarece Manu însuși conducea în calitate de rege. Amintirea acestui conducător divin s-a păstrat în mod firesc în analele sub-rasei și, la timpul potrivit, a ajuns să fie considerat zeu, în rândurile unui popor cu înzestrări psihice deosebite, care întrezărise așadar acele stări de conștiință ce transcend condiția noastră obișnuită de trezie. Reținând aceste înalte atribute, era firesc ca acest popor primitiv să adopte o religie care, deși nu reprezenta vreo filozofie exaltată, era departe de a fi simplă. În ultima perioadă de existență a Atlantidei, această credință religioasă s-a transformat într-un fel de adorare a strămoșilor.

Membrii sub-rasei Tlavatli, moștenind venerația și adorația tradițională față de Manu, au fost învățați de către instructorii inițiați despre existența Ființei Supreme, al cărui simbol recunoscut era soarele. Ei au dezvoltat deci un fel de cult al soarelui, pentru a cărui practicare urcau pe vârful dealurilor, unde au construit mari altare circulare din monoliți așezați vertical. Acestea intenționau să reprezinte simbolic mersul anual al soarelui pe bolta cerească, dar erau folosite și ca observatoare astronomice – fiind astfel poziționate încât, pentru cineva care stătea în altarul superior, soarele ar fi răsărit la solstițiul de iarnă din spatele unuia dintre monoliți, la echinocțiul de primăvară din spatele altuia, și așa mai departe de-a lungul întregului an. Aceste altare circulare din piatră permiteau, de asemenea, observații astronomice mult mai complexe, cum ar fi cele privind constelații aflate la distanțe foarte mari.

Am văzut deja, la capitolul despre emigrații, cum membrii unei sub-rase mai târzii – Akkadienii – au folosit această tehnică primitivă de construcție cu monoliți verticali la ridicarea monumentului de la Stonehenge.

Cu toate că membrii sub-rasei Tlavatli erau înzestrați cu o capacitate mai mare de dezvoltare intelectuală decât cei din sub-rasa precedentă, cultul lor era încă foarte primitiv.

O dată cu răspândirea mai largă a cunoașterii în perioada dominației Toltece și mai ales după stabilirea, și mai târziu,

a unei preoțimi inițiate și a unui împărat inițiat, oamenilor le-au fost oferite mai multe ocazii de a ajunge la o concepție mai adevărată despre divinitate. Puținii care erau pregătiți să folosească pe deplin învățăturile primite, după ce erau supuși încercărilor și probelor adecvate, erau desigur admiși în rândul preoților, care constituiau atunci o imensă fraternitate ocultă. Nu ne vom ocupa totuși de acești oameni care depășeau cu mult nivelul marii mase a omenirii, fiind pregătiți să înceapă inițierea ocultă, deoarece subiectul investigației noastre îl constituie religiile practicate de locuitorii Atlantidei, în general.

Puterea de a se înălța la înălțimile gândirii filozofice lipsea firește mulțimilor din acele vremuri, așa cum lipsește marii majorități a oamenilor din vremea noastră. Calea cea mai la îndemână prin care un învățător înzestrat putea propovădui ideea esenței fără de nume și atotpătrunzătoare a Cosmosului era în mod necesar sub formă de simboluri, iar soarele era firește primul simbol acceptat. Ca și în zilele noastre, oamenii cei mai cultivați și cu o minte mai spiritualizată puteau să vadă dincolo de simbol și se puteau înălța uneori pe aripile devoțiunii față de Tatăl spiritelor noastre,

> „Sursă primară și centru al dorinței sufletului nostru, țintă și loc de odihnă la capătul călătoriei noastre",

în timp ce marea majoritate nu poate vedea decât simbolul și se poate închina lui, așa cum chipul sculptat al Maicii Domnului ori chipul pictat pe lemn al lui Iisus Hristos crucificat sunt venerate în Europa Catolică.

Venerarea soarelui și a focului a ajuns să constituie cultul pentru celebrarea căruia au fost ridicate temple mărețe de-a lungul și de-a latul continentului Atlantida, dar mai ales în marea „Cetate a Porților de Aur". Soboruri de preoți numiți de stat oficiau serviciul religios în aceste temple.

În acele vremuri nu era permisă folosirea vreunei imagini a divinității. Discul solar era considerat drept singurul simbol potrivit pentru chipul zeului și era folosit ca atare în orice templu, sub forma unui disc auriu așezat astfel încât să poată

capta primele raze de soare la echinocțiul de primăvară sau la solstițiul de vară.

Un interesant exemplu al păstrării aproape nealterate a adorării discului solar poate fi întâlnit în ceremoniile templelor shintoiste din Japonia. Orice altă reprezentare a Divinității era considerată o impietate și chiar oglinda circulară din metal șlefuit era ascunsă privirii oamenilor cu ocazia ceremoniilor. Spre deosebire de splendidele podoabe ale templelor din Atlantida, templele shintoiste sunt caracterizate prin absența completă a ornamentelor – structurile din lemn natur nefiind acoperite de sculpturi, vopsite sau lăcuite.

Însă discul solar nu a rămas pentru totdeauna singura reprezentare a Divinității. Imaginea unui om – un om arhetipal – a fost ulterior așezată în temple și adorată drept cea mai înaltă întruchipare divină. Într-un fel, acest cult poate fi socotit o întoarcere la adorarea lui Manu din perioada Rmoahal. În acele vremuri religia era comparativ mai pură și frăția ocultă a „Legii celei Bune" se străduia să păstreze vie viața spirituală în inimile oamenilor.

Totuși, au urmat vremuri rele, când nici o idee altruistă nu mai rămăsese pentru a trezi rasa din prăpastia egoismului care o copleșise în mod fatal. Decăderea morală a fost preludiul necesar al decăderii spirituale. Brațul fiecărui om lupta doar pentru sine și cunoașterea era utilizată doar în scopuri egoiste, încât oamenii ajunseseră să creadă că nimic nu era mai important și mai elevat decât propriile lor ființe. Fiecare om era „Legea, Domnul și Dumnezeul" său propriu, iar închinarea în temple încetase să mai fie închinare față de un ideal, devenind pur și simplu adorarea omului așa cum era cunoscut și văzut. Așa cum scrie în *Cartea lui Dzyan*, „Atunci al Patrulea a devenit plin de mândrie. Noi suntem regii despre care s-a spus; noi suntem Zeii. Ei au construit cetăți imense. Au construit din pământuri și din metale rare, din roci vulcanice, din piatra albă și neagră a munților și-au cioplit chipuri după mărimea și asemănarea fiecăruia și le adorau." În temple au fost amenajate altare cu statuia fiecărui

om, turnată în aur sau argint, sculptată în piatră sau în lemn. Oamenii mai bogați angajau mulțimi de preoți pentru cultul și îngrijirea propriilor altare. Statuilor li se aduceau daruri asemenea zeilor. Apoteoza sinelui ajunsese la apogeu.

Trebuie să amintim că fiecare idee religioasă adevărată apărută vreodată în mintea omului a fost conștiincios sugerată de către instructorii divini sau de către inițiații Lojei Albe, care au fost de-a lungul timpului păstrătorii tainelor divine și călăuze în trăirea stărilor suprasensibile ale conștiinței.

Omenirea în general a reușit foarte greu și foarte lent să asimileze câteva din aceste idei divine, iar excrescențele monstruoase și distorsionările hidoase pentru care stau mărturie toate religiile de pe pământ trebuie puse pe seama naturii umane decăzute. Într-adevăr, se pare că omul nu a fost întotdeauna pregătit să primească cunoașterea, chiar și când era vorba de simbolurile în care era învăluită lumina Divinității, deoarece în perioada supremației celor din sub-rasa Turanică o parte din această cunoaștere fusese greșit transmisă.

Am văzut cum viața și lumina ca atribute ale soarelui erau folosite în vremurile străvechi ca simboluri pentru a întruchipa în mințile oamenilor tot ceea ce aceștia erau capabili să conceapă despre Prima Mare Cauză. Însă alte simboluri, cu o semnificație mult mai profundă și mai reală erau cunoscute și păstrate doar de către preoți. Unul dintre acestea era concepția Trinității în Unitate. Trinitățile cu cea mai sacră semnificație nu erau niciodată divulgate oamenilor, dar Trinitatea care personifica puterile cosmice ale universului, adică cele de Creator, Păstrător și Distrugător, a ajuns să fie cunoscută public pe căi nelegitime în epoca dominată de sub-rasa Turanică. Această idee a fost în continuare materializată și degradată de membrii sub-rasei Semite, ajungându-se la o Trinitate strict antropomorfă, constituită din Tatăl, Mama și Fiul.

Trebuie să ne mai referim la o altă tendință înspăimântătoare manifestată în epoca dominată de sub-rasa Turanică. Prin practicarea vrăjitoriei, mulți locuitori au devenit în mod

firesc conștienți de existența spiritelor – entități puternice, chemate la viață sau cel puțin animate de propria lor voință, care, fiind îndreptate către scopuri malefice, produceau firește manifestări ale stihiilor și ale forțelor răului. Atât de degradate ajunseseră simțămintele omului legate de venerare și adorare, încât au început să adore aceste creaturi semi-conștiente ale propriei lor gândiri malefice. Ritualul prin care aceste ființe erau adorate era chiar de la început pătat de sânge și, în mod firesc, fiecare sacrificiu oferit pe altarele lor dădea vitalitate și persistență acestor creaturi asemănătoare vampirilor – astfel încât, chiar în zilele noastre, în diferite părți ale lumii, spiritele create de puternica voință a acelor străvechi vrăjitori ai rasei Atlante continuă să-și ceară tributul de la nevinovate comunități sătești.

Cu toate că a fost inițiat și practicat pe larg de membrii brutali ai sub-rasei Turanice, acest ritual sângeros pare să nu se fi răspândit atât de mult în rândul altor sub-rase, deși sacrificiile umane nu erau ceva neobișnuit în unele ramuri ale sub-rasei Semite.

În timpul marelui Imperiu Toltec din Mexic, cultul soarelui, păstrat din strămoși, era încă religia națională, darurile nesângeroase oferite zeului lor binefăcător Quetzalcoatl constând pur și simplu din fructe și flori. Doar o dată cu venirea sălbaticilor Azteci, blândului ritual mexican i s-a adăugat sângele sacrificiilor umane, care uda altarele zeului războiului Huitzilopochtli, și scoaterea inimilor celor aleși ca victime, pe vârful muntelui Teocali, poate fi considerată o formă directă de supraviețuire a adorării stihiilor, păstrată de la strămoșii lor Turanici din Atlantida.

Vom vedea apoi că, la fel ca în vremea noastră, viața religioasă a poporului a îmbrățișat cele mai variate forme de credință și de cult. De la mica minoritate ce aspira la inițiere și era legată de o viață spirituală mai înaltă – care știa că bunăvoința față de toți oamenii, controlul gândurilor, puritatea vieții și faptele bune era condițiile preliminare necesare atingerii celor mai înalte stări ale conștiinței și a celor mai vaste domenii ale clarviziunii – nenumărate nivele coboară

către adorarea mai mult sau mai puțin oarbă a puterilor cosmice sau a divinităților antropomorfe, până la ritualul decăzut, dar mult mai răspândit, în care fiecare om își adora propria imagine, și la ritualurile sângeroase ale adorării stihiilor și duhurilor elementare.

Trebuie să reamintim că ne referim doar la rasa Atlantă și nu la stadiile și mai degradate în care se practica – și se mai practică încă – adorarea fetișului, întâlnită în rândul celor mai de jos reprezentanți ai rasei din continentul Lemuria.

De-a lungul secolelor, variatele ritualuri concepute pentru a celebra aceste forme de adorare au fost practicate în continuare, până la scufundarea finală a Insulei Poseidonis, atunci când nenumărate grupuri de emigranți Atlanți stabiliseră deja în ținuturi străine diferite culte de pe continentul-mamă.

Urmărirea apariției și evoluției detaliate a religiilor arhaice care au înflorit în epocile istorice în forme atât de diverse și de antagonice ar fi o întreprindere de mare dificultate, dar lumina pe care ar arunca-o asupra unor probleme de importanță transcendentă ar merita cândva să încercăm.

În concluzie, ar fi zadarnic să încercăm a rezuma ceea ce este deja mult prea rezumat. Mai degrabă să sperăm că cele spuse mai sus vor constitui textul pe baza căruia se vor realiza istorii ale multelor neamuri ale diferitelor sub-rase – istorii care ar putea examina în mod analitic evoluțiile politice și sociale abia atinse în aceste rânduri sau prezentate foarte fragmentar.

S-ar mai putea spune totuși ceva despre evoluția rasei – acel progres pe care întreaga creație, cu omenirea în frunte, este destinată să îl împlinească secol după secol, mileniu după mileniu, *manvantara* (în gândirea vedică, perioadă în evoluția unui sistem planetar, cu o durată de 308 miliarde de ani terești, n. trad.) după *manvantara* și *kalpa* (perioadă cosmică completă, echivalentă cu 311.040 miliarde de ani terești sau 100 de ani ai lui Brahma, n. trad.) după *kalpa*.

Coborârea spiritului în materie – acești doi poli ai unei

substanțe eterne – este procesul care ocupă prima jumătate a fiecărui ciclu. Perioada pe care am contemplat-o în paginile de mai sus – în care rasa Atlantă și-a desfășurat existența – a fost chiar mijlocul sau momentul de cotitură al actualei *manvantara*.

Procesul evoluției în care se află în prezent cea de-a Cincea Rasă – adică întoarcerea materiei în spirit – s-a revelat în aceste zile în doar câteva cazuri individuale izolate – deschizători de drumuri ai învierii spiritului.

Însă problema, pe care toți cei ce au acordat subiectului puțină considerație trebuie să o fi resimțit ca așteptând încă o soluție, este surprinzătorul contrast în atributele rasei Atlante. Alături de pasiunile lor brutale, de poftele lor animalice, decăzute, erau facultățile lor psihice, intuiția lor divină.

Soluția acestei enigme aparent nerezolvabile stă în faptul că edificarea podului abia începuse – podul Manas ori al minții, destinat să unească în individul perfecționat forțele urcătoare ale animalului și forțele coborâtoare ale lui Dumnezeu. Regnul animal de astăzi manifestă o astfel de natură în care edificarea acestui pod nu a început încă, și chiar în rândul oamenilor din epoca Atlantidei legătura era atât de slabă, încât atributele spirituale aveau o foarte mică putere de control asupra naturii animalice inferioare. Grăuntele de minte pe care-l aveau era suficient pentru a da avânt plăcerilor senzuale, însă nu ajungea să trezească facultățile spirituale încă adormite, care la persoana elevată vor trebui să devină „monarhul absolut". Metafora noastră cu podul ne-ar putea duce puțin mai departe, dacă îl considerăm că este acum în curs de construire, însă destinat să rămână neterminat pentru omenire în general timp de milenii – de fapt, până când omenirea va fi împlinit un alt ciclu al celor șapte planete și cea de-a Cincea Perioadă va fi la jumătatea evoluției sale.

Cu toate că, în cursul ultimei jumătăți a perioadei celei de-a Treia Rase Fundamentale și la începutul celei de-a Patra, Manasaputra (în gândirea vedică, Fiul Duhului gândirii

cosmice, partea gânditoare care se reîntrupează pe Terra, n. trad.) a pogorât pentru a înzestra cu minte cea mai mare parte a omenirii, care nu avea încă scânteia, atât de slab a strălucit lumina în perioada Atlantă, încât se poate spune că puțini au fost cei care au ajuns să dețină puterile gândirii abstracte. Pe de altă parte, funcționarea minții în legătură cu lucrurile concrete le era mai la îndemână și, așa cum am văzut, în preocupările practice din viața lor de zi cu zi, în special atunci când facultățile lor psihice erau îndreptate către aceleași obiective, ei obțineau rezultate remarcabile și surprinzătoare.

De asemenea trebuie să amintim că cel de-al P rule· Principiu, Kama, a ajuns în mod firesc la apogeul dezvoltării sale în perioada celei de-a Patra Rase Fundamentale. Acest lucru s-ar putea datora adâncimilor opacității animalice în care căzuseră oamenii, în timp ce apropierea de nadir a ciclului de viață accentua în mod inevitabil decăderea, astfel încât nu putem fi surprinși de pierderea treptată a facultăților psihice în cadrul rasei și ascensiunea egoismului și materialismului.

Toate aceste fenomene ar putea fi mai degrabă privite ca parte a marelui proces ciclic în conformitate cu legea eternă.

Cu toții am trecut prin acea perioadă dificilă și experiențele pe care le-am acumulat atunci ne-au făurit caracterele pe care le avem astăzi.

Însă acum, rasa Ariană are deasupra sa un soare mai strălucitor decât cel care a luminat drumul strămoșilor lor Atlanți. Mai puțin dominați de patimile simțurilor, mai deschiși față de influența minții, oamenii din rasa noastră au obținut și obțin o stăpânire mai puternică a cunoașterii, o lărgire mai evidentă a intelectului. Acest arc ascendent al marelui ciclu manvantaric va mări în mod firesc numărul celor care vor urma Calea și va duce la o atracție din ce în ce mai mare față de oportunitățile transcendente pe care le oferă pentru întărirea continuă și purificarea caracterului – întărire și purificare ce nu mai sunt determinate de eforturi spasmodice și întrerupte neîncetat de atracții înșelătoare, ci călăuzite și păzite la fiecare pas de Maeștrii Înțelepciunii, în

așa fel încât ascensiunea, odată începută, să nu mai fie plină de opriri și nesigură, ci să ducă direct către idealul glorios.

De asemenea, facultățile psihice și intuiția divină, pierdute pentru o vreme, dar care constituie încă moștenirea valoroasă a rasei, așteaptă doar efortul individual pentru a le atinge, pentru a da caracterului o capacitate de înțelegere mai profundă și puteri transcendente mai ample. Astfel rândurile instructorilor inițiați – Maeștrii Înțelepciunii – vor fi întărite și vor fi recrutați alții noi. Chiar și dintre noi cei care trăim astăzi vor fi desigur câțiva, plini de entuziasmul nepieritor de care sunt animați, și care, înainte ca următoarea Rasă Fundamentală să apară pe planeta noastră, vor ajuta această nouă rasă în drumul său ascendent.

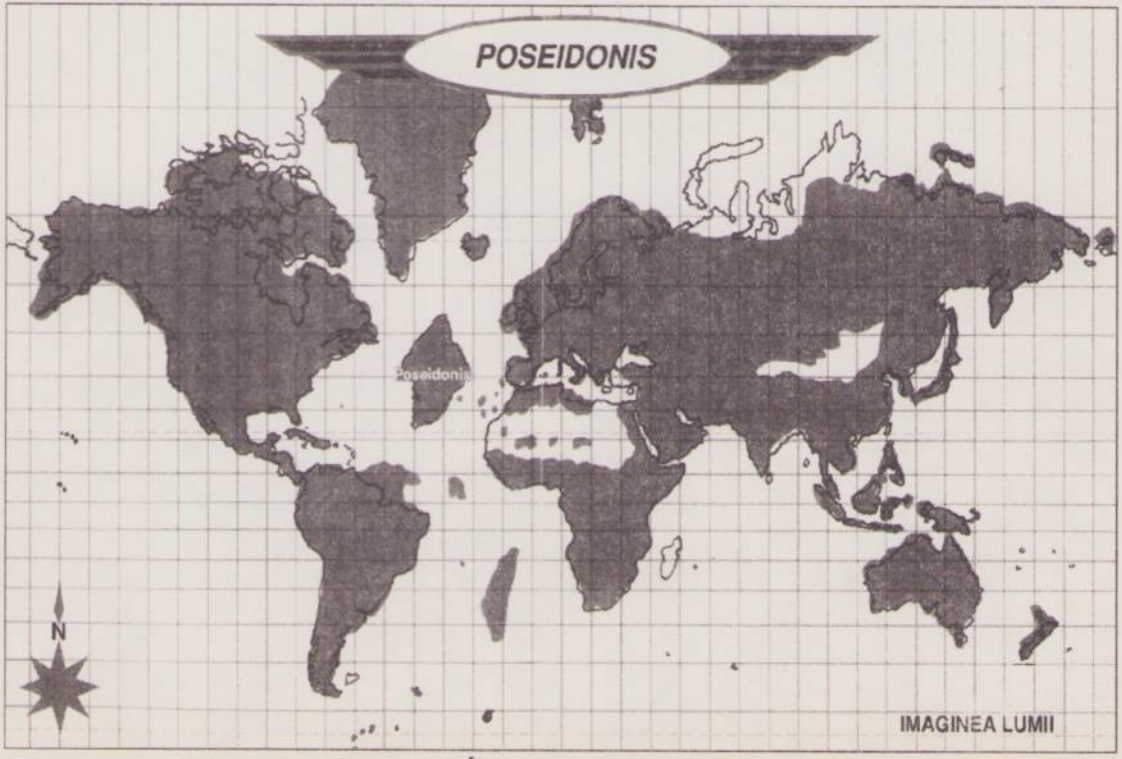
POSEIDONIS
Poseidonis
N
IMAGINEA LUMII

LEMURIA
în perioada extinderii sale maxime
Lac
Lac
N
IMAGINEA LUMII

LEMURIA DISPĂRUTĂ

Cuvânt înainte

Scopul acestei comunicări este nu atât să aducă informații senzaționale despre continentul pierdut numit Lemuria și despre locuitorii săi, cât să stabilească, prin dovezile care se pot obține din cercetările geologice și din studierea distribuției relative a animalelor și plantelor vii și dispărute, precum și din observarea proceselor evoluției fizice a regnurilor inferioare, faptele afirmate în lucrarea *Doctrina secretă* (publicată în 1888, de H. P. Blavatsky, n. trad.) și în alte lucrări referitoare la acele ținuturi acum scufundate.

Este recunoscut în general de știință faptul că ceea ce este acum uscat, pe suprafața globului pământesc, era cândva fundul oceanului și ceea ce este acum fundul oceanului a fost cândva uscat. Geologii au putut, în unele cazuri, să precizeze porțiunile exacte ale suprafeței pământului unde au avut lor aceste scufundări ale uscatului și înălțări ale fundului oceanului și, cu toate că existența continentului dispărut Atlantida a primit până acum o recunoaștere limitată în lumea științei, consensul general al opiniilor a indicat de mult timp existența, într-o epocă preistorică, a unui vast continent sudic, căruia i s-a atribuit numele de Lemuria.

Dovezi furnizate de cercetările geologice și de studierea distribuției relative a animalelor și plantelor vii și dispărute

„Istoria evoluției pământului ne arată că distribuția uscatului și apei pe suprafața sa este într-o veșnică și continuă schimbare. Ca urmare a transformărilor geologice ale scoarței terestre, *înălțări* și *scufundări* ale uscatului au loc pretutindeni, uneori mai puternic marcate într-un anumit loc, alteori în alt loc. Chiar dacă acestea se petrec atât de încet, încât în cursul secolelor țărmul se înalță sau coboară doar cu câțiva țoli (un țol sau inch este egal cu 2,54 cm, n. trad.), sau chiar cu mai puțin, au totuși efecte mai importante în cursul unor perioade mai lungi de timp. Și nu au lipsit, în

istoria pământului, perioadele lungi, nemăsurat de lungi. În cursul multelor milioane de ani de când există viață pe pământ, uscatul și apa au luptat pentru supremație. Continente și insule s-au scufundat în mare și altele s-au înălțat din adâncuri. Lacuri și mări s-au înălțat lent și s-au transformat în uscat și au apărut noi bazine maritime în urma scufundării uscatului. Peninsulele au devenit insule prin scufundarea istmurilor înguste care le legau de restul uscatului. Insulele unui arhipelag au devenit vârfurile unui lanț continuu de munți prin ampla înălțare a unui întreg fund de mare.

Astfel Marea Mediterană a fost cândva o mare închisă, atunci când, în locul Strîmtorii Gibraltar se afla un istm care lega Africa de Spania. Anglia, chiar în cursul istoriei mai recente a pământului, când omul exista deja, a fost de mai multe ori legată și apoi separată de continentul european. Ba mai mult, chiar Europa și America de Nord au fost legate direct. Mările Sudului formau odinioară un mare Continent Pacific și numeroasele insulițe care sunt acum răspândite ici și colo erau pur și simplu vârfurile cele mai înalte ale munților ce se găseau pe acel continent. Oceanul Indian forma un continent care se întindea de la Insulele Sunda, de-a lungul coastei sudice a Asiei, până pe coasta răsăriteană a Africii. Acest continent din vremuri străvechi a fost numit de un englez, Sclater, *Lemuria*, de la animalele asemănătoare maimuțelor care trăiau pe el, și este în același timp de mare importanță, fiind probabil leagănul rasei umane, deoarece, după toate probabilitățile, aici au apărut și au evoluat maimuțele antropoide. (Haeckel are dreptate când afirmă că Lemuria a fost leagănul rasei umane așa cum o cunoaștem astăzi, însă nu din maimuțele antropoide a evoluat omenirea. Ne vom referi mai târziu la poziția pe care maimuțele antropoide o ocupă în mod real în natură). Dovada importantă pe care ne-a furnizat-o Alfred Wallace, cu ajutorul unor repere cronologice, că actualul arhipelag al Malaysiei este format din două părți complet diferite, este deosebit de interesantă. Partea occidentală, Arhipelagul Indo-Malaysian,

care cuprinde insulele Borneo, Java și Sumatra, a fost cândva legată prin Malacca de continentul Asia și probabil chiar de continentul deja menționat, Lemuria. Partea orientală, pe de altă parte, Arhipelagul Austro–Malaysian, care cuprinde insulele Celebes, Molucca, Noua Guinee, Solomon etc., a fost direct legată de Australia. Ambele părți au fost cândva două continente separate printr–o strâmtoare, dar sunt acum în mare parte scufundate sub nivelul mării. Wallace, doar pe baza observațiilor sale cronologic exacte, a fost capabil să determine cu mare precizie poziția acelei strâmtori, al cărei capăt sudic se afla între Bali și Lombok.

Așadar, încă de când apa există în formă lichidă pe pământ, granițele dintre apă și uscat s–au schimbat continuu și putem aprecia că profilul continentelor și al insulelor nu a rămas exact același nici o oră, ba chiar nici un minut. Pentru că apa rupe fără încetare din țărmuri și, cu toate că uscatul pierde teren în unele locuri, înaintează în altele prin acumularea de argilă, care formează roci tari și se înalță deasupra nivelului mării sub forma unui nou uscat. Nimic nu poate fi mai eronat decât ideea unui contur ferm și neschimbat al continentelor, așa cum ni s–a imprimat în tinerețe prin intermediul lecțiilor deficitare de geografie, lipsite de bază geologică." (Am ales acest lung citat din lucrarea lui Ernst Haeckel *History of Creation* – Istoria Creației. Ediția a doua, 1876, vol. 1, p. 360–362).

Numele de Lemuria, așa cum am afirmat mai sus, a fost adoptat la origine de Dl. Sclater ca o recunoaștere a faptului că a fost probabil continentul pe care au apărut și evoluat animalele de tip lemuroid.

„Aceasta este fără îndoială, scrie A. R. Wallace, o ipoteză legitimă și foarte probabilă și este un exemplu privind felul în care studierea distribuției geografice a animalelor ne–ar putea permite să reconstituim geografia unei epoci apuse... Acest continent reprezintă poate ceea ce a fost o primă regiune în care a avut loc evoluția zoologică într–o epocă geologică străveche; însă nu putem spune cu exactitate care a fost acea epocă și care au fost limitele regiunii respective.

Dar presupunând că ea cuprindea întreaga zonă locuită acum de animalele lemuroide, trebuie să admitem că se întindea din vestul Africii până în Birmania, sudul Chinei și Celebes, zonă pe care este posibil să o fi ocupat cândva" (Alfred Russell Wallace *The Geographical Distribution of Animals – with a study of the relations of living and extinct faunas as elucidating the past changes of the Earth's Surface* – Distribuția geografică a animalelor – cu un studiu privind relațiile dintre fauna actuală și cea dispărută în elucidarea schimbărilor trecute ale suprafeței Pământului. London, Macmillan & Co., 1876. Vol. I, p. 76–77.).

Am avut deja ocazia, scrie el în altă parte, să ne referim la străvechea legătură dintre sub-regiunea Etiopiană și Madagascar, pentru a explica distribuția animalelor tip *lemur*, precum și alte câteva ciudate afinități dintre cele două ținuturi. Acest punct de vedere este susținut de geologia Indiei, în care Insula Ceylon (Sri Lanka de astăzi, n. trad.) și sudul Indiei sunt constituite în principal din granit și roci metamorfice străvechi, iar cea mai mare parte a peninsulei este constituită din formațiuni terțiare, cu câteva porțiuni izolate de roci secundare. Este deci evident că, în cea mai mare parte a epocii terțiare, Ceylonul și sudul Indiei aveau la nord o mare foarte întinsă (Acest lucru este adevărat, însă cu mult înaintea epocii terțiare) și formau probabil doar o parte dintr-un mare Continent Sudic sau dintr-o mare insulă. Cazurile foarte numeroase și remarcabile de afinități cu Malaya impun totuși o mai mare apropiere de aceste insule, ceea ce probabil s-a petrecut într-o perioadă mai târzie. Atunci când, și mai târziu, s-au format marile câmpii și podișuri ale Hindustanului și a apărut o cale permanentă de comunicații pe uscat cu fauna mai bogată și mai evoluată Himalayano-Chineză, a avut loc o imigrație rapidă a acestor noi tipuri de animale, multe din formele mai puțin specializate de mamifere și păsări ajungând să dispară. În rândul reptilelor și insectelor, competiția a fost mai puțin severă sau speciile mai vechi erau prea bine adaptate condițiilor locale pentru a fi înlăturate; astfel încât doar printre acestea găsim

un mare număr din ceea ce a mai rămas din străvechea faună a Continentului Sudic astăzi scufundat." (Wallace, *op. cit.*, Vol. I, p. 328–329.).

După afirmația că întreaga perioadă terțiară și o mare parte din perioada secundară, marile mase de uscat ale Pământului se aflau în emisfera nordică, Wallace continuă: „În emisfera sudică, se pare că au existat trei mase de uscat străvechi, de întinderi diferite de la o epocă la alta, dar întotdeauna distincte unele de altele, reprezentate mai mult sau mai puțin complet de Australia, sudul Africii și America de Sud din vremea noastră. În acestea au pătruns valuri succesive de forme de viață în timp ce se uneau temporar cu unele părți din ținuturile emisferei nordice." (Wallace, *op. cit.*, vol. II, p. 155).

Cu toate că, aparent pentru a-și justifica unele din concluzii, care fuseseră criticate de dr. Hartlaub, Wallace a negat ulterior necesitatea de a postula existența unui asemenea continent, recunoașterea generală a scufundărilor și înălțărilor unor mari porțiuni de uscat pe suprafața Pământului, precum și deducțiile obținute din relațiile recunoscute dintre fauna existentă și cea dispărută, rămân firește nealterate.

Următoarele fragmente din foarte interesanta comunicare a d-lui H. F. Blandford, citită la o întrunire a Societății Geologice, tratează mai detaliat acest subiect: „Afinitățile dintre fosilele animalelor și plantelor descoperite de Beaufort în Africa și de Panchets și Kathmis în India sunt atât de mari încât sugerează existența unei vechi legături pe uscat între cele două zone. Dar asemănarea dintre fauna fosilă din Africa și din India nu încetează o dată cu epocile Permian și Triasic. Straturile fosile cercetate în zona Uitenhage au scos la iveală unsprezece specii de plante, din care două au fost identificate de dl. Tate ca fiind plantele indiene Rajmahal. Fosilele indiene din Jurasic nu au fost încă descrise (cu unele excepții), dar se spune că dr. Stoliezka a fost uimit de asemănările unora dintre fosilele găsite de Cutch și unele specii din Africa; și dr. Stoliezka și dl. Griesbach au arătat

că dintre fosilele din Cretacic de pe valea râului Umtafuni din provincia Natal, majoritatea (22 din 35 de specii descrise) sunt identice cu cele din sudul Indiei. Straturile fosile din India și Karoo și o parte din cele de la Uitenhage în Africa conțin plante de apă dulce, ambele indicând existența unei mari suprafețe de uscat, din distrugerea căreia au rezultat acele depozite. Suprafața uscatului a fost continuă între aceste două regiuni? Și există în actuala geografie fizică a Oceanului Indian elemente care să sugereze poziția sa probabilă? Apoi, care a fost legătura dintre acest ținut și Australia, despre care trebuie, de asemenea, să presupunem că a existat în Permian? Și, în sfârșit, sunt unele particularități în fauna și flora actuală din India, Africa și insulele aflate între ele care să sprijine ideea unei străvechi legături mai directe decât cea existentă astăzi între Africa, sudul Africii și Peninsula Malaya? Reflecțiile de mai sus nu sunt noi. Ele au preocupat mințile unor naturaliști indieni și europeni, printre care fratele meu (dl. Blandford) și dr. Stoliezka, concluziile lor bazându-se pe relațiile și identitatea parțială a faunei și florei din epocile trecute, dar nu mai puțin din speciile actuale, realități ce i-au determinat pe d-nii Andrew Murray, Searles, V. Wood, jun. și pe profesorul Huxley să deducă existența în Miocen a unui continent ce ocupa o parte din Oceanul Indian. Într-adevăr, tot ceea ce urmăresc în această comunicare este să aduc unele lămuriri și completări acestui punct de vedere în aspectele sale geologice.

Referitor la dovezile geografice, o simplă privire pe hartă ne va arăta că de pe coasta occidentală a Indiei până în Seychelles, Madagascar și Mauritius, se întinde un șir de atoli și bancuri de corali, cuprinzând bancul Adas, insulele Laccadive, Maldive, Chagos și Saya de Mulha, toate indicând existența unui sau unor lanțuri muntoase scufundate. De asemenea, Insulele Seychelles sunt menționate de Charles Darwin ca înălțându-se deasupra unei platforme întinse și destul de netede situate la o adâncime între 30 și 40 de stânjeni (one fathom = 1,82 m; între 55 și 72 de metri, n. trad.); astfel încât, deși acum sunt parțial înconjurate de recife

coralifere, pot fi considerate drept o extindere virtuală a aceleiași axe scufundate. Mai spre apus, Insulele Cosmoledo și Comore sunt formate din atoli și insule înconjurate de bariere de corali; iar acestea ne apropie de actualele țărmuri ale Africii și Insulei Madagascar. Pare cel puțin probabil că acest lanț de atoli, bancuri și bariere de corali indică poziția unui străvechi lanț muntos, care este posibil să fi format coloana vertebrală a unei suprafețe de uscat din perioadele Paleozoic, Mezozoic și începutul epocii Terțiare, asemănător sistemului Alpino–Himalayan de pe Continentul Eurasia și Munților Stâncoși și Anzilor din cele două Americi. Cum ar fi de dorit să dăm un nume acestei suprafețe de uscat din perioada Mezozoică, aș propune pe cel de Indo–Oceana. (Numele dat aceleiași formațiuni de dl. Sclater, adică *Lemuria*, este totuși adoptat de majoritatea cercetătorilor). Profesorul Huxley a sugerat, bazându–se pe argumente paleontologice, că a existat o legătură de uscat în această regiune (sau mai degrabă între Abyssinia și India) în Miocen. Din ceea ce am spus mai sus se va vedea că eu presupun existența acestei legături încă dintr–o epocă mult anterioară (Privind hărțile, vom vedea că estimarea cronologică a d–lui Blanford este mai corectă decât cealaltă). În ceea ce privește scufundarea acestui continent, singura dovadă actuală se află în extremitatea nordică și arată că acest fenomen a avut loc mai târziu în această regiune decât în zona marilor alunecări de la Dakhan. Aceste enorme straturi vulcanice sunt orizontale la răsărit de Ghats și de Munții Sakyadri, dar la apus sunt înclinate către mare, încât Insula Bombay este formată din părțile cele mai înalte ale acestei formațiuni. Acest fapt indică doar că scufundarea spre apus a avut loc în perioada Terțiară. Și deducția profesorului Huxley că acest fenomen s–a petrecut după Miocen este susținută de dovezi geologice." (H. F. Blandford *On the Age and Correlations of the Plant–bearig Series of India and the Former Existence of an Indo–Oceanic Continent* – Despre vârsta și corelațiile straturilor fosile din India și despre existența în vechime a unui continent Indo–Oceanic. În: Quarterly Journal of the Geological Society, Vol. XXXI, 1875, p. 534–540.).

După ce exemplifică pe larg relațiile strânse dintre numeroase specii de faună din ținuturile respective (leul, hiena, șacalul, leopardul, antilopa, gazela, potârnichea de nisip, dropia indiană, multe moluște de uscat, și mai ales lemurul și furnicarul cu solzi), autorul continuă astfel:

„Paleontologia, geografia fizică și geologia, precum și distribuția constatată a animalelor și plantelor actuale, ne oferă deci dovezi convergente și coerente ale străvechii legături dintre Africa și India, incluzând insulele tropicale din Oceanul Indian. Acest continent Indo-Oceanic pare să fi existat cel puțin de la începutul Permianului până la sfârșitul Miocenului (așa cum a arătat profesorul Huxley); sudul Africii și India peninsulară sunt ceea ce a mai rămas din străvechiul continent (din care unele părți au dăinuit firește, însă dezmembrarea Lemuriei se spune că a avut loc înainte de începutul Eocenului). S-ar putea ca uscatul să nu fi avut o continuitate absolută în toată această perioadă îndelungată. Într-adevăr, rocile cretacice din sudul Indiei și sudul Africii și fundurile marine jurasice din aceleași regiuni dovedesc faptul că unele porțiuni au fost invadate de mare, pentru perioade mai lungi sau mai scurte de timp; dar acele discontinuități nu au fost de durată; deoarece investigațiile d-lui Wallace în Arhipelagul Eastern au arătat că o mare oricât de îngustă poate constitui un obstacol de netrecut pentru migrația animalelor de uscat. În Mezozoic, acest continent trebuie să fi fost legat de Australia, în Terțiar de Malaya, fiindcă speciile din această zonă, împreună cu rudele lor din Africa sunt în multe cazuri deosebite de cele din India. Știm încă foarte puțin despre geologia Peninsulei Arabice pentru a spune din ce epocă datează legătura acesteia cu acest continent Indo-Oceanic. Dl. Theobald a constatat existența rocilor triasice, cretacice și numulitice pe coasta Peninsulei Arabice; și rocile calcaroase din Carbonifer apar de la Moulmein spre sud, în timp ce straturile situate la est de Irrawadi sunt formate din roci terțiare. De aici ar reieși că o parte considerabilă a Peninsulei Malaya trebuie să fi fost

acoperită de apele mării în cea mai mare parte a perioadelor Mezozoic și Eocen. Rocile cu plante fosile de la Raniganj au fost identificate ca fiind ramificații depărtate ale Munților Sikkim din Himalaya; străvechiul continent trebuie să se fi întins până la nord de actuala deltă a Gangelui. Cărbune atât din Cretacic, cât și din Terțiar apare în dealurile Khasi și în Upper Assam, dar în ambele cazuri în asociere cu straturi specifice fundului de mare; astfel încât se pare că, în aceste regiuni, limitele dintre uscat și mare au fost schimbătoare în cursul perioadelor Cretacic și Eocen. În nord-vestul Indiei, existența unor importante formațiuni din Cretacic și Numulitic, care se întind până departe în Balucistan și Persia, și intrând în structura părții nord-vestice a Munților Himalaya, constituie o dovadă că, la sfârșitul Mezozoicului și în Eocen, India nu avea legătură directă cu partea occidentală a Asiei; În timp ce rocile din Jurasic de la Cuth, straturile de sare și partea nordică a Munților Himalaya arată că, în perioada anterioră, marea acoperea o mare porțiune din actualul bazin al fluviului Indus; iar formațiunile din Triasic, Carbonifer și mai recentele formațiuni marine din Himalaya indică faptul că, din cele mai vechi timpuri până la înălțarea marelui lanț muntos, o mare parte din locul său actual a fost mult timp acoperit de mare.

Să rezumăm punctele de vedere prezentate în această comunicare:

1. Straturile fosile din India datează de la începutul Permianului până la sfârșitul Jurasicului, indicând (cu excepția câtorva cazuri, ici-colo) continuitatea neîntreruptă a uscatului și a condițiilor de viață specifice apelor dulci, care trebuie să fi prevalat din timpuri și mai vechi.

2. La începutul Permianului și în Post-Pliocen, clima rece a predominat chiar și la altitudini joase, și înclin să cred că în ambele emisfere în același timp. O dată cu încălzirea climei, flora și fauna, formată mai ales din reptile, din Permian, s-a răspândit în Africa, India și, posibil, în Australia; sau flora putea să fi existat în Australia și mai devreme și doar s-a răspândit.

3. India, sudul Africii și Australia erau legate de Continentul Indo-Oceanic în Permian, iar ultimele două au rămas legate (cu extrem de scurte întreruperi) până la sfârșitul Miocenului. În ultima parte a acestei perioade geologice, continentul a fost legat și de Malaya.

4. La fel ca și alți autori anteriori, consider că poziția acestui continent era delimitată de recifele și barierele de corali care există acum între Marea Arabiei și estul Africii.

5. Până la sfârșitul perioadei Numulitice nu a existat o legătură directă (posibil cu excepția unor scurte perioade) între India și partea occidentală a Asiei."

În discuția care a urmat prezentării acestei comunicări, profesorul Ramsay a fost de acord cu autorul în privința „legăturii dintre Africa, India și Australia."

Dl. Woodward a fost „încântat să descopere că autorul a adus noi dovezi, din flora fosilă a straturilor mezozoice din India, dovezi care, coroborate cu punctele de vedere exprimate de Huxley, Sclater și alții, indică existența unui străvechi continent astăzi scufundat (*Lemuria*), care se întrezărea încă din cercetările lui Darwin privind recifele coralifere."

„Din cele cinci continente existente astăzi, scrie Ernst Haenckel, în marea sa lucrare *Istoria Creației* (vol. II, p. 325-326), nici Australia, nici America, nici Europa nu puteau fi vatra primordială a omului, așa-numitul „Rai", „leagănul rasei umane". Majoritatea circumstanțelor sugerează localizarea în sudul Asiei. În afară de sudul Asiei, singurul dintre continentele existente astăzi care ar putea fi avut în vedere este Africa. Însă există un număr de circumstanțe (inclusiv de ordin cronologic) care arată că vatra primordială a omului a fost un continent acum scufundat sub Oceanul Indian, care se întindea de-a lungul părții de sud a Asiei, așa cum se prezintă astăzi (și probabil legat direct de ea), către est, până în estul Indiei și Insulele Sunda; către vest, până în Madagascar și până la țărmurile de sud-est ale Africii. Am menționat deja că multe elemente din distribuția geografică a speciilor animale și vegetale ne îndeamnă să socotim foarte

probabilă existența străveche a unui astfel de continent situat la sud de India. Sclater a dat acestui continent numele de Lemuria, de la semi-maimuțele care îi erau caracteristice. Presupunând că Lemuria a fost vatra primordială a omului, facilităm mult explicarea distribuției geografice a raselor umane prin migrație."

Într-o lucrare ulterioară, intitulată *Genealogia omului*, Haeckel consideră existența continentului Lemuria, într-o epocă îndepărtată a istoriei Pământului, drept un fapt recunoscut.

Următorul citat din scrierile dr. Hartlaub poate încheia această serie de argumente în favoarea existenței Lemuriei dispărute:

„Cu cinci și cu treizeci de ani în urmă. Isidore Geoffroy St. Hilaire remarca faptul că, dacă cineva ar trebui să clasifice Insula Madagascar exclusiv pe criterii zoologice și fără a se referi la poziția ei geografică, fauna acestei insule nu ar fi nici asiatică, nici africană, ci complet diferită de cele două, reprezentând aproape un al patrulea continent. Iar acest al patrulea continent s-ar putea dovedi, în ceea ce privește fauna, mult mai diferit de Africa, de care se află acum atât de aproape, decât de India, care este atât de departe. Cu aceste cuvinte, a căror corectitudine și greutate investigațiile ulterioare tind să le pună în adevărata lor lumină, naturalistul francez a formulat pentru prima dată interesanta problemă pentru soluționarea căreia a fost recent avansată o ipoteză bazată pe cunoașterea științifică, deoarece acest al patrulea continent al lui Isidore Geoffrey este Lemuria lui Sclater – acel pământ scufundat, cuprinzând părți din Africa, și care trebuie să se fi întins mult mai la est, până în sudul Indiei și Ceylon (actualul Sri Lanka, n. trad.). Punctele cele mai înalte ale acelui pământ scufundat pot fi recunoscute în vârfurile vulcanice ale insulelor Bourbon și Mauritius și în lanțul muntos central din Madagascar – ultimele locuri unde s-au retras reprezentanții rasei Lemuriene aproape dispărute." (Dr. G. Hartlaub *On the Avifauna of Madagascar and the Mascarene Islands* – Despre fauna avicolă a insuleleor

Strat geologic		Adâncime strat în picioare și m	Rase umane	Cataclisme	Animale	Plante
Laurentian Cambrian Silurian	Arhilitic sau Primordial	70.000 = cca 21.000 m	Prima Rasă Fundamentală, care, fiind astrală, nu putea să lase fosile		Animale fără craniu	Păduri de alge gigantice și alte plante din genul Thallus
Devonian Carbonifer Permian	Paleolitic sau Primar	42.000 = cca 12.000 m	A Doua Rasă Fundamentală, care era Eterică		Pești	Păduri de ferigi
Triasic Jurasic Cretacic	Mezolitic sau Secundar	15.000 = cca 4.500	A Treia Rasă Fundamentală sau Lemuriană	Lemuria se spune că a dispărut înainte de începutul Eocenului	Reptile	Păduri de pini și de palmieri
Eocen Miocen Pliocen	Cenolitic sau Terțiar	5.000 = cca 1520 m	A Patra Rasă Fundamentală sau Atlantă	Continentul principal al Atlantidei a fost distrus în Miocen acum circa 800.000 de ani. A doua mare catastrofă a avut loc acum 200.000 de ani	Mamifere	Păduri de foioase
Diluvial sau Pleistocen Aluvial	Cuaternar sau Antropolitic	500 = cca 152 m	A Cincea Rasă Fundamentală sau Ariană	A treia mare catastrofă a avut loc acum circa 80.000 de ani	Mamifere mai diferențiate	Păduri cultivate

Madagascar și Mascarene. În: *The Ibis*, a Quarterly Journal of Ornithology. Fouth Series, Vol. I, 1877, p. 334.).

Dovezi obținute din surse străvechi

Dovezile de mai jos cu privire la Lemuria și la locuitorii săi au fost obținute din aceeași sursă și în același fel cu cele folosite la elaborarea lucrării *Povestea Atlantidei*. Și în acest caz, autorul a avut privilegiul de a obține două hărți, una reprezentând Lemuria (și ținuturile alăturate) în perioada celei mai mari întinderi a acestui continent, cealaltă arătându-i conturul după dezmembrarea sa în urma marilor catastrofe, dar cu mult timp înaintea distrugerii sale finale.

Nu am susținut niciodată că hărțile Atlantidei ar fi absolut corecte în privința coordonatelor exprimate în grade de latitudine și longitudine, însă, ținând seama că obținerea informațiilor în acest caz a fost și mai dificilă, trebuie spus că hărțile Lemuriei ar trebui cu atât mai puțin să fie considerate extrem de exacte. În cazul Atlantidei a existat un glob, un basso-relief bine realizat în terra-cotta și o hartă pe pergament sau pe un alt fel de piele, bine păstrată, de pe care a fost copiată. În acest caz a existat doar un model spart din terra-cotta și o hartă foarte prost păstrată și tocită prin pliere, astfel încât dificultatea descifrării tuturor detaliilor și, prin urmare, a reproducerii exacte, a fost mult mai mare.

Ni s-a spus că hărțile Atlantidei fuseseră realizate de cunoscători aflați pe o treaptă înaltă de inițiere, dar nu știm dacă hărțile Lemuriei au fost întocmite de unii dintre instructorii divini din vremea când Lemuria exista încă, sau mult mai târziu, în epoca înfloririi civilizației Atlante.

Fără a supraevalua precizia hărților respective, persoana care a transcris originalele străvechi crede că, în toate aspectele lor importante, acestea pot fi socotite aproximativ corecte.

Durata probabilă de existență a continentului Lemuria

O perioadă cuprinsă, în mare, între patru și cinci milioane de ani reprezintă probabil durata de viață a continentului Atlantida, deoarece acum vreo patru sau cinci milioane de ani membrii Rmoahal, prima sub-rasă a celei de-a Patra Rase Fundamentale, care au locuit Atlantida, au apărut într-o porțiune a continentului Lemuria, care exista încă în acea vreme. Amintindu-ne că, în procesul evoluției, cifra patru reprezintă nu doar nadirul sau apogeul ciclului, ci și perioada celei mai scurte durate, fie în cazul unei *manvantara*, fie al unei rase, se poate presupune că numărul de milioane de ani al duratei-limită a existenței continentului Lemuria trebuie să fi fost mult mai mare decât cel care reprezintă durata existenței continentului Atlantida, pe care s-a dezvoltat a Patra Rasă Fundamentală. Însă, în cazul Lemuriei, nu putem stabili anumite date nici măcar aproximativ. Epocile geologice, așa cum sunt ele cunoscute până acum în știința modernă, vor constitui repere mai potrivite și doar la ele ne vom referi când vom vorbi despre continent.

Hărțile

Dar, așa cum se va vedea, nu vom stabili doar epocile geologice legate de aceste hărți. Totuși, dacă putem obține unele indicii din dovezile pe care le avem în față, se pare că cea mai veche din cele două hărți ale Lemuriei reprezintă configurația Pământului din Permian, în Triasic și până în Jurasic, în timp ce a doua reprezintă probabil profilul uscatului în Cretacic și Eocen.

Pe harta cea mai veche dintre cele două se poate vedea că, în perioada celei mai mari extinderi, continentul ecuatorial

Lemuria aproape înconjura globul, întinzându-se din locul unde se află în prezent Insulele Capului Verde, la câteva mile de coasta Sierra Leone, în direcția sud-est peste Africa, până în Australia, Insulele Societății, și mările cuprinse până la un punct la câteva mile distanță de un mare continent insular (care avea aproximativ mărimea actualei Americi de Sud) ce cuprindea restul Oceanului Pacific, inclusiv Capul Horn și unele părți din Patagonia.

O caracteristică remarcabilă pe cea de-a doua hartă a Lemuriei este lungimea deosebit de mare și, în unele locuri, îngustimea extremă a strâmtorilor care separau cele două mari mase de uscat în care continentul se rupsese în acea vreme, și vom observa că strâmtoarea existentă astăzi între insulele Bali și Lomboc coincide cu o porțiune din strâmtoarea ce despărțea atunci cele două continente. De asemenea, se va vedea că strâmtoarea continua spre nord în partea vestică și nu către coasta estică a Insulei Borneo, așa cum sugera Ernst Haeckel.

Referitor la distribuția faunei și florei și la existența multor specii comune Indiei și Africii, remarcate de dl. Blandford, vom observa că între unele părți din India și coastele Africii existau legături directe în perioada primei hărți și căi similare de comunicații s-au menținut parțial și în perioada celei de-a doua hărți; dacă facem o comparație a hărților Atlantidei cu cele ale Lemuriei, vom vedea că au existat căi de comunicații continue pe uscat, într-o epocă sau alta, între multe părți diferite ale suprafeței pământului, separate în prezent de mare, iar actuala distribuție a faunei și florei în cele două Americi, în Europa și în Asia, care constituie o mare încurcătură pentru naturaliști, ar putea fi explicate cu mare ușurință.

Insula reprezentată în prima hartă a Lemuriei ca existând la extremitatea nord-vestică a promontoriului acelui continent, la vest de actuala coastă a Spaniei, a fost probabil un centru din care a pornit, de-a lungul mai multor epoci, răspândirea faunei și florei despre care am amintit mai sus. Deoarece – și este un lucru foarte interesant – se va vedea

că această insulă trebuie să fi fost nucleul, de la început și până la sfârșit, al viitorului continent Atlantida, și care exista, după cum vedem, la începuturile continentului Lemuria. În perioada celei de-a doua hărți, insula se unea cu uscatul care formase anterior marele continent Lemuria; și într-adevăr, atât de multe porțiuni noi se adăugaseră, încât ar fi mai potrivit să vorbim de un continent mai degrabă decât de o insulă. Întinsa regiune muntoasă din Atlantida era în plină dezvoltare atunci când s-au adăugat alte mari porțiuni de uscat ce formează astăzi America de Nord și de Sud. Au rămas apoi regiunea muntoasă din Atlantida în perioada decăderii sale și Ruta în epoca Ruta și Daitya, din care s-a constituit practic insula Poseidonis – ultimul teritoriu rămas din continentul Atlantida – a cărei scufundare finală a avut loc în anul 9564 î. Hr.

O comparație a celor două hărți ale Lemuriei cu cele patru hărți ale Atlantidei ne vor arăta, de asemenea, că Australia și Noua Zeelandă, Madagascarul, părți din Somalia, sudul Africii și partea cea mai sudică a Patagoniei sunt ținuturi care *probabil* au existat, rezistând tuturor catastrofelor care au avut loc încă de la începuturile perioadei Lemuriene. Același lucru se poate spune despre sudul Indiei și despre Ceylon (astăzi Sri Lanka, n. trad.), însă acesta din urmă a fost temporar acoperit de ape în epoca Ruta și Daitya.

Este adevărat că mai există încă teritorii din continentul și mai vechi Hiperborean și că acestea constituie cele mai vechi zone de uscat de pe suprafața Pământului. Acestea sunt Groenlanda, Islanda, Insulele Spitzbergen, părțile cele mai nordice ale Norvegiei și Suediei și extremitatea nordică a Siberiei.

Pe hărți, Japonia apare deasupra nivelului mării, fie ca o insulă, fie ca parte a unui continent, din perioada primei hărți a Lemuriei. De asemenea, Spania a existat fără îndoială încă din acea vreme. Spania este deci, cu excepția părților de nord ale Norvegiei și Suediei, probabil cel mai vechi ținut al Europei.

Caracterul nu foarte exact al afirmațiilor deja făcute este

dat de faptul că au avut loc scufundări și înălțări ale uscatului pe suprafața Pământului în cursul epocilor cuprinse între perioadele reprezentate pe hărți.

De exemplu, curând după întocmirea celei de–a doua hărți a Lemuriei, întreaga Peninsulă Malaya s–a scufundat și a rămas așa timp îndelungat, dar o înălțare ulterioară a zonei trebuie să fi avut loc înainte de realizarea primei hărți a Atlantidei, pentru că actuala Peninsulă Malaya este reprezentată ca parte a unui continent mai mare. În mod similar, au fost scufundări și înălțări minore și în Europa, în epoci mai recente, și Haeckel are perfectă dreptate când spune că Anglia – ar fi putut mai exact să spună insulele Marea Britanie și Irlanda, care erau alăturate – a fost în mod repetat legată și apoi separată de continentul Europa."

Pentru a da o imagine grafică mai clară a subiectului abordat, vom prezenta un tabel care oferă o istorie condensată a vieții animale și vegetale pe planeta noastră, împărțită – conform cercetărilor lui Haeckel – în funcție de straturile geologice contemporane fiecărei epoci. În paralel, pe două coloane, sunt prezentate rasele umane corespunzătoare și marile cataclisme cunoscute.

Reptile și păduri de pin

După cum vom vedea, omul Lemurian trăia în epoca reptilelor și a pădurilor de pin. Monștrii amfibii și ferigile gigantice în formă de copac din Permian proliferau încă în climatul cald și umed. Plesiozaurii și Ihtiozaurii bântuiau prin mlaștinile calde din Mezolitic, însă, o dată cu secarea multor mări interioare, Dinozaurii – reptilele terestre monstruoase – au devenit treptat dominanți, în timp ce Pterodactilii – Saurienii care aveau aripi asemenea liliecilor – nu numai că se târau pe pământ, ci zburau și prin aer. Cei mai mici dintre aceștia din urmă erau aproximativ de mărimea unei vrăbii; cei mai mari, totuși, cu o deschidere a aripilor mai mare de

șaisprezece picioare (aproape cinci metri), depășeau cele mai mari păsări existente în vremea noastră; în același timp, majoritatea Dinozaurilor – Dragonii – erau înspăimântătoare animale de pradă, reptile colosale ce atingeau lungimea de patruzeci până la cincizeci de picioare (între doisprezece și cincisprezece metri) (Ernst Haeckel *History of Creation* – Istoria creației. Vol. II., p. 225–226). Excavările ulterioare au scos la lumină schelete de dimensiuni și mai mari. Profesorul Ray Lankester, la o întrunire a Royal Institution, din 7 ianuarie 1904, s-a referit la un schelet de brontozaur în lungime de șaizeci și cinci de picioare (aproape douăzeci de metri), care fusese descoperit într-un depozit de Oolit în sudul Statelor Unite ale Americii.

Așa cum scrie în versetele din străvechea *Carte a lui Dzyan*, „Animale cu oase, dragoni din adâncuri și făpturi zburătoare s-au adăugat târâtoarelor. Animalele care se târau pe pământ au dobândit aripi. Cele cu gâturi lungi, care trăiau în apă, au dat naștere păsărilor văzduhului." Știința modernă confirmă aceste aprecieri. „Clasa păsărilor, așa cum s-a remarcat deja, este strâns înrudită cu reptilele prin structura lor internă și prin evoluția lor embriologică, încât au apărut fără îndoială dintr-o ramură a acestei clase...Desprinderea păsărilor de reptile a avut loc prima dată în Mezolitic, mai exact în Triasic." (Ernst Haeckel *History of Creation* – Istoria creației. Vol. II., p. 226–227).

În lumea vegetală, în această epocă, pinul și palmierul au înlocuit treptat ferigile uriașe în formă de copac. În ultima fază a Mezoliticului, au apărut primele mamifere, dar rămășițele fosile ale mamuților și mastodonților, care au fost cei dintâi reprezentanți ai lor, se găsesc mai ales în straturile geologice din Eocen și Miocen.

Regnul uman

Înainte de a ne referi la ceea ce trebuie, chiar în acele vremuri de început, să numim regnul uman, este nevoie să

afirmăm că nici unul din cei care au astăzi pretenția unei cât de neînsemnate culturi mentale sau spirituale nu puteau să fi trăit în acele epoci. Abia o dată cu apariția ultimei sub–rase a celei de–a Treia Rase Fundamentale, cei mai puțin avansați din primul grup al *Pitrisilor* Lunari (în gândirea vedică, *Pitri* erau strămoși care au influențat geneza ființelor umane de astăzi, prin emiterea fluidelor magnetice necesare constituirii corpului uman primitiv, n. trad.) au început să revină la întrupare, iar cei mai avansați dintre ei nu au apărut până în perioada primelor sub–rase din Atlantida.

Într–adevăr, omul Lemurian, cel puțin în cursul primei jumătăți a evoluției rasei, trebuie privit ca un animal destinat să ajungă la stadiul de om mai degrabă decât ca un om conform sensului pe care noi îl dăm astăzi acestui termen; deoarece, cu toate că al doilea și al treilea grup de *Pitrisi*, care au constituit locuitorii Lemuriei în cursul primelor sale patru sub–rase, ajunseseră la un nivel suficient de conștiință de sine în *Manvantara Lunară* pentru a se deosebi de regnul animal, ei nu primiseră încă Scânteia Divină care trebuia să–i înzestreze cu minte și individualitate – cu alte cuvinte să–i facă într–adevăr ființe umane.

Dimensiunile și consistența corpului uman

Evoluția acestei rase Lemuriene constituie, așadar, unul din cele mai obscure, dar și din cele mai interesante capitole ale dezvoltării omului, pentru că, în cursul acestei perioade, nu numai că acesta a atins nivelul adevăratei umanități, ci și corpul său a suferit cele mai mari transformări fizice, în timp ce procesul de reproducere a fost modificat de două ori.

Pentru a explica afirmațiile surprinzătoare pe care le voi face referitor la dimensiunile și consistența corpului uman în acea perioadă de început, trebuie să amintim că regnurile animal, vegetal și mineral au urmat cursul normal, pe acest al patrulea glob, în timpul celei de–a Patra Runde a acestei

Manvantara, s-a stabilit că omenirea ar trebui să parcurgă mai rapid diferitele etape prin care a trecut evoluția vieții în timpul rundelor anterioare ale actualei Manvantara. Astfel trupurile oamenilor din Prima Rasă Umană, în care aceste ființe aproape fără minte erau destinate să câștige experiență, ne-ar părea nouă un fel de fantome gigantice – dacă am putea să le vedem, deoarece corpurile lor erau formate din materie astrală. Formele astrale ale Primei Rase Fundamentale au fost apoi treptat îmbrăcate într-un înveliș fizic. Dar, cu toate că a Doua Rasă Fundamentală ar putea fi socotită ca existând în plan fizic – trupurile fiind compuse din eter – acei oameni ar fi fost tot invizibili pentru ochii noștri de astăzi.

Pentru ca Manu și Ființele elevate care îl ajutau să poată avea mijloacele de a perfecționa tipul fizic al oamenilor, a fost decisă această condensare a procesului de evoluție a omenirii. Cel mai înalt nivel de dezvoltare pe care-l atinsese tipul uman era cel de creatură uriașă, asemănătoare maimuței, care existase pe cele trei planete fizice, Marte, Pământ și Mercur, în cursul celei de-a Treia Runde. La sosirea „valului" de viață umană pe Pământ, în timpul celei de-a Patra Runde, firește că un anumit număr din aceste creaturi asemănătoare maimuțelor au lăsat urme ale „ocupației" lor – urme lăsate pe planetă în cursul acestei perioade întunecate. În mod firesc, aceste creaturi s-au alăturat șuvoiului uman care sosea, imediat ce rasa a ajuns să se manifeste pe deplin în plan fizic. Nu-și constituiseră complet trupurile, așa cum fuseseră folosite la întruparea majorității entităților mai primitive, însă era o îmbunătățire a acestui tip uman, cerută de necesitățile epocii și locului, ceea ce a fost realizat mai ușor de către Manu, care a alcătuit, în plan astral, în primă instanță, arhetipul conceput la origine în mintea Logosului.

Din cea de-a Doua Rasă, cea Eterică, a evoluat apoi cea de-a Treia Rasă, cea Lemuriană. Trupurile deveniseră materiale, fiind compuse din gaze, lichide și solide, care formau cele mai joase sub-diviziuni ale planului fizic, dar gazele și lichidele predominau încă, pentru că structura lor

„vertebrală" nu se solidificase în oase ca ale noastre, iar ei nu puteau deci să stea în poziție verticală. De fapt, oasele lor era flexibile așa cum sunt acum oasele copiilor. Abia la mijlocul perioadei Lemuriene, omul a ajuns să aibă o structură osoasă solidă.

Pentru a explica posibilitatea procesului prin care forma eterică a evoluat către o formă fizică, iar forma fizică ce avea oase moi, la rândul ei, a evoluat către o structură asemănătoare cu cea a omului de astăzi, este necesar să ne referim doar la atomul fizic permanent (Pentru mai multe informații despre atomii permanenți, pe toate planurile, și despre potențele cuprinse în ei, cu privire la procesul morții și al re–nașterii, a se vedea *Man's Place in Universe* (Locul omului în univers, p. 76–80). Cuprinzând esența tuturor formelor prin care omul a trecut în evoluția sa către planul fizic, el cuprindea prin urmare potența realizării unei structuri fizice cu oase tari așa cum s–a întâmplat în cursul celei de–a Treia Runde, precum și potența unei forme eterice și a tuturor fazelor intermediare, fiindcă trebuie să amintim că planul fizic constă din patru niveluri eterice și din stările gazoase, lichide și solide, pe care mulți le consideră singurele capabile să constituie realitatea fizică. Așadar, fiecare etapă de dezvoltare a fost un proces natural, împlinit în cursul unor epoci îndelungate, iar tot ce a trebuit să facă Manu și Ființele elevate care l–au ajutat a fost să adune în jurul atomului permanent tipul de materie potrivit.

Organele văzului

Organele văzului acestor creaturi, înainte de a avea o structură osoasă, erau foarte rudimentare, cel puțin în privința celor doi ochi din frunte, cu ajutorul cărora își căutau hrana pe sol. Dar mai era un al treilea ochi, situat în partea din spate a capului, a cărui rămășiță atrofiată este cunoscută acum sub numele de glanda pineală sau epifiză. Aceasta, după cum știm, este în prezent doar centrul vederii astrale, însă în epoca

despre care vorbim era nu numai principalul centru al vederii astrale, ci și al vederii fizice. Referindu-se la reptilele dispărute, profesorul Ray Lankester, într-un discurs de recepție la Royal Institution, a atras atenția asupra „dimensiunii orificiului parietal din craniu, care arăta că, la ihtiozauri, ochiul parietal sau pineal trebuie să fi fost foarte mare." În acest sens, a continuat el, oamenii erau inferiori acestor șopârle marine de mari dimensiuni, „deoarece noi am pierdut al treilea ochi, ce poate fi studiat la șopârla comună sau, și mai bine, la șopârla albastră din sudul Franței." (În publicația *The Standard*, din 8 ianuarie 1904).

Pe la mijlocul perioadei Lemuriene, probabil în cursul evoluției celei de-a treia sub-rase, giganticul corp uman gelatinos s-a solidificat treptat și oasele moi au evoluat către o structură cu oase tari. Aceste creaturi primitive erau acum capabile să stea în poziție verticală și cei doi ochi din față au devenit treptat principalele organe ale vederii fizice, deși cel de-al treilea ochi rămânea și el un organ al vederii fizice, cel puțin până la sfârșitul epocii Lemuriene. El a rămas firește un organ real, specializat în vederea psihică, al cărei centru potențial este și astăzi. Această vedere psihică a continuat să fie o trăsătură caracteristică a rasei nu numai în cursul întregii perioade Lemuriene, ci și în vremea Atlantidei.

Merită să remarcăm faptul curios că, atunci când oamenii din rasa Lemuriană au ajuns să poată sta și merge în poziție verticală, ei puteau să se deplaseze înapoi aproape la fel de ușor ca și înainte. Acest lucru se poate explica nu doar prin capacitatea de a vedea cu al treilea ochi, ci, fără îndoială, și prin alcătuirea curioasă a călcâielor, la care ne vom referi mai jos.

Descrierea omului Lemurian

Urmează descrierea unui om care aparținea uneia din ultimele sub-rase Lemuriene – probabil a cincea:

„Statura sa era gigantică, având o înălțime între două-

sprezece și cincisprezece picioare (între 3,6 și 4,5 m, n. trad.). Pielea sa era foarte închisă la culoare, având o nuanță cafenie–gălbuie. Avea un maxilar inferior lung, o față deosebit de plată, ochi mici, dar pătrunzători și așezați destul de departe unul de altul, astfel încât putea vedea atât lateral, cât și în față, în timp ce ochiul din spatele capului – unde, firește, nu creștea păr – îi permitea să vadă și în spate. Nu avea frunte, dar acolo unde ar fi trebuit să fie fruntea avea un cocoloș din carne. Capul era teșit înapoi și în sus într–un fel mai degrabă curios. Brațele și picioarele (mai ales acestea din urmă) erau mai lungi decât ale noastre și nu le putea ține perfect drepte nici din coate, nici din genunchi; mâinile și labele picioarelor erau enorme, iar călcâiele erau diforme și proeminente spre înapoi. Își acoperea corpul cu o blană largă, ceva asemănător pielii de rinocer, dar mai solzoasă, fiind probabil vorba de pielea unui animal cunoscut nouă doar din rămășițele sale fosile. În jurul capului, peste părul scurt, își punea o altă bucată de piele răsucită, de care își prindea un ciucure cu fâșii roșii, albastre și de alte culori. În mâna stângă, purta un băț ascuțit, de aproape aceeași lungime cu înălțimea corpului său, folosindu–l fără îndoială pentru apărare și pentru atac. În mâna dreaptă, ținea capătul răsucit al unei frânghii făcute dintr–un soi de plantă cățărătoare, cu ajutorul căreia conducea o reptilă uriașă, hidoasă, asemănătoare unui Plesiozaur. Lemurienii domesticiseră de fapt aceste creaturi și le „dresaseră" pentru a le folosi forța la vânarea altor animale. Înfățișarea omului era destul de neplăcută, dar nu era complet necivilizat, pentru că era o specie comună obișnuită în acea vreme."

Mulți oameni aveau o înfățișare și mai puțin omenească decât cea a individului descris mai sus, dar cea de–a șaptea sub–rasă a dezvoltat un tip superior, deși foarte deosebit de orice ființă umană din vremea noastră. Păstrând maxilarul inferior proeminent, buzele groase, fața plată și ochii plini de mistere, ei ajunseseră să aibă un fel de frunte, iar diformitatea curioasă a călcâiului se redusese considerabil. La o ramură a celei de–a șaptea sub–rase, capul poate fi descris ca fiind

aproape de forma unui ou – cu partea mai ţuguiată în sus şi cu ochii depărtaţi unul de altul, dar foarte apropiaţi de creştet. Statura devenise vizibil mai mică şi înfăţişarea braţelor şi picioarelor devenise în general foarte asemănătoare cu cea întâlnită la negrii de astăzi. Acei oameni au dezvoltat o civilizaţie importantă şi durabilă şi au dominat timp de mai multe mii de ani majoritatea celorlalte triburi care locuiau pe vastul continent Lemuria, şi chiar spre sfârşit, când decăderea rasială pare să-i fi cuprins, şi-au asigurat o nouă perioadă de existenţă şi de dominaţie prin căsătorii inter-etnice cu cei din sub-rasa Rmoahal – prima dintre sub-rasele din Atlantida. Urmaşii lor, păstrând multe din caracteristicile celei de-a Treia Rase, firește, aparţineau de fapt celei de-a Patra Rase şi au dobândit astfel o împrospătare a capacităţii lor de dezvoltare. Înfăţişarea lor generală nu se deosebea mult de cea a unora dintre indienii americani, cu excepţia pielii, care avea o nuanţă albăstruie curioasă, care nu mai poate fi văzută astăzi.

Însă oricât de surprinzătoare pot părea schimbările dimensiunilor, consistenţei şi înfăţişării trupului omenesc în cursul acestei perioade, transformările procesului de reproducere sunt şi mai uluitoare. O scurtă privire asupra sistemelor întâlnite printre regnurile inferioare ne poate ajuta să înţelegem mai bine acest subiect.

Procesele de reproducere

După exemplificarea celor mai simple procese de înmulţire prin auto-divizare şi prin înmugurire (Gemmatio), Haeckel continuă: „Un al treilea mod de înmulţire non-sexuală, prin formarea unor muguri-embrioni (Polysporogonia), este strâns legat de înmugurire. În cazul organismelor inferioare, imperfecte, printre animale, în special la animalele asemănătoare plantelor şi la viermi, găsim foarte frecvent că, în interiorul unui individ multicelular, un mic grup de celule se separă de celulele înconjurătoare şi se

transformă treptat într-un nou individ, asemănător primului, și care, mai devreme sau mai târziu, iese și se desprinde de acesta... Formarea de muguri-embrioni este însă în mod evident puțin diferită de înmugurirea propriu-zisă. Dar, pe de altă parte, este legată de a patra formă de înmulțire non-sexuală, și anume de formarea unor celule-embrioni (Monosporogonia). În acest caz, nu mai e vorba de un grup de celule, ci de o singură celulă, care se separă de celulele înconjurătoare în interiorul organismului care îl produce și care continuă să se dezvolte după ce iese din acest organism... Înmulțirea sexuată sau amfigonică (Amphigonia) este metoda obișnuită de înmulțire din rândul animalelor și plantelor superioare. Este evident că acest sistem s-a dezvoltat într-o perioadă foarte târzie a istoriei Pământului, din înmulțirea non-sexuală, și a apărut în primul rând din metoda de înmulțire prin celule-embrioni... În toate formele principale de înmulțire non-sexuală menționate mai sus - prin diviziune, prin înmugurire, prin muguri-embrioni și prin celule-embrioni - celula separată sau grupul de celule separate erau capabile să evolueze către un nou individ, dar în cazul înmulțirii sexuate, celula trebuie în primul rând să fie fecundată de o altă substanță generatoare. Sperma care fecundează trebuie mai întâi să se împreuneze cu celula-embrion (oul) înainte de a se transforma într-un nou individ. Aceste două substanțe generatoare, sperma și oul, sub fie produse de unul și același individ hermafrodit (Hermaphoditismus), fie de doi indivizi diferiți (diferențiere sexuală).

„Forma cea mai simplă și mai veche de înmulțire sexuată este prin indivizi care au ambele sexe. Ea apare la marea majoritate a plantelor, însă doar la o minoritate de animale, de exemplu, la melcii de grădină, la lipitori, la râme și la multe alte specii de viermi. Fiecare individ hermafrodit produce el însuși celulele necesare ambelor sexe - ouă și spermă. La majoritatea plantelor superioare, fiecare floare conține atât organul masculin (staminele și antera), cât și organul feminin (pistilul și embrionul). Fiecare melc de grădină produce într-o parte a glandelor sale sexuale ouă și

în cealaltă parte sperma. Multe specii hermafrodite se pot fecunda singure; la altele, totuși, pentru dezvoltarea oului, este necesară fecundarea reciprocă a doi indivizi. Acest din urmă caz este în mod evident o formă de trecere către diferențierea sexuală.

Diferențierea sexuală, care reprezintă cea mai complicată din cele două feluri de înmulțire sexuată, s-a dezvoltat evident din stadiul de hermafroditism într-o perioadă târzie a evoluției lumii organice. Ea este acum metoda universală de înmulțire la animalele superioare...

Așa-numita înmulțire virginală (Parthenogenesis) oferă o interesantă formă de tranziție de la înmulțirea sexuată la formarea non-sexuală de celule-embrioni, care seamănă foarte mult cu aceasta... În acest caz, celulele-embrioni, care altfel apar și se formează exact ca celulele-ouă, devin capabile să se transforme ele însele în noi indivizi, fără a mai fi necesară fecundarea. Cele mai remarcabile și mai instructive dintre diferitele fenomene partenogenetice (de înmulțire virginală) sunt furnizate de cazurile în care aceleași celule-embrioni, după cum sunt sau nu sunt fecundate, duc la apariția unor indivizi diferiți. La albinele melifere comune, un individ mascul (un trântor) se dezvoltă dintr-un ou depus de regină doar dacă oul nu a fost fecundat; dacă oul a fost fecundat, se poate dezvolta fie o albină lucrătoare, fie o regină (în funcție de modul în care sunt hrănite larvele). Apare evident din acest exemplu că, în realitate, nu există o distanță foarte mare între înmulțirea sexuată și cea non-sexuală, ci amândouă modurile de înmulțire sunt direct legate." (Ernst Haeckel *The History of Creation* – Istoria Creației. Ediția a 2-a. Vol. I, p. 193-198).

„Aproape lipsit de sex, la începuturi, individul devine bisexual sau androgin; treptat și în foarte mult timp, firește. Trecerea de la un stadiul la altul a avut nevoie de nenumărate generații, în cursul cărora cea mai simplă celulă ieșită din cel dintâi „părinte" (doi într-unul), a evoluat în primul rând într-o ființă bisexuală; apoi celula, devenind un ou obișnuit, s-a transformat într-o creatură unisexuală. Oamenii din cea

de–a Treia Rasă sunt cei mai misterioși din toate cele cinci rase prin care a trecut omenirea până acum. Misterul felului în care au apărut sexele diferite trebuie să fie, în mod firesc, foarte greu de descifrat, constituind domeniul de cercetare al embriologilor și al altor specialiști, prezenta lucrare încercând doar o schițare a procesului foarte complex și îndelungat. Dar este evident că indivizii aparținând celei de–a Treia Rase au început să se separe în cochiliile sau ouăle lor, din care au ieșit apoi „copii" de gen masculin și feminin, în cursul unei evoluții care a durat epoci îndelungate. Și, de–a lungul perioadelor geologice, sub–rasele nou apărute și–au pierdut unele din capacitățile lor native. Spre sfârșitul existenței celei de–a patra sub–rase, „copilul" și–a dobândit o nouă capacitate de deplasare, imediat ce s–a eliberat din cochilie, iar pe la începutul celei de–a cincea sub–rase, oamenii au început să se nască printr–un proces identic cu cel al oamenilor de astăzi. Această evoluție a necesitat, firește, milioane de ani." (H. P. Blavatsky *Doctrina secretă*. Adyar, Theosophical Publishing House, 1888. Ediția originală în 2 volume, vol. II, p. 197).

Rasele Lemuriene care mai trăiesc pe Pământ

Trebuie să repetăm faptul că acele creaturi aproape fără minte care aveau trupurile descrise mai sus, în cursul evoluției primelor sub–rase ale perioadei Lemuriene, ar putea fi cu mare greutate socotite ca fiind pe deplin umane. Abia după separarea sexelor, atunci când trupurile au devenit mai dense în plan fizic, ele au devenit umane și ca înfățișare. Trebuie să amintim că ființele despre care vorbim, deși făceau parte din el doilea și al treilea grup de *Pitrisi* Lunari, era de asemenea necesar să fie preluate în mare parte din regnul animal al acelei *Manvantara* Lunare. Urmașii decăzuți ai celei de–a Treia Rase Fundamentale, care mai trăiesc pe Pământ, pot fi recunoscuți în aborigenii din Australia, din

Insulele Andaman, în unele triburi care locuiesc în zonele deluroase ale Indiei, în Țara de Foc, în Boșimanii din Africa și în alte câteva triburi sălbatice (În vremea când a fost scrisă cartea, „sălbatic" era folosit cu sensul de „primitiv", n. ed.). Entitățile care trăiesc azi în aceste trupuri trebuie să fi aparținut regnului animal la începutul acestei *Manvantara*. Probabil că, în cursul perioadei Lemuriene și înainte ca „ușa să fie închisă" pentru entitățile provenite din regnuri inferioare, acestea au pătruns în regnul uman.

Păcatul lipsei de minte

În versetele străvechii *Cărți a lui Dzyan* apar unele referiri la faptele rușinoase ale oamenilor fără minte din vremea primei separări a sexelor. Nu mai e nevoie de nici un comentariu.

„În timpul celei de-a Treia Rase, animalele fără oase au crescut și s-au transformat, au devenit animale cu oase, chayas-urile lor au devenit solide.

Animalele mai întâi s-au separat. Au început să se înmulțească. Și oamenii dubli s-au separat. El a spus: «Lasă-i așa cum sunt; să se împreuneze și să nască.» Așa au făcut.

Și cei care nu aveau scânteia divină și-au luat femele uriașe dintre animale. Au dat naștere unor rase de dobitoace. Ei înșiși erau dobitoace. Dar limbile lor erau slobode. Urmașii lor erau la fel. Au dat naștere unor monștri. O rasă de monștri încovoiați, cu părul roșu, care umblau în patru picioare. O rasă de dobitoace a cărei rușine era de nespus. (Și comentariul străvechi adăuga: « atunci când a Treia Rasă s-a separat și a căzut în păcat, dând naștere unor oameni-animale, animalele au devenit feroce, iar oamenii și ele au ajuns să se distrugă unii pe alții. Până atunci nu fusese păcat, nimeni nu lua viața altuia»).

Văzând că Lhasii „care nu făcuseră oameni" plângeau spunând: «Amanasa (cea lipsită de minte) ne-a pângărit

sălașele viitoare. Aceasta e Karma. Hai să sălășluim în ceilalți. Să-i învățăm lucruri bune ca să nu mai facă rele». Așa au și făcut.

Atunci toți oamenii au fost înzestrați cu Manas și au văzut păcatul lipsei lor de minte."

Originea animalelor pithecoide și a maimuțelor antropoide

Asemănarea anatomică dintre Om și maimuțele superioare, atât de frecvent citată de darwiniști ca indicând existența unui strămoș comun acestor două specii, prezintă o problemă interesantă, a cărei soluție adecvată trebuie căutată în explicația ezoterică a genezei animalelor pithecoide (asemănătoare maimuțelor, n. trad.).

Aflăm, din *Doctrina secretă* (vol. II, p. 683, 689), că urmașii acestor monștri semi-umani descriși mai sus ca provenind din păcatul „celor fără de minte", reducându-și dimensiunile și devenind mai denși din punct de vedere fizic, de-a lungul secolelor, au culminat, în Miocen, printr-o rasă de maimuțe, din care, la rândul lor, au apărut animalele pithecoide de astăzi. Cu aceste maimuțe din Miocen, totuși, Atlanții din acea vreme au reluat păcatul „celor fără de minte" – de această dată cu deplină responsabilitate, și rezultatele fărădelegii lor sunt speciile de maimuțe cunoscute astăzi sub numele de antropoide (asemănătoare omului, n. trad.).

Ni se dă de înțeles că, în cadrul celei de-a Șasea Rase Fundamentale, atunci când va apărea, aceste maimuțe antropoide vor obține dreptul de a se întrupa ca oameni, fără îndoială în trupurile raselor cele mai de jos ce vor exista atunci pe Pământ.

Acea parte a continentului Lemuria în care a avut loc pentru prima dată separarea sexelor, și unde s-au dezvoltat sub-rasele a patra și a cincea, trebuie căutată pe cea mai veche din cele două hărți. Ea se afla la est de regiunea muntoasă din care făcea parte actuala Insulă Madagascar,

ocupând deci o poziție centrală în jurul celui mai mic din cele două mari lacuri africane.

Originea limbajului

Așa cum se afirmă în versetele *Cărții lui Dzyan* citate mai sus, oamenii din acea epocă, chiar dacă nu erau pe deplin constituiți în plan fizic, erau încă necuvântători. Firește că strămoșii astrali sau eterici ai acestei a Treia Rase Fundamentale nu aveau nevoie să producă o serie de sunete pentru a-și transmite gândurile, fiindcă trăiau în condiții astrale și eterice, dar atunci când omul a ajuns să fie o ființă în plan fizic, el nu mai putea să rămână mut. Ni s-a spus că sunetele pe care acești oameni primitivi le scoteau pentru a-și exprima gândurile erau, la început, compuse doar din vocale. În cursul evoluției lente, consoanele au pătruns treptat în uz, însă dezvoltarea limbajului, de la început până la sfârșit, pe continentul Lemuria, nu a trecut niciodată de faza monosilabică. Limba chineză de astăzi este singurul mare descendent în linie directă a limbii străvechi vorbite în Lemuria (Trebuie totuși să notăm că *poporul chinez* a descins în principal din sub-rasa a patra, Turanică, a celei de-a Cincea Rase Fundamentale), pentru că „întreaga rasă umană avea, în acea vreme, o singură limbă" (*Doctrina secretă*, vol. II, p. 198).

Primul păcat al uciderii

Prima manifestare a păcatului, primul fapt de a lua viața altei ființe - citată mai sus dintr-un străvechi comentariu din versetele *Cărții lui Dzyan*, poate fi socotită ca fiind reprezentativă pentru atitudinea inaugurată atunci între regnul uman și cel animal, și care a atins proporții atât de îngrozitoare, nu numai între oameni și animale, ci chiar și între diferite rase

umane. Și această abordare deschide o cale interesantă de gândire.

Faptul că regii și împărații consideră necesar sau potrivit, cu orice prilej oficial, să apară în uniforma de gală a unei arme combatante din armata lor, este un indiciu semnificativ al apoteozei atinse de calitățile combatante ale oamenilor ! Obiceiul vine fără îndoială din vremea când regele era căpetenia oștirii și dreptul său de a fi rege era recunoscut doar în virtutea calităților sale de luptător. Dar acum, când este predominantă a Cincea Rasă Fundamentală, a cărei caracteristică principală este dezvoltarea intelectului, ne-am putea aștepta ca atributul dominant al celei de-a Patra Rase Fundamentale să fie afișat cu mai puțină ostentație. Dar epoca evoluției unei rase se suprapune peste epoca altei rase și, cu toate că, așa cum știm, sub-rasele conducătoare ale lumii de astăzi aparțin toate celei de-a Cincea rase Fundamentale, imensa majoritate a locuitorilor planetei aparțin încă unor sub-rase din cea de-a Patra Rasă Fundamentală, și s-ar părea că a Cincea Rasă Fundamentală nu a depășit încă parametrii caracteristici ai celei de-a Patra, pentru că evoluția omului se realizează în etape extrem de lente și cu infinit de multe trepte.

Va fi util și interesant să rezumăm aici istoria acestei lupte crâncene și sângeroase de la geneză prin îndepărtatele epoci de evoluție ale continentului Lemuria.

Din informațiile de care dispunem, se pare că, mai întâi, a apărut antagonismul dintre oameni și animale. O dată cu dezvoltarea corpului fizic al omului, firește că a devenit urgentă necesitatea de a se găsi hrana potrivită pentru acel corp, astfel încât, în afara antagonismului generat de nevoia de auto-apărare față de animalele feroce, și dorința de a obține o sursă de hrană i-a determinat pe oameni să le ucidă și, așa cum am văzut mai sus, una din primele utilizări ale acestei mentalități în formare a fost de „a dresa" unele specii ca animale de vânătoare.

După ce au fost astfel stimulate elementele combatante, oamenii au ajuns curând să folosească armele de atac unii

împotriva altora. Cauzele agresiunii sunt firește aceleași care se întâlnesc astăzi printre comunitățile sălbatice. Deținerea de către un om a oricărui obiect dorit de altul constituia un motiv suficient pentru a încerca să i-l cu forța. Lupta nu se limita doar la actele de agresiune. Așa cum vedem la triburile sălbatice actuale, bande de jefuitori atacau și prădau comunități umane care locuiau departe de satul lor. Războiul era organizat doar în aceste limite pe continentul Lemuria, chiar până în perioada dominației celei de-a șaptea sub-rase.

Locuitorilor Atlantidei le-a fost dat să dezvolte principiul luptei în șiruri organizate – să recruteze și să instruiască armate și să construiască nave de luptă. Acest principiu al luptei a fost într-adevăr caracteristica de bază a celei de-a Cincea Rase Fundamentale. De-a lungul întregii perioade de evoluție a Atlantidei, așa cum știm, războiul a fost la ordinea zilei și s-au dat neîncetate lupte pe uscat și pe mare. Atât de adânc s-a înrădăcinat în firea omului, în cursul perioadei Atlante, acest principiu al luptei, încât acum sub-rasele mult mai dezvoltate din punct de vedere intelectual ale rasei Ariene sunt gata oricând să lupte între ele.

Artele

Pentru a urmări dezvoltarea artelor în rândul Lemurienilor, trebuie să începem cu istoria celei de-a cincea sub-rase. Separarea sexelor era acum pe deplin realizată, iar omul avea un trup fizic bine alcătuit, deși avea încă a statură gigantică. Lupta ofensivă și defensivă cu monstruoasele animale de pradă începuse deja și oamenii locuiau în colibe. Pentru a-și construi colibele, ei doborau copaci și îi suprapuneau într-un mod rudimentar. La început, fiecare familie separată trăia într-un luminiș în junglă, dar curând oamenii au observat că era mai sigur, pentru a se apăra de fiarele sălbatice, să adune mai multe colibe și să trăiască în mici comunități. De asemenea, colibele nu mai erau făcute din trunchiuri de copaci, ci din pietre și bucăți de rocă, în

timp ce armele cu care atacau ori se apărau împotriva dinozaurilor și altor fiare sălbatice erau sulițe ascuțite din lemn, asemănătoare cu bățul ținut în mână de omul a cărui înfățișare am descris-o mai sus.

Până atunci, oamenii nu cunoșteau agricultura și focul nu fusese încă descoperit. Hrana strămoșilor lor fără oase, care se târau pe pământ, era constituită din ceea ce puteau găsi la suprafața solului sau chiar în sol. Acum, când se deplasau în poziție verticală, mulți dintre copacii pădurilor le furnizau nuci și alte fructe, însă hrana lor principală era carnea fiarelor și a reptilelor, pe care le ucideau, le tăiau în bucăți și le devorau.

Învățători ai Rasei Lemuriene

Dar a avut loc un eveniment mai plin de consecințe și mai important pentru istoria rasei umane. Un eveniment prea plin de semnificații mistice, deoarece prezentarea lui aduce la lumină Ființe care aparțin unor sisteme complet diferite de evoluție și care, cu toate acestea, au ajuns să fie asociate în acea perioadă cu evoluția omenirii.

Bocetul Lhasilor „care nu făcuseră oameni", văzându-și sălașele viitoare pângărite, sunt, la prima vedere, departe de a fi inteligibile. Deși nu coborârea acestor Ființe în trupurile umane este evenimentul principal la care trebuie să ne referim, vom încerca să dăm mai întâi unele explicații ale cauzei și consecințelor sale. Ni se dă de înțeles că acei Lhasi erau oameni foarte evoluați dintr-un sistem de evoluție care își urmase cursul într-o perioadă din trecutul foarte îndepărtat. Ei atinseseră un nivel înalt de dezvoltare în șirul lor de lumi și, din momentul distrugerii acelui șir de lumi, și-au petrecut epoci de-a rândul în beatitudinea condiției Nirvana. Dar Karma lor le cerea acum să revină într-un anumit câmp de acțiune, în lumea cauzelor fizice și, cum nu învățaseră pe deplin lecția compasiunii, misiunea lor temporală consta în

a fi ghizi și învățători ai rasei lemuriene, care avea mare nevoie de ajutorul și de călăuzirea lor.

Dar și alte Ființe au participat la această misiune – în acest caz, în mod voluntar. Acestea au venit din planul de evoluție al planetei fizice Venus. Acest plan ajunsese deja la cea de-a Șaptea Rundă a planetelor sale în a Cincea Manvantara; nivelul de evoluție al acelei omeniri era așadar mult mai înalt decât cel la care a ajuns omenirea pe Pământ. Ei erau la nivelul „divin", în timp ce noi suntem doar la nivel „uman". Așa cum am văzut, Lemurienii erau abia pe cale să dobândească atributele de om adevărat. Aceste Ființe au venit pentru a răspunde unei nevoi temporale – educarea omenirii noastre aflate încă în stadiul copilăriei, așa precum și noi este posibil să fim chemați, peste multe epoci de acum încolo, să dăm o mână de ajutor ființelor care vor lupta să ajungă la nivelul omenesc în planul de evoluție de pe Jupiter sau de pe Saturn. Sub călăuzirea și influența lor, Lemurienii au evoluat rapid în dezvoltarea lor mentală. Apariția sentimentelor de dragoste și recunoștință față de cei pe care îi simțeau infinit mai înțelepți și mai elevați decât ei a dus în mod firesc la manifestarea unor eforturi de imitație și astfel s-a împlinit dezvoltarea lor mentală necesară, ceea ce a transformat câmpul lor mintal într-un vehicul capabil să poarte trăsăturile umane caracteristice dintr-o viață în alta, garantând astfel revărsarea Vieții Divine ce înzestra pe cel care o primea cu nemurirea individuală. Cum exprimă străvechile versete din *Cartea lui Dzyan*: „Atunci toți oamenii au fost înzestrați cu Manas."

Trebuie totuși să facem o distincție între venirea Ființelor înălțate din planul de evoluție al planetei Venus și a celor descriși drept oameni foarte elevați dintr-un sistem anterior de evoluție. Primii, după cum am văzut, nu aveau vreun impuls karmic. Ei veniseră ca oameni să trăiască și să muncească printre noi, dar nu erau obligați să-și asume limitările fizice, fiind capabili să-și asigure mijloace adecvate de deplasare pentru ei înșiși.

Pe de altă parte, Lhasii trebuiau să se nască într-adevăr

în trupurile rasei care exista atunci. Ar fi fost mai bine atât pentru ei, cât și rasa Lemuriană dacă nu ar fi existat ezitări sau întârzieri în asumarea misiunii lor karmice, pentru că „păcatul celor fără de minte" și toate consecințele sale ar fi putut să fie evitate. De asemenea, misiunea lor ar fi fost mult mai ușoară, pentru că ar fi constat nu doar în a acționa ca ghizi și învățători, ci și în perfecționarea tipului rasial – pe scurt, să contribuie la evoluția formei pe jumătate animale, pe jumătate umane, către trupul fizic al omului ce urma să devină.

Trebuie să amintim că, până în acea vreme, rasa Lemuriană consta din al doilea și al treilea grup de Pitrisi Lunari. Dar acum, când se apropiau de nivelul atins în plan Lunar de primul grup de Pitrisi, a devenit necesar ca aceștia să revină la întrupare și au făcut asta de-a lungul perioadelor de evoluție a sub-raselor a cincea, a șasea și a șaptea (de fapt, unii nu s-au întrupat decât în perioada Atlantă), astfel încât impulsul dat progresului rasei a avut o forță cumulativă.

Pozițiile ocupate de Ființele Divine din planul de evoluție al planetei Venus erau în mod firesc cele de conducători, instructori în domeniul religiei, învățători ai artelor, și în această din urmă calitate ne vom referi la artele transmise de ei pentru a completa istoria acestei rase primare.

Artele (continuare)

Sub călăuzirea învățătorilor divini, poporul a început să învețe cum să folosească focul și mijloacele prin care putea fi obținut, la început prin frecare și mai târziu printr-un dispozitiv cu cremene și fier. Oamenii au fost învățați să caute metalele, să le topească și să le toarne în forme și, în loc de sulițe făcute din lemn ascuțit, ei au început acum să folosească sulițe cu vârfuri ascuțite din metal.

De asemenea, au fost învățați să sape, să are pământul și să cultive semințe sălbatice până au îmbunătățit soiurile. Cultivarea neîntreruptă de-a lungul epocilor a dus la obți-

nerea diferitelor cereale pe care le avem astăzi – orz, ovăz, porumb, mei etc. Dar trebuie să amintim o excepție. Grâul nu a evoluat pe această planetă la fel ca celelalte cereale. A fost un dar al Ființelor Divine, care l-au adus de pe planeta Venus, pregătit pentru hrana oamenilor. Și grâul nu a fost singurul lor dar. O vietate al cărei tip corporal nu a fost realizat în șirul nostru de lumi este albina, care a fost și ea adusă de pe planeta Venus de aceste Ființe Divine.

Lemurienii au început, de asemenea, să învețe arta de a toarce și de a țese pânze din care să-și facă haine. Acestea erau făcute din părul aspru al unei specii de animal dispărut astăzi, dar care semăna cu lamele actuale, ai căror strămoși s-ar putea să fi fost. Am văzut anterior că primele feluri de îmbrăcăminte ale oamenilor din Lemuria au fost pieile jupuite de pe animalele sălbatice ucise. Ei au continuat să poarte aceste blănuri în zonele mai reci ale continentului, dar învățaseră să le pregătească și să le împodobească în felul lor primitiv.

Unul din primele lucruri pe care oamenii l-au învățat a fost utilizarea focului la pregătirea hranei și, fie că era vorba de carnea animalelor pe care le ucideau, fie de boabele de grâu măcinate, modurile în care găteau erau foarte asemănătoare cu cele întâlnite la comunitățile sălbatice din vremea noastră. Referitor la darul grâului, adus atât de miraculos de pe planeta Venus, conducătorii divini și-au dat seama de oportunitatea de a aduce poporului o astfel de hrană, fiindcă trebuie să fi știut că aveau să treacă multe generații până când să se poată obține un soi potrivit din cultivarea semințelor sălbatice.

Oricât de grosolani și de barbari ar fi fost oamenii în perioada sub-raselor a cincea și a șasea, unii dintre ei, având privilegiul de a intra în contact cu învățătorii lor divini, le-au fost inspirate în mod firesc sentimentele de recunoștință și de adorare, care le-au ajutat să se înalțe din condiția lor de sălbăticie. De asemenea, influxul constant de ființe mai inteligente din primul grup de *Pitrisi* Lunari, care începuseră

atunci să revină la întrupare, i-au ajutat în atingerea unui nivel mai înalt de civilizație.

Cetăți și statui importante

În cursul ultimei părți ale evoluției celor de-a șasea și a șaptea sub-rase, oamenii au învățat să construiască cetăți de mari dimensiuni. Acestea par să fi făcut parte din arhitectura ciclopică, care corespundea trupurilor gigantice ale oamenilor din acele sub-rase. Primele cetăți au fost construite în acea întinsă regiune muntoasă, de pe continentul Lemuria, care cuprindea, cum vom vedea pe prima hartă, actuala Insulă Madagascar. O altă cetate importantă este descrisă în *Doctrina secretă* (Vol. II, p. 317) ca fiind construită în întregime din blocuri de lavă. Ea se găsea la 30 de mile spre vest de Insula Paștelui și a fost distrusă de o serie de erupții vulcanice. Statuile gigantice din Insula Paștelui – majoritatea măsurând cam 27 picioare (circa 8 metri) înălțime și 8 picioare (2 metri și jumătate) lățime la umeri – intenționau probabil să reprezinte nu numai trăsăturile, ci și înălțimea celor care le sculptaseră, sau poate a strămoșilor lor, pentru că aceste statui au fost probabil ridicate în epocile târzii Lemuro-Atlante. Se va observa că, în perioada celei de-a doua hărți, continentul din care făcea parte Insula Paștelui s-a scufundat și insula însăși a ajuns comparativ mai mică, deși rămăsese mult mai mare decât este astăzi.

Civilizații de importanță apropiată au apărut în diferite părți ale continentului și pe marile insule, unde locuitorii au construit cetăți și trăiau în comunități sedentare, însă unele triburi mari, încă parțial civilizate, continuau să ducă o viață nomadă și patriarhală; în timp ce alte părți ale uscatului – în multe cazuri, cele mai puțin accesibile, ca și în vremea noastră – erau locuite de triburi extrem de înapoiate.

Religia

La o rasă de oameni atât de primitivă, în cel mai bun caz, erau puține lucruri ce puteau fi transmise în plan religios. Tot ceea ce erau pregătiți să înțeleagă și să practice erau câteva reguli simple de comportament și cele mai elementare precepte morale. Este adevărat că, în cursul evoluției celei de-a șaptea sub-rase, instructorii lor divini i-au învățat unele forme primitive de adorare și le-au destăinuit cunoașterea Ființei Supreme, al cărei simbol era soarele.

Distrugerea continentului

Spre deosebire de soarta ulterioară a Atlantidei, care a fost scufundată de valuri uriașe, continentul Lemuria a pierit ca urmare a activității vulcanice. A fost distrus de cenușa încinsă și de pulberea roșie și fierbinte produsă de nenumărați vulcani. Cutremure și erupții vulcanice anunțau, într-adevăr, fiecare din marile catastrofe care au cuprins Atlantida, însă, după ce uscatul fusese cutremurat și distrus, marea pătrundea și completa dezastrul, astfel încât majoritatea locuitorilor au murit înecați. Pe de altă parte, Lemurienii și-au găsit sfârșitul mai ales prin foc și sufocare. O altă deosebire importantă între soarta Atlantidei și a Lemuriei este că prima a fost distrusă de patru mari catastrofe, iar cea de-a doua a fost „înghițită" lent de erupții vulcanice, fiindcă, atunci când a început procesul de dezintegrare, spre sfârșitul perioadei reprezentate de prima hartă, acțiunea mistuitoare nu a mai încetat și, într-o parte sau în alta a continentului, vulcanii își continuau activitatea, având ca urmare scufundarea și dispariția totală a uscatului, exact ca în cazul erupției vulcanului Krakatoa în anul 1883.

Atât de asemănătoare a fost erupția Muntelui Pelée, care a distrus orașul St. Pière, capitala Insulei Martinica, cu doi

ani în urmă (în 1903, n. trad.), cu seria de catastrofe vulcanice de pe continentul Lemuria, încât descrierea acesteia de către unii supraviețuitori poate fi interesantă și instructivă. „Un imens nor negru a apărut deodată din craterul Muntelui Pelée și a măturat orașul cu o viteză cumplită, distrugând tot ce întâlnea în cale – oamenii, casele, vegetația. În două sau trei minute, trecuse peste oraș și lăsase în urmă ruine aprinse ori fumegânde. În ambele insule (Martinica și st. Vincent), erupțiile au fost caracterizate de aruncarea bruscă a unor imense cantități de pulbere roșie și fierbinte, amestecată cu aburi, care cobora pantele dealurilor cu o viteză din ce în ce mai mare. În Insula St.Vincent, cenușa a umplut mai multe văi adânci de 100 și de 200 de picioare (30 și 60 de metri, n. trad.), și era încă fierbinte la mai multe luni după erupții, iar ploile puternice care au căzut în continuare au provocat explozii enorme, generând nori de vapori și de praf care au urcat până la 1500–2000 de picioare (450–600 de metri) și au umplut râurile cu un mâl negru și fierbinte.“ Căpitanul Freeman, de pe nava „Roddam“, a descris atunci „o experiență înspăimântătoare pe care el și echipajul său de pescari a trăit–o în Martinica. Într–o noapte, când goeleta lor era ancorată la circa o milă de portul St. Pière, muntele a explodat într–un fel ce părea o repetare exactă a primei erupții. Nu a fost chiar fără avertizare; astfel încât au putut să navigheze și să se îndepărteze cu o milă sau două, ceea ce probabil le–a salvat viețile. În întuneric, au văzut vârful muntelui strălucind cu o lumină roșie aprinsă; apoi curând, cu tunete puternice, bucăți mari de rocă încinsă au fost aruncate în aer și se rostogoleau pe pantele muntelui. După câteva minute s–a auzit un huruit prelungit, urmat într–o clipă de o avalanșă de pulbere fierbinte, care a pornit din crater și se revărsa spre poalele muntelui cu o viteză pe care au apreciat–o la circa 100 de mile pe oră, cu o temperatură de 1.000° Celsius. Pentru explicarea probabilă a acestor fenomene, căpitanul a spus că nu văzuseră nici un fel de lavă curgând din cei doi vulcani, ci doar aburi și pulbere încinsă. Vulcanii erau așadar de tip exploziv; și din toate observațiile

sale, el a tras concluzia că absența curgerii lavei se datora faptului că materia aflată în crater era parțial solidă sau cel puțin foarte vâscoasă, încât nu putea să curgă sub forma unor șuvoaie obișnuite de lavă. Atunci când a revenit în port, teoria sa a primit o confirmare uimitoare, fiindcă se știa că nu existase un lac de lavă topită în craterul Muntelui Pelée, ci o coloană solidă de rocă încinsă s-a înălțat lent, formând un vârf conic, ascuțit, până când a depășit vechiul vârf al muntelui. Avea aproape 1000 de picioare (300 de metri) înălțime și se ridica lent, fiind forțat de presiunea exercitată din adânc, în timp ce aveau loc din când în când explozii care aruncau aburi și dislocau bucăți mari de stâncă din vârful și din pantele sale. Masa stâncoasă în curs de răcire elibera aburi și roca ajungea să întrunească, mai devreme sau mai târziu, condițiile necesare unor explozii extrem de periculoase, care transformau o mare parte din munte în pulbere încinsă." (Relatările au fost preluate din ziarul „Times" din 14 septembrie 1903).

Dacă privim prima hartă a Lemuriei, vom vedea că, în lacul aflat la sud-est de întinsa regiune muntoasă, se afla o insulă formată dintr-un munte înalt. Acest munte era un vulcan foarte activ. Cei patru munți aflați pe țărmul sud-vestic al lacului erau, de asemenea, vulcani activi și în această zonă a început distrugerea continentului. Cataclismul seismic ce a urmat erupțiilor vulcanice a produs distrugeri atât de mari, încât în perioada celei de-a doua hărți, o mare parte din sudul continentului se scufundase deja.

O trăsătură caracteristică a suprafeței uscatului la începutul perioadei Lemuriene a fost numărul mare de lacuri și de mlaștini, precum și vulcanii nenumărați. Desigur că toate aceste detalii nu puteau fi redate pe hartă, cu excepția câtorva munți vulcanici mai importanți și a unor lacuri de mari dimensiuni.

Un alt vulcan, situat pe coasta nord-estică a continentului, și-a început acțiunea distructivă destul de timpuriu. Cutremurele au desăvârșit distrugerea și se pare că marea reprezentată, în a doua hartă, presărată cu mici insule, la sud-est de actuala Japonie, indică zona mișcărilor seismice.

În prima hartă, vom vedea că, în centrul actualului continent-insulă Australia, se aflau niște lacuri, acolo unde solul este astăzi extrem de uscat și ars de soare. În perioada celei de-a doua hărți, acele lacuri dispăruseră, și ni se pare firesc să presupunem că zona în care se găseau lacurile, în timpul erupției vulcanilor aflați în sud-est (între Australia și Noua Zeelandă), trebuie să fi fost atât de puternic afectată de cenușa vulcanică încinsă, încât izvoarele secaseră complet.

Întemeierea rasei Atlante

Încheind această scurtă prezentare, câteva referiri la procesul prin care a apărut a Patra Rasă Fundamentală vor constitui un sfârșit potrivit a ceea ce știm despre istoria continentului dispărut Lemuria și o legătură cu istoria Atlantidei.

Din scrierile anterioare privind acest subiect, trebuie să reamintim că nucleul destinat să devină a Cincea Rasă Fundamentală (sau Ariană) a fost ales din a cincea sub-rasă (Semitică) a celei de-a Patra Rase Fundamentale. Totuși, până în vremea celei de-a șaptea sub-rase Lemuriene, omenirea nu era destul de dezvoltată din punct de vedere psihologic pentru a garanta alegerea unor oameni capabili să devină părinții unei noi Rase Fundamentale. Astfel încât această separare a fost făcută dintre membrii celei de-a șaptea sub-rase. Colonia s-a stabilit mai întâi pe suprafața de uscat ocupată astăzi de Ashantee și de partea vestică a Nigeriei. Pe cea de-a doua hartă, vom vedea acest ținut ca un promontoriu în nord-vestul continentului insular ce cuprindea Capul Bunei Speranțe și părți din vestul Africii. Fiind protejată timp de mai multe generații de orice amestec cu oameni de tip inferior, colonia s-a mărit treptat și a venit vremea când membrii săi erau pregătiți să primească și să ducă mai departe noul impuls al eredității fizice pe care Manu era destinat să-l transmită.

Cercetătorii în domeniul teozofiei sunt conștienți de faptul

că, până în zilele noastre, nici un individ aparținând omenirii noastre nu a fost capabil să îndeplinească înalta funcție de Manu, deși se afirmă că întemeierea celei de-a Șasea Rase Fundamentale va fi încredințată spre călăuzire unuia din Maeștrii Înțelepți, care, aparținând omenirii noastre, a atins totuși un nivel foarte înalt în Ierarhia Divină.

În cazul la care ne referim – întemeierea celei de-a Patra Rase Fundamentale – funcția de Manu a fost îndeplinită de unul din maeștrii inițiați venit de pe planeta Venus. În mod firesc, acesta aparținea unui ordin foarte înalt, pentru că trebuie să înțelegem că Ființele care au venit de pe Venus în calitate de conducători și învățători ai omenirii noastre aflate în faza copilăriei, nu erau toți la același nivel de evoluție și de elevare. Această situație ne dă un motiv să afirmăm faptul remarcabil că a existat o Lojă de Inițiere pe continentul Lemuria.

O lojă de Inițiere

Firește că Loja nu a fost întemeiată pentru rasa Lemuriană. Este adevărat că unii dintre ei, care erau suficient de avansați, au fost învățați de Învățători Inițiați (Guru), însă instruirea de care aveau nevoie se limita la explicarea câtorva fenomene fizice, cum ar fi faptul că Pământul se rotește în jurul Soarelui, ori explicarea aspectului diferit pe care îl iau lucrurile și fenomenele atunci când sunt privite alternativ cu ajutorul vederii fizice și al vederii astrale.

Desigur că a fost întemeiată pentru cei care, fiind înzestrați cu uimitoarele puteri de a-și transfera conștiința de pe planeta Venus pe Pământ și de a-și asigura pentru propria folosință și activitate vehicule potrivite misiunii lor, își urmau propriul lor plan de evoluție (Culmile atinse de ei vor fi egalate numai atunci când omenirea noastră, peste nenumărate perioade de eoni, va ajunge la a Șasea Rundă din șirul nostru de lumi, și aceleași puteri transcendente vor fi deținute de oamenii obișnuiți ce vor trăi în acele vremuri

extrem de îndepărtate). Loja a fost înființată pentru cei care, intrând pe Cale, atinseseră doar treptele cele mai de jos ale evoluției lor.

Cu toate că, așa cum știm, scopul unei evoluții normale este mult mai mare și mai glorios decât ne putem noi imagina, din actualul nostru punct de vedere, el este oricum sinonim cu extinderea conștiinței care, combinată și facilitată numai prin purificarea și înnobilarea caracterului, constituie înălțimile către care duce Calea Inițierii.

Cercetarea elementelor constitutive ale acestei purificări și înnobilări a caracterului și eforturile de a înțel_e c înseamnă într-adevăr expansiunea conștiinței sunt subiecte deja abordate în alte cărți.

Este suficient să arătăm că întemeierea unei Loje de Inițiere pentru Ființele care au venit din alt plan de evoluție este o dovadă a unității obiectivului și scopului guvernării și călăuzirii tuturor planurilor de evoluție concepute și create de Logosul nostru Solar. În afara cursului normal din planul nostru de evoluție, știm că există o Cale prin care El poate fi atins, și despre care orice fiu de om aflat în această cursă are privilegiul să audă și să o urmeze, conform alegerii sale. La fel s-a întâmplat în planul de evoluție al planetei Venus și presupunem că se întâmplă ori se va întâmpla în toate planurile de evoluție ale sistemului nostru solar. Această Cale este Calea Inițierii și capătul către care duce este același pentru toți și pentru toate, și anume Unirea cu Dumnezeu.

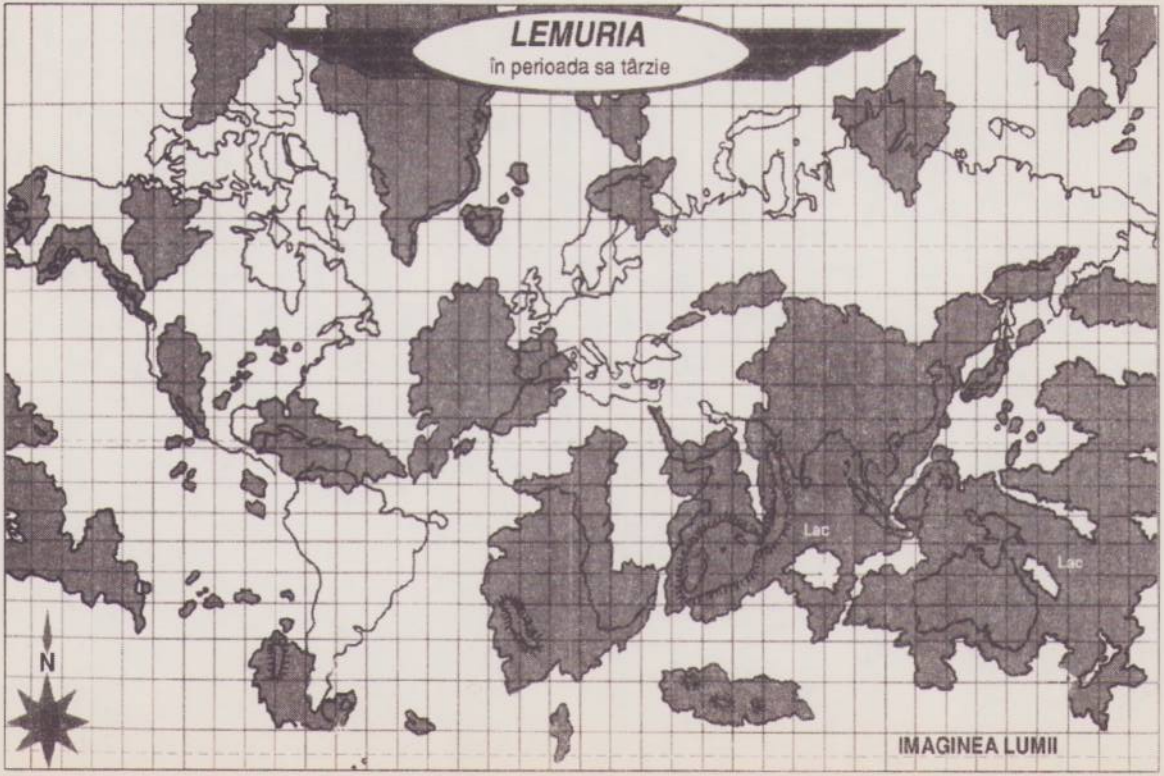
LEMURIA
în perioada sa târzie
Lac
Lac
N
IMAGINEA LUMII

Indice

Adam, 14
Aelian, 45
Aeronave, 83–86
Africa, 10, 13, 14, 16, 18, 108
Akkadieni (a șasea sub–rasă a celei de–a Patra Rase Fundamentale), 53, 57–58, 65, 77
– descriere și dezvoltare, 57–58
– guvernare, 57–58
– religie și cult, 94
– vorbire, 77, 78
Alchimie, 77, 79
America, 10
– temple străvechi, 16, 44, 46, 108
– continente legate și Atlantida, 108
– și mongolii, 75
– și semiții, 72
Andaman, 134
Anglia, 50, 108, 123
Arabia, 18
Arca (simbol – argha), 43
Arca lui Noe, 13
Armaghеddon, 62
Ariană (Rasa ~), 33, 34, 72, 137, 138, 147
Asia, 8, 10, 13, 14, 16, 37
Astrologie, 65
Astronomie, 65, 91, 94. A se vedea și Monoliți
Atena, 8, 10
Atlantă (Rasa ~) A se vedea a Patra Rasă Fundamentală
Sub–rase: 53–58
– Akkadiană, 57–58, 65, 73
– Mongolă, 58
– Semită, 57, 65, 72
– Rmoahal, 53–55, 59, 67, 68
– Tlavatli, 53, 55, 67, 68
– Toltecă, 56, 60, 72
– Turanică, 56–57, 58, 64, 71, 72
Atlanticus, 45
Atlantida – agricultură,79–81, 91
– (ca) alegorie,9, 10–11
– arte, 74–75
– atitudinea față de femei,...
– căsătorii, 87
– creaturi (fauna), 36–38
– degenerare și decadență, 8, 96
– descriere, 8, 13
– distrugere, 8, 122
– dovezi ale existenței, 9
– educație și instrucție, 65, 77–79, 92, 93
– (și) epoca glaciară, 53–55

– geografia, 13–14, 49
– hrana, 88
– (ca fapt) istoric, 7, 9–10
– istoria legată de Lemuria, 147
– istorie și popoare, 53–55, 58–73
– împăratul alb, 62
– împăratul negru, 62
– în forma a cinci cercuri concentrice, 8, 13
– limbaj, 39–40, 77
– localizare, 13–14, 49
– lumea înainte de Potop, 7, 14–15, 16
– (ca) mit, 7, 9, 12
– moneda,77, 89–91
– (ca) parabolă, 9, 11–12
– proprietatea asupra pământului, 69, 90–93
– puteri psihice, 60–61
– (ca) Rai sau paradis pierdut, 7, 13–14
– război, 89, 137–138
– religie, ritual și simbolism, 93–102
– realizări științifice, 74–75
– (ca) Shambhala, 14
– simbolism, 13, 95
– sistem de alimentare cu apă, 82
– structură socială, 62–66
– (ca o) utopie, 8
– vindecare, 78–79
A se vedea și: Aeronave; Catastrofe; Cetatea Porților de Aur; Clarviziune; Potopul; Poseidonis
Atlas, 8
Atom permanent, 127
Australia, 18, 109, 122, 133, 147
Azore (Insulele ~), 9
Azteci, 98. A se vedea și: Nativi din America Centrală și de Sud; Tolteci, 4
Aztlan (Atlan), 46

Babilon, 42, 48
Baldwin, 47
Bali, 109, 121
Bani, 89–90
Bancroft, 40, 44, 46
Beaufort, 111
Beltis, 43
Bimini, 10
Borneo (Insula ~), 109, 121
Botez (Rituri de ~), 42
Blandford, H. F., 1110150113, 121
Blavatsky, H. P., 5, 17–21, 59, 106, 133
Brahman, 68
Brazilia, 50
Bulwer-Lytton, Edward, 79

California, 68
Capului Verde (Insulele ~), 121
Cartea lui Dzyan, 96, 124, 134, 136, 140. A se vedea și: Doctrina secretă
Catastrofe – (cele patru mari ~ ale Atlantidei), 50–51
– ca legendă, 47
– Lemuria, 122
– Poseidonis, 35, 48, 51, 55, 64, 77, 90, 99
A se vedea și: Potopul; Atlantida – distrugerea.
Catlin, 41

Cămin pentru străini, 82
Celebes, 109, 110
Ceylon (Sri Lanka), 110, 117, 122
Celți, 3, 77
Cercetare prin clarvedere a Atlantidei și Lemuriei, 4, 19, 48
Cetatea Porților de Aur, 21, 62, 63, 73, 76, 81, 91, 95
– capitala Atlantidei, 21, 62, 76
– Cetatea Apelor, 73, 76
– degenerare, 63
– descriere, 81–83
A se vedea și: Atlantida.
Chiapenec, 40
Chinezi, 136
Clarvedere, 4, 19, 48
Coasta de Aur, 50
Coloanele lui Hercule, 8, 10, 45
Coming Race, Bulwer-Lytton, 79
Continente legate între ele, 16
– Atlantida și ~, 16
– și deriva continentelor, 18
– Lemuria, 47
A se vedea și: Laurasia.
Creta, 9
Critias, 8, 45. A se vedea: Platon, dialoguri.
Cro-Magnon (Omul de ~), 68–69
Cutch, 111

Daitya, 51, 122
Darwinn, Charles,37, 38, 112, 116
De Quatrefages, 40
Dinastia divină, 60, 70–71
Diodor din Sicilia, 45
Dinozauri, 123–124
Doctrina secretă, 17–19, 59, 106, 135, 136, 143
– Inițiați, 142
– *Cartea lui Dzyan*, 96, 124, 134, 136, 140
– Ignatius Donnelly, 15–16, 19
– și Lemuria, 106, 143–144
– despre înmulțire, 130–133
Domesticirea animalelor, 80–81
Donnelly, Ignatius, 15–16, 19, 41
Dorsala din mijlocul Oceanului Atlantic, 9, 35–36
Dravideini, 68
Dumnezeu, 42, 149

Egipt(eni), 39, 42, 43, 44, 51, 70
– colonie Atlantă, 39
– piramide și temple, 71
Elveția, 69
Europa, 8, 10, 13, 14, 16, 37, 108
Eurasia, 18
Eva, 14

Familie, 65
Fenicieni, 39–40, 73
Ființe divine, 140–141, 142
Franța, 67
Furfooz (omul ~), 54, 67, 68

Gali, 46
Gibraltar (Strâmtoarea ~), 8, 45, 108. A se vedea: Coloanele lui Hercule.
Giseh, 70

Gondwanaland, 18. A se vedea: Atlantida; Continentele legate și Deriva continentelor.
Grădina Raiului, 13, 14
Grey, 37
Griesbach, 111
Groenlanda, 55, 67, 122
Guatemala, 48

Haeckel, Ernst – schimbarea conturului continentelor, 109, 123
– Lemuria ca vatră primitivă a omului, 108, 116, 117, 121, 124
– înmulțirea Lemurienilor, 130–133
Hartlab, G., 111, 117
Hărți – ale Atlantidei, 49–52
– ale Lemuriei, 119–123
Himalaya, 113, 115
Hindustan, 110
Hiperboreean (Continentul ~), 50, 122
Homer, 39
Honduras, 48
Huitzilopchtli, 98
Humboldt, 42
Huxley, Profesor, 112, 113, 114, 116

Ierarhia ocultă, 60, 61, 64
Iisus, 11, 12
Incași, 69, 92–93. A se vedea și: Nativi din America Centrală și de Sud, 69
India, 18, 42, 44, 68, 110
Inițiați – conducători, 60, 62, 81, 87, 90, 95, 101–102
– fondatori de noi culturi, 60
– instructori, 94, 95, 07, 101–102, 148
– profeți, 140, 141, 142, 148
– Loja Inițiaților (sau de Inițiere), 60, 70, 71, 97, 148, 149
Irlanda, 50, 57, 77, 123
Isis, 43
Isis Dezvăluită, 17
Island Life, 38
Islanda, 50, 54, 122

Japonia, 96, 122, 146
Java, 109
Jupiter, 140

Kalpa, 99
Kamic (Principiul ~), 62, 101
Kansas, 36
Karma, 135, 139, 140, 141
Karnak, 44, 47, 71
Kathmis, 111
Kingsborough, Lord, 43
Krakatoa, 144
Kuntze, 37

Labrador, 50
Laccadive, 112
Lankester, Ray, 124, 128
Latham, 41
Laurasia, 18, 19. A se vedea și: Atlantida, Continente legate și Deriva continentelor.
Leadbeater, C. W., 4, 20, 21. A se vedea și: Cercetare prin clarvedere.
Legea cea bună, 61, 67, 96

Lemuria, 106–148
– agricultură, 139, 141–142
– arte, 138–139
– continentul, 7
– creaturi (fauna), 123–124
– cultură, 138, 139, 142
– distrugerea, 144–147
– dovezi ale existenței, 107–119
– educația și instrucția, 139–141
– hrana, 139, 142
– geografia, 114
– istoria, 147
– limbajul, 136
– localizarea, 7, 108, 113, 116, 121
– (ca) mit, 7
– religie, ritual și simbolism, 144
– structura socială, 143
– război, 137–139
A se vedea și: A Treia Rasă Fundamentală.
Lemurieni
– abilități psihice, 127–128
– înmulțire, 130–133
– sub–rase, 59, 130–133
Le Plongeon, 39, 40, 48
Libia, 45
Lind, J., 48
Lhas(i), 134, 139, 140
Logos, 126
Logos Solar, 149
Lomboc, 109, 121
Lost Lemuria, 19. A se vedea și: W. Scott–Elliot.

Madagascar, 110, 112, 113, 116, 117, 122, 135, 143
Maeștri înțelepți, 148
Malacca, 109
Maldive, 112
Malaya, 123
Manas, 72, 100, 140
Manasaputra, 100
Manethon, 71
Manu, 52, 59, 72, 79, 80, 81, 94, 96, 126, 127, 147, 148
– și formarea ființelor, 59, 80–81, 126, 127
– și formarea Raselor Fundamentale, 52, 59, 126, 147
– conducători, 52, 59, 94, 148
– venerarea lor, 94, 96
A se vedea și: Inițiați.
Manvantara, 52, 99–101, 120, 125, 126
– și a Cincea Rasă Fundamentală, 101
– Lemuriană, 125
– Lunară, 125, 133
– Venusiană, 140
Mayași, 39. A se vedea și: Nativi americani din America Centrală și de Sud.
Marcellus, 45
Marea Britanie, 123
Marte, 126
Martinica, 144
Mauritius, 112
Maya, 39, 40
Mercur, 126
Mexic, 41, 42, 43, 44, 46, 69, 78
Minoică, 10
Molucca, 109
Mongoli (sub–rasa a șaptea din

cea de-a Patra Rasă Fundamentală), 53, 58
– descriere și dezvoltare, 58
– guvernare, 58
Monoliți, 71, 73. A se vedea și: Stonehenge.
Morți (Atitudinea față de ~ în Atlantida), 42–44
Mu (Continentul ~), 48
Murray, Andrew, 112

Nativi americani din America Centrală și de Sud, 39
A se vedea și: Azteci, Tolteci.
Nave aeriene, 83–86
Nave maritime, 85–86
Nebraska, 37
Nirvana, 139
Norvegia, 122
Noua Zeelandă, 122, 147

Ochi (al Treilea ~), 127–128
Oricalc, 46, 75

Palenque, 44
Panchets, 111
Panghea, 18. A se vedea: Continentele legate.
Paștelui (Insula ~), 143
Patagonia, 122
Pământ, 126, 148
Perioada geologică reprezentată pe hărți:
– prima hartă a Atlantidei, 6, 49–50
– a doua hartă a Atlantidei, 29, 50–51
– a treia hartă a Atlantidei, 30, 51
– a patra hartă a Atlantidei, 51–52, 103
– prima hartă a Lemuriei, 104, 121–123
– a doua hartă a Lemuriei, 121–123, 150
Peru, 41, 42, 43, 48, 69, 78, 80, 92–93
Piramide, 70, 71
Pitrisi Lunari, 125, 133, 141, 142
Platon, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 15, 35, 45
– peștera, 11
– descrierea primilor oameni, 11
– dialoguri, 8
– mitul Atlantidei, 8
Popul Vuh, 40, 46
Poseidon, 8
Poseidonis (Insula~), 35, 48, 51, 55, 64, 85, 122
– distrugerea Insulei, 35, 48, 51, 64, 77, 90, 99
– geografia, 55
– guvernarea, 64
– limbajul, 77
A se vedea și: Atlantida, Cetatea Porților de Aur
Potopul, 7, 14015015, 16, 45, 47–48
– scufundarea Atlantidei, 47
– scufundarea Lemuriei,...
– tema mitică, 7, 14–15
A se vedea și: Atlantida – distrugerea.
Prescott, 42
Prochus, 45

Quetzalcoatl, 47, 98

Ramsey, Profesor, 116
Rase Fundamentale, 18, 118
– Prima ~, 118
– A Doua ~, 50, 118
– A Treia ~ (Lemuriană), 18, 52, 100, 118, 136
– A Patra ~ (Atlantă), 18, 52, 100, 101, 118, 137, 147–148
– A Cincea ~ (Ariană), 33, 34, 118, 137, 138, 147
– A Șasea, 135, 148
Republica, 8. A se vedea: Platon – dialoguri.
Retzius, 41
Rio de Janeiro, 50–68
Rmoahal (prima sub–rasă a celei de–a Patra Rase Fundamentale), 53–55
– degradarea și distrugerea, 55, 95, 96
– descriere și dezvoltare, 54
– guvernare, 59–60, 93–94
– religie și cult, 93–94, 96
Ruta, 51, 63, 122

Sacrificii, 98
Sahagun, 43
Santorini, 9. A se vedea: Thera.
Saturn, 140
Scandinavia, 10
Scânteia divină 125, 134
Sclater, Philip, 18, 108, 109, 112, 116, 117
Scott–Elliot, W., 7
Scriere, 88
Scoția, 50, 57, 80
Searles, 112
Seychelles, 112
Semită originală (A cincea sub–rasă a celei de–a Patra Rase Fundamentale), 53, 57, 65, 77, 78, 147
– descriere și dezvoltare, 65
– degradare și distrugere, 65
– guvernare, 65
– puteri psihice, 65
– religie și cult, 97, 98
Short, 41, 47
Siberia, 122
Sicilia, 11
Silenus, 45
Smithsonian Institute, 41
Soare (adorarea ~), 42, 76, 93, 94–96
– în Atlantida, 76, 94–96
– în Lemuria, 144
– în America de Nord și de Sud, 41–43
– ca simbol al Cauzei Primare, 97
– și Tlavatli, 94
A se vedea și: Atlantida – religia; Lemuria – religia.
Socrate, 8
Somalia, 122
Spania, 108, 122
Sparta, 65
Spitzberg, 122
St. Hibive, Isidore, Geoffrey, 117
Stoliezka, 111
Stonehenge, 71, 73–74, 94
Story of Atlantis, 19
Suedia, 122
Sumatra, 109

Șarpe (adorarea ~), 42

Tartaria, 58
Tate, 111

Taine, 42. A se vedea și: Atlantida – religia; Lemuria – religia.
Temple, 76, 83, 95, 96
– pentru auto-adorare, 76, 96–97
A se vedea și: Atlantida – religia; Monoliți; Stonehenge.
Teocali, 98
Teotihaucan, 44
Tertullian, 42
Texas, 50
Theobald, 114
Theompompus, 45
Thera, 9
Timaeus, 8, 45. A se vedea: Platon – dialoguri.
Timagenes, 45
Tlavatli (a doua sub-rasă a celei de-a Patra Rase Fundamentale), 53, 55
– descriere și dezvoltare, 90
– guvernare, 94
– religie și cult, 94
– vorbire, 77
Tolteci (a treia sub-rasă a celei de-a Patra Rase Fundamentale), 46, 53, 56, 60, 63
– agricultură, 78–81
– cultură, 60, 87–88
– degradare și distrugere, 62–63, 81
– descriere și dezvoltare, 56, 60
– guvernare, 60, 93
– din Mexic, 56
– religie și cult, 94
– vorbire, 77, 78
A se vedea și: Azteci; Nativi din America Centrală și de Sud.
Transport (Mijloace de ~). A se vedea: Atlantida; Aeronave.
Troano (Manuscrisul ~), 48
Turanică (A patra sub-rasă a celei de-a Patra Rase Fundamentale), 53, 56–57, 64, 136
– cultură, 97, 136
– degradare, 64
– descriere și dezvoltare, 56–57
– guvernare, 66
– religie și cult, 66, 97
A se vedea și: Azteci.

Țara de Foc, 134

Vatra primordială a omului, 108, 117
Venus, 140, 141, 142, 148, 149
Vegetarianism, 88. A se vedea: Atlantida – hrană.
Vrăjitorie, 61–63, 97–98

Wallace, Alfred, 38, 108, 109–111, 114
Williamson, W., 7, 42, 73
Winchell, 41
Wood, V., 112
Woodward, 116

Zamna, 47
Zeus, 14

Yukatan, 39, 44, 47, 48

Sumar

Prefața editorului 5
Prefața la ediția din 1990 – Atlantida și Lemuria: Mit și istorie, de John Algeo 7
Prefață la prima ediție, de A.P. Sinnett 22
POVESTEA ATLANTIDEI. Schiță geografică, istorică și etnologică 31
LEMURIA DISPĂRUTĂ 105
Indice 151

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCOTT-ELIOTT, W.
Legendele Atlantidei și ale Lemuriei dispărute / W. Scott-Eliott; trad.: Mihai Popescu. - București: Saeculum I.O, 2004
Index
ISBN 973-642-056-6

I. Popescu, Mihai (trad.)

94(309)

CĂRȚILE NOASTRE – LA DISPOZIȚIA D-VOASTRĂ

Editurile **SAECULUM I.O., VESTALA** și **SAECULUM VIZUAL** (*Str. Ciucea, nr. 5, bl. L 19, ap. 216, cod 74696, București – 72*), oferă cititorilor interesați cărțile publicate sub egida lor cu reducere de preț, în cazul în care le achiziționează direct de la depozitul editurilor (*Str. Teodosie Rudeanu, nr. 29, sect. 1*) cu plata în numerar, sau le comandă în scris (cu plata ramburs).

Toate cărțile beneficiază de gratuitatea expedierii prin poștă.

Reducerile sunt proporționale cu valoarea cărților comandate. Peste **200.000** lei – **10%**; peste **600.000** lei – **15%**; peste **1.200.000** lei – **20%**.

Relații suplimentare la telefoanele **021/222.85.97, 222.86.45, 223.10.40** (depozit), între orele **9–17** (fax: **021/222.85.97, 021/345.28.27**).

OFERTĂ SPECIALĂ

Cititorii care achiziționează cărți direct de la depozit beneficiază de reducerea de 10% chiar și atunci când suma cumpărăturilor nu se ridică la 200.000 lei.

Vizitați pagina noastră de internet:

www.saeculum.ro

E-mail: saeculum@pcnet.ro

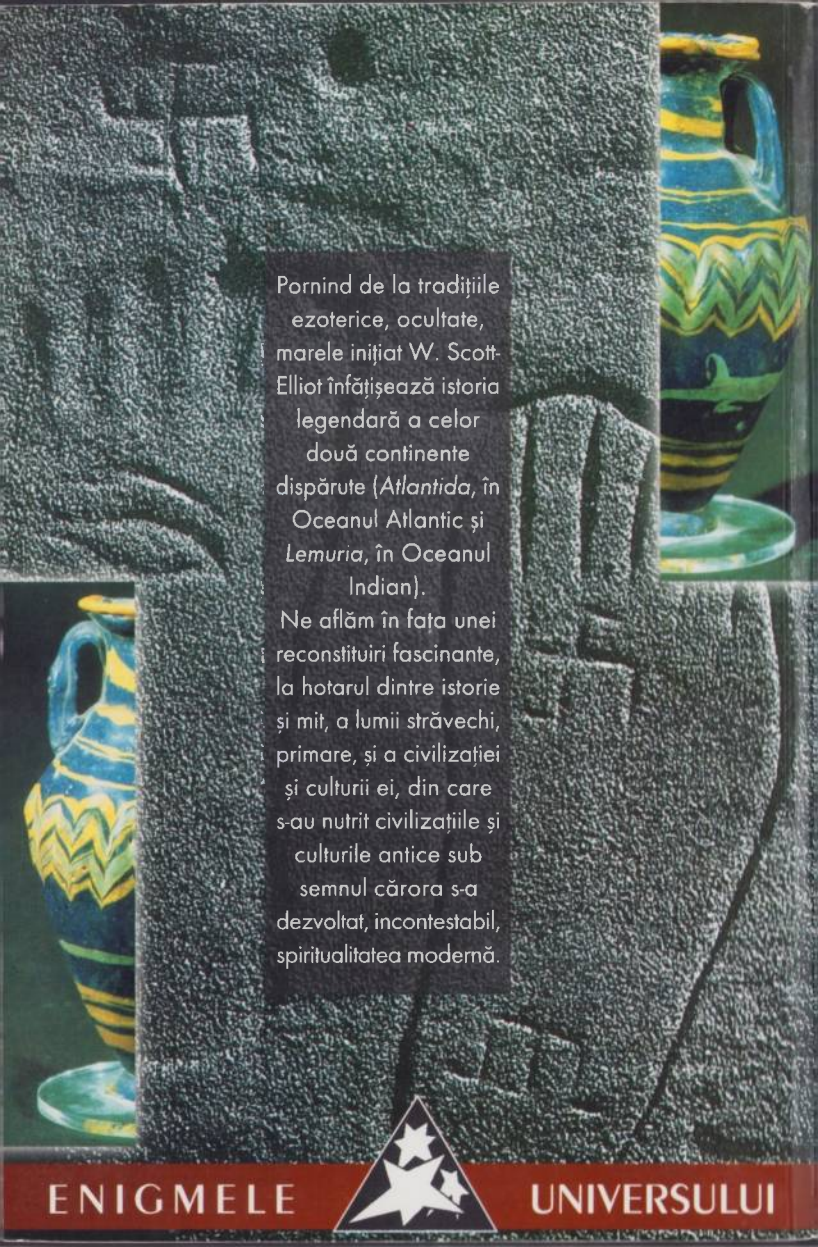

Pornind de la tradițiile ezoterice, ocultate, marele inițiat W. Scott-Elliot înfățișează istoria legendară a celor două continente dispărute (*Atlantida*, în Oceanul Atlantic și *Lemuria*, în Oceanul Indian).

Ne aflăm în fața unei reconstituiri fascinante, la hotarul dintre istorie și mit, a lumii străvechi, primare, și a civilizației și culturii ei, din care s-au nutrit civilizațiile și culturile antice sub semnul cărora s-a dezvoltat, incontestabil, spiritualitatea modernă.